

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAURA WYLDE

ONE

ACADEMY
OF MAGES
& SHIFTERS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

EJDERHALAR VE ŞEKİL
DEĞİŞTİRENLER
AKADEMİSİ

LAURA WYLDE

İÇİNDEKİLER

1. [Megan](#)
2. [Connor](#)
3. [Megan](#)
4. [Artemis](#)
5. [Megan](#)
6. [Duncan](#)
7. [Megan](#)
8. [Connor](#)
9. [Megan](#)
10. [Trevor](#)
11. [Megan](#)
12. [Artemis](#)
13. [Megan](#)
14. [Duncan](#)
15. [Megan](#)
16. [Trevor](#)

[Sonsöz](#)

[Laura Wylde tarafından da](#)

Copyright© 2020 by Inner Beast Publishers

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

BÖLÜM 1

MEGAN

ÖNÜMDEKİ BÜYÜK BINAYA BAKARKEN, BİR YANDAN DA

kalbim göğsümde deli gibi çarpıyor, sinirlerim midemde zigzaglar çiziyor ve ciğerlerime yeterince hava alamıyordum. Memleketim İrlanda'yı geride bırakmak, hayatımda daha önce yaptığım en büyük şeydi. Ayrılış partimde tüm arkadaşlarım ve ailem etrafımı sarmışken ne kadar cesur davranmış olsam da, şimdi yalnız olduğum için bu cesaretimi tamamen kaybetmiştim. Gergin ve küçüktüm, bildiğim kendinden emin, ateşli kızıl kafaya hiç benzemiyordum.

Bunu yapabilirsin, dedim kendime öfkeyle yumruklarımı ellerimde sıkarken. *! Kıç tekmeleyebileceğini unutma, Megan. Sen her zaman herkesin tavsiye ve iyi vakit geçirmek için başvurduğu kız oldun.*

Ama emin değildim. Yapabileceğimden emin değildim. Bu benim mirasımdı; ailem her zaman Birleşik Krallık Druidik ve Şekil Değiştiren Büyücüler Akademisi'nin büyük bir parçası olmuştu, bu yüzden burada olmam gerekiyordu. Akrabalarımın kaçının benimle aynı pozisyonda durduğunu ve buna uyup uymayacaklarını merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Affedersiniz!" diye İskoç aksanıyla bağırarak biri, hiç tereddüt etmeden binaya girerken neredeyse beni yere düşürüyordu. Ama Edinburgh muhtemelen bu adamın eviydi ve İskoçya'ya alışkındı. Burası turistik bir yer ve üniversite şehriydi.

Çalışmamız için mükemmel bir yer olan bu yer onun en mutlu olduğu yeri.

Ben de öyle olabilirim... Kendimi ikna etmek için elimden geleni yaptım ama pek işe yaradığı söylenemez. Sadece o binanın içindeki adımları atmam gerekiyor. Zor bir şey değil. Sadece birkaç adım ve hayatımın yeni adımları başlayacak.

Garip bir nedenden ötürü, o anda beynim büyükannemin bana bina için İskoçya'nın seçilmesiyle ilgili anlattığı bir olayı hatırlamayı seçti. Akademinin kurucularından bazıları Birleşik Krallık'ta daha merkezi bir konumda olduğu için akademinin Galler'de olmasını istemiş, ancak Galler'in ejderhaların merkezi olduğu yanılması buna engel olmuş. Galler ejderha mirasıyla gurur duyuyordu ama bundan daha fazlasıyla tanınmak istiyorlardı, bu yüzden İskoçya seçildi. Ve işte bugün buradaydım, evimden o kadar uzaktaydım ki, sanki tamamen başka bir evrene nakledilmiş gibiydim.

Etrafıma baktığımda akademinin dış alanının giderek sakinleştiğini gördüm. Buraya ilk geldiğimde inanılmaz derecede kalabalıktı ama ben hariç herkes kayıt yaptırmak için içeri girmişti. Bunu daha fazla erteleyemeyeceğimi fark ettim. Kendimi eve dönüş uçağında bulmadan önce kışımı kaldırmalı ve bu ayakları hareket ettirmeliydim. Küçük bir cazibe vardı, ama beni gönderen açık kollarla geri karşılanacağımdan emin değildim. Yani İrlanda'ya geri dönsem ne yapardım ki? Orada beni bekleyen başka bir şey yoktu.

Ayaklarım hareket etmeye başladı ama havada süzülüyormuşum gibi hissediyordum, ama pek de iyi bir şekilde değil. Biraz kâbus gibiydi. Merdivenlerden yukarı çıkarken tüm organlarım hoş olmayan bir şekilde sıkıştı ve birbirine kenetlendi. Konuşmalar daha da arttı, insanlar etrafımı sarmaya başladı ve rahatsızlığım her geçen an artıyordu.

Tamam, işte kayıt masaları, bunu yapabilirim. Bu kısım bitene kadar hiçbir şey için endişelenmeyin.

Masalara doğru adım attığımda, kayıt işlemlerini organize eden kişilerin gençliği dikkatimi çekti. Kendileri de öğrenciymiş gibi görünüyorlardı, belki akademideki son yıllarında olan daha yaşlı öğrenciler, ama yine öğrenciler. Bu beni çok daha fazla korkuttu

orada bizi bekleyen öğretmenlerden daha çok. Bunlar benim akranlarım .

Kuyruğun en arkasında garip bir şekilde durdum ve nihayet etrafa bakmak için zaman ayırdım. Herkesin hangi grupta olduğunun hemen belli olması, şekil değiştirenlerin kendi küçük gruplarına yapışmış gibi görünmesi beni korkutuyordu. Kurtları gür saçlarından, ayıları kaslı geniş vücutlarından, perileri uzun bacaklarından ve açık renkli saçlarından, ejderhaları geniş omuzlarından ve delici gözlerinden ayırt edebiliyordum... diğer büyücü kadınlar bile kendi küçük gruplarında görünüyordu ve ben hiçbirine uyacağımdan emin değildim.

Akademi var olduğu klikler her zaman akademinin bir parçası olmuştu çünkü şekil değiştirenler başkalarına güvenmeyi çok zor buluyordu ki hepimizin şiddet dolu geçmişi nedeniyle bunu anlamak kolaydı. Ama bu yıllar önceydi ve şimdi herkesin iyi geçinmek için çaba gösterdiği yeni bir çağda olmamız gerekiyordu. Anneme göre, bugünlerde akademinin en büyük odak noktası buydu; hepimizin her şekilde kaynaşmasını sağlayarak hiçbir türün yok olmasını sağlamak... özellikle de druidesselerin.

Aman Tanrım! Buradayken görevlerimden birini, en korkuncunu düşünmek istemiyordum... Büyü soyunu devam ettirmek için kendime bir şekil değiştiren haremi bulmak. Bu beni çok korkutuyordu. Dürüst olmak gerekirse, İrlanda'da ne kadar kendimden emin ve kontrollü görünsem de, beni geride tutan tek şey aşk hayatımdı. Daha önce hiç öpüşmemiştim bile, bu yüzden geleceğime yönelik tüm bu adımları atma fikri beni dehşete düşürüyordu. Bu insanlarla nasıl arkadaş olacağımdan bile emin değildim, onlarla herhangi bir kıvılcım başlatmak şöyle dursun. Flört etmek zorunda kalacak mıydım? Nasıl yapacağımı bile bilmiyordum! Bir konuşmayı nasıl baştan çıkarıcı bir şeye dönüştürebileceğimden emin değildim. Ama eğer denemezsem, benden beklenen en şeylerden birini başaramayacaktım...

"Merhaba, size yardımcı olabilir miyim?" diye keskin bir İngilizce ses sistemime çarptı. "Kayıt olmak istiyor musunuz?"

"Ah doğru, evet," diye garip bir şekilde cevap verdim. "Benim adım Megan O'Malley."

"Bu aksan da ne?" diye sordu kız gözlerime bile bakmadan. "Daha önce hiç duymamıştım."

"İrlandalı." Ciddi miydi? Başka bir gezegenden değildim, değil mi? Burada öyle hissettirdiği kesin. "Ben İrlandalıyım."

Ben mirasımdan bahsederken neredeyse tiksintiyle burnunu kıvırdı. Bu beni hemen sinirlendirdi. İrlandalı olmamın nesi yanılttı? Evimle gurur duyuyordum, kim olduğumu seviyordum.

"Sanırım kızıl saçlarından ve çillerinden bunu tahmin etmeliydim."

"Ee, değil mi?" Gerçekten mi? "Şey, bundan emin değilim. Benden istediğin bir şey var mı?"

Ancak konuyu burada asıl yapmamız gereken şeye çevirme girişimim dikkate alınmadı.

"Sanırım burada kendini yalnız bulabilirsin," diye karşılık verdi, aslında biraz da kinle. "Bence buradaki tek İrlandalı sen olmalısın. Sanırım kendi ülkenizdeki sihir tükeniyor olmalı."

Gözlerimin içine baktı ve bilinmeyen bir nedenle burada karşılaşacağım direnci bana gösterdi. Biraz farklı olmamın nesi yanılttı bilmiyordum ama bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmam gerekecekti.

"İrlanda'da pek çok büyülü insan var," diye karşılık vermekten kendimi alamadım. "Ama bunu tartışmak için burada değilim."

"Portentous binasındaki on altı numaralı odada, başka bir büyücü kadın olan Zena Jones ile birlikte kalacaksınız."

Zena. Her şeyden çok biri olmasını umuyordum. Herkes bu pis iş gibi olmak zorunda değildi. Akademiye geldiğim için çok heyecanlıyım, bu hayalin yıkılmasını istemiyordum.

"Tamam, teşekkür ederim." Hoş geldin paketimi kızdan aldım, kaltağın teki olsa da terbiyemi bozmadım. Onun davranışlarının beni etkilemesine izin . Ne de doğru yetiştirilmiştim. "Çok yardımcı oldunuz."

Diğerleri birbirleriyle tanışmak için giriş holünde takılmaya devam ediyor gibi görünüyordu ama burası benim için uygun bir yer değildi. Kendimi ayrılmaya ikna etmeden önce odama gitmek ve eşyalarımı yerleştirmek istiyordum.

ve kaçmak. Böylece, başım eğik bir şekilde, dışarı çıkıp tekrar temiz havayı içime çekene kadar binanın içinde tepindim. Tamam, başlangıç tam olarak istediğim gibi olmayabilirdi ama deneyimin geri kalanı farklı olabilirdi...

"Ah, Connor!" Tiz bir kıkırdama sesi duydum. "Beni gıdıklamayı keser misin?"

Gölgelerde saklanan bir çift gördüm, dışarıda resmen dalga geçiyorlardı. Adam bir ejderhaydı, bunu hemen anlayabiliyordum ve kadın da kalın Gal aksanlı bir büyücüydü. Bu da neydi böyle? Teke tek gerekiyordu. Bu Connor'ın bir büyücü kadınla anlaşması gerekiyordu, eğlence olsun diye dalga geçmesi değil.

Yine de o tek değildi, değil mi? Pek çok insan 'aradığını' bulana kadar bunu yaptı. Deneyimi olmayan tek kişi bendim, muhtemelen bu da beni öne çıkaracak başka bir şey olurdu.

Başımı öne eğdim ve bir süredir evim olan Portentous binasına varana kadar başkalarına değil kendime odaklanmaya çalışarak devam ettim. Kayıt binasında olduğumdan çok daha rahat bir şekilde içeri girdim ve odama yöneldim. Koridorlarda dolaşan birkaç kız daha vardı, birbirleriyle rahatça sohbet ediyorlardı ama hiçbirisi benimle ilgilenmedi. Bu beni rahatsız etmiyordu, açıkçası de büyük bir çaba değildim. Yakında tanışmayı umduğum Zena dışında kimseyle değil.

"On altı numaralı oda," diye mırıldandım kendi kendime. "Sanırım burası. İçeri girme zamanı. Müzikle yüzleş."

Nefesimi içime çektim ve kapıyı iterek açtım... ve işte oradaydı. Çarpıcı güzellikte kuzguni saçlı, menekşe gözlü bir kızdı ve beni her yönden anında korkutmuştu. O manken gibiydi ve ben de tüm zamanını İrlanda'nın güzel kırsalında geçiren çilli yüzlü bir kızdım. Tanrım, bununla başa çıkamazdım.

"H... merhaba," diye kekeledim beceriksizce. "Benim adım Megan. Megan O'Malley. Sanırım senin oda arkadaşınım..."

Ona sıkması için uzattığım eli tutmak yerine, gözlerini yargılayıcı bir şekilde vücudumda aşağı yukarı gezdirdi ve gördüklerinden hoşlanmadığı belliydi. Elimde değildi. Ben de kendimden pek hoşlanmıyordum. Kollarımı koruyucu bir şekilde göğsümün üzerinde kavuşturdum, kendimi ondan olabildiğince saklamaya çalıştım ki bu çılgıncaydı. sağlamaya çalışan on iki yaşında bir genç kız değildim, on sekiz yaşında bir kadındım.

"Hmmm, evet." Bir kaşını kaldırdı. "Bunu görebiliyorum. Ben Zena Jones." Soğuktu. Ya da soğuk, tam emin değildim. Her iki durumda da kendimi küçük ve çocuk gibi hissetmeme neden oluyordu. "Bu akşamki partiye katılacak mısın? Herkesin kaynaşması için düzenledikleri şu saçma hoş geldin partisine falan?" Elini umursamaz bir şekilde bana kesinlikle katılmamam gereken bir şey olduğunu hissettirdi, ben de başımı salladım. "Yazık. Görünüşe göre herkes orada olacak. Çok eğlenceli olabilir." Omuz silkti. "Kim bilir?"

Tanrım, boğuluyordum. Bacaklarımı ne kadar tekmelesem de başımı suyun üstüne çıkaramıyordum. Bu lanet olası bir kâbustu. Zena'ya baktım ve bunun şimdiye kadar karşılaştığım en zor mücadele olacağını biliyordum. Başımı dik tutarak bunu nasıl atlatacağımdan emin değildim... ama deneyecektim. Kendime söz verdim.

DERSLERİN İLK İKİ HAFTASI SISLER İÇİNDE GEÇTİ. İŞLER YOLUNDA GITMİYORDU. tam da gibi. Haremle ilgili herhangi bir şeye yaklaşmak bir yana, tam olarak hiç arkadaş edinmemiştim, ama dürüst olmak gerekirse bunun burada benim için gerçekleşeceğini düşünmüyordum. Buraya uyum sağlayamadığım gibi kimseyi de sevmiyordum. Hepsisi züppe ve kabaydı, özellikle de İrlanda kökenimden hoşlanmıyorlardı. Nedenini henüz çözememişim ve umurumda da değildi. Bu konuda endişelenmeyecektim. Bunun yerine, işin eğitim kısmına odaklanmaktan mutluydum.

Dersleri ve öğretmenleri de sevdim. İşin bu tarafı eğlenceliydi ve bana mantıklı geliyordu. Büyü eğitimi, düellolar ve tüm türlerin tarihi beni büyüledi. Hepsinden keyif aldım. Benim için sorunlu olan tek ders demonolojiydi. Öğretmen ya da yeteneklerim yüzünden değil, ejderha kliği yüzünden. Çok çalışkan ve tatsız insanlardı. Aynı zamanda kibirliydiler, özellikle de Connor, kendini lider sanan kişi. Sadece klanın değil, tüm akademinin. Öyle bir havası vardı.

Üzücü olan şey ise bunu benden başka kimsenin görmemesiydi. Akademideki diğer tüm çocuklar, hatta rakip şekil değiştiren klanlardan olanlar bile ondan hoşlanıyordu ve druidessler onun ayaklarına kapanıyordu. Tüm ejderhaların ayaklarına. Elbette hepsi kendi tarzlarında oldukça yakışıklıydı; uzun boylu, esmer ve yakışıklı Connor, daha kısa ama bir ejderhaya göre iri kolları olan Duncan, açık gök mavisini gözleri ve siyah saçlarıyla Trevor ve açık kahverengi saçları, mavi gözleri ve gamzeli yanaklarıyla Artemis. Ama iyi adamlar değillerdi. Bunu kim isterdi ki?

Ama herkes onların ayaklarına kapanmaya devam ediyor, ilgi için yalvarıyordu. Bazen içlerinden biri biraz flört ediyordu, ancak yakın zamanda 'birini' seçmeyecekleri oldukça açıktı.

Demonoloji derslerini genel olarak berbat hale getirdiler, ancak tüm bunları geçerek çalışmaya devam ettim. Eğitimim önceliğim haline gelmişti ve şu anda tek önemseydiğim buydu. İşimi bitirmek. Sınıftaki her zamanki yerime otururken, tüm züppe ve rahatsız edici insanları görmezden gelerek gözlerimi ileriye doğru odakladım.

"Merhaba." çok tanıdık, boğuk bir ses duyunca dehşetle döndüm. "Kimsin sen?"

Connor'dı. Görünüşe göre bugün dikkatini vermek için beni seçtiği gündü. Bunu istemediğimi anlayamıyor muydu? İsteyen pek çok kişi vardı, her açıdan üzerimize gelen hançerler vardı. Neden gidip o kadınlardan birini rahatsız etmedi? Onun için çılgılık atıyorlardı.

"Ben Megan," diye cevap verdim soğuk bir şekilde. "Ve ben sadece buradaki işime devam etmeye çalışıyorum, yani..."

"Megan... İrlanda'dan mı?" Bunu kabul etme zahmetine bile girmedim. "Tanıştığımıza memnun oldum, Megan. bir O'Malley'sin, değil mi? Sanırım kiminle akraba olduğunu biliyorum." Ona hoş olmayan bir bakış attım ama bu onu yoldan çıkarmaya yetmemiş gibi . "Tara, değil mi? Bu akademinin ilk druidess'i, kurucularından biri." Şaşırtıcı derecede doğru konuşmasına rağmen onu yine görmezden geldim. Bunu nasıl bildiğinden emin . "Bu harika, ama üzerinde bir baskı olmalı, değil mi? Onları gururlandırmak istiyor olmalısın. Bir harem için gözlerin açık olmalı."

"Bu seni ilgilendirir mi bilmiyorum," diye soğuk bir şekilde karşılık verdim. "Lütfen beni yalnız bırakır mısınız?"

"Oh, anlıyorum." Yavaşça başını salladı. "Sakin mi davranmak istiyorsun? Bunu sevdim."

"Sakin davranmıyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum." Ders kitabımı açtım ve sanki gerçekten okuyormuşum gibi dikkatle sayfaya baktım, ama . Kalbim boğazımda ağır ağır çarpıyordu. "Lütfen, sadece git."

Uzanıp omzuma dokundu ve ben deli gibi irkildim. Sanki beni yakmış gibiydi, her şey bir şimşek gibi sistemime çarptı. Vücudumda bir öfke sıcaklığı dolaşırken ona ters ters baktım, ama bu sadece onu güldürdü. Bana eziyet etme şeklinden hoşlanıyor gibiydi.

"Vay canına, sen ateşli birisin. Bunu sevdim. Senin bu yönünü sevdim. Bence sen ve ben bir randevuya çıkmalıyız."

"Bir randevuda nasıl davrandığını gördüm," diye homurdandım. "Ve bu benim için değil."

"Ah, kıskançlık. Bunu da sevdim." Kaşlarını şakacı bir tavırla oynattı. "Önemsediğini gösteriyor."

Onu susturacak bir şey söyleyemeyeceğimi biliyordum çünkü o çok kibirli bir pislikti, bu yüzden arkamı döndüm ve onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Zaten genelde yakınımda oturmazdı, bu yüzden gitmesini beklemek zorundaydım... ama bu hiç olmadı.

"Duncan, Trevor, Artemis," diye seslendi. "Bugün burada oturuyoruz. Haydi çocuklar."

"Bu beni yalnız bırakmak mı?" Yarı bağırdım, hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarım sel oldu. "Sadece konsantre olmak istiyorum. Gidecek misin?"

"Ben de öyle." Bana sırtıttı, derimin altında nefret ettiğim bir şekilde sertçe pençeledi. "İşte bu yüzden bugün seninle oturmak istiyorum. Öğrenmek istiyorum. İhtiyacım olan olumlu etkinin sen olabileceğini düşünüyorum."

Keşke bunu iyi bir şekilde ifade etseydi, ama benimle alay ettiğini, büyük bir pislik gibi davrandığını anlayabiliyordum ki bu gerçekten ihtiyacım olan şey *değildi*. Akademiye geldiğimden beri yaşadığım onca şeyden sonra radarın altında kalmak ve gözden uzak olmak istiyordum. Connor ve ejderhalar etrafımdayken herkes bana bakıyor olacaktı.

Keşke tüm bunları konuşabileceğim biri olsaydı diye içimden geçirdim ama o bile yoktu. Oda arkadaşım Zena, tam olarak istediğim gibi bir arkadaş olmamıştı. Birbirimizi çok az görüyorduk. Sosyal bir kelebek gibi odaya girip çıkıyor, çoğu zaman beni kendi başıma bırakıp okuyor ve çalışıyordu.

Yine de, tam burada, etrafımı saran ejderhalar ve herkesin gözleri üzerimdeyken demonoloji sınıfında oturmak, akademide şimdiye kadar hissettiğim en yalnızlıktı. Bu şimdiye kadar hissettiğim en düşük , dibe vurmuştum ve ne kadar denersem deneyeyim kendimi bu çukurdan çıkarabileceğimden emin değildim.

BÖLÜM 2

C AÇIK NOR

"NE YAPIYORSUN SEN?" DUNCAN OTURURKEN BANA TISLADI. O DA Bana bir kez daha ters ters bakmadan önce Megan'a garip bir bakış fırlattı. "Neden ona eziyet ediyorsun? Bizi etrafında istemiyor gibi görünüyor." Omuz silktim ve ona sııttım. Megan'dan gelen olumsuz titreşimleri hissetmiş olabilirdi. Lanet olsun! Ben de hissedebiliyordum, tam olarak bir aptal ama aynı zamanda içten içe bizi istediğini de biliyordum. Hepsi istiyordu. Bu benim kibirli bir pislik olmamdan kaynaklanmıyordu, ama akademideki tüm druidessler bizim hakkımızdaki duygularını açıkça ortaya koymuşlardı. En çok arzulanan klanlardan biriydik.

hepimiz için güzel bir durum. Bir seçeneğimiz vardı.

Ama belki de sorun çok fazla seçeneğimizin olmasıydı. Her kadın bizi istiyordu ama hepimizin hemfikir olduğu birini bulamamıştık. Hiçbiri tüm klan için doğru kişi gibi gelmiyordu, bu da bir sorundu. Ama belki de buradaki kadın, bize hiç ilgi göstermeyen tek kadın, doğru kişiydi. Kesinlikle daha önce hiçbir kadının yapmadığı şekilde ilgimi çekmişti. Ne olduğundan emin değildim. Belki de sahip olamadığım tek şeyi istiyordum.

"Aman Tanrım." Cevap vermediğimde Duncan dehşet içinde başını ellerinin arasına aldı. "Ne yapmaya ?"

"Her şey girecek," diye ısrar ettim. "Bunun için endişelenme. Sadece arkana ve dersin tadını çıkar, olur mu?"

Megan bana kadar az bakarsa, ben de o kadar çok bakmasını istiyordum. öğretmen şeytanlar hakkında gevezelik etmeye başladığında bile, bir şekilde

onları gerçekten sıkıcı hale getirmeyi başarırken, gözlerimi ondan alamıyordum. Onda gerçekten hoş ve tatlı bir şeyler vardı. Tüm dünyanın onu arzulamasını sağlayacak, açık bir şekilde seksüel bir druidess gibi görünmüyordu, onda ince bir seksilik vardı. Sanki ne kadar çarpıcı olduğunun farkında değilmiş gibiydi. Alev kırmızısı, hafif dalgalı saçlarını, delici mavi gözlerini, düğme burnunun üzerindeki çilleri sevdim. Yüzünün tatlı şekli ve sade giyinişi bile hoşuma gidiyordu, sanki altında yatan vücudu, açıp tutmaya can attığım bir sırmış gibi. Evet, küçük bayan O'Malley'i tanımam gerekecekti, bunu yapmak biraz çaba gerektirse bile. Kendimi durduramadım.

"Şu anda Zena ile bir şeyler yaşadığını sanıyordum?" Trevor sessizce sordu. Ayrıca Megan'a güvenip güvenemeyeceğini bilmiyormuş gibi şüpheli bakışlar fırlatıyordu. "Neler oluyor?"

"Hayır, o bizim peşimizdeydi. Tam tersi değil." Gözlerimi devirdim. "İlgilenmiyorum."

"Ama o tam senin sokağında, değil mi? Eğlence için yani. Ondan hoşlanacağını düşünmüştüm."

O anda Trevor'ı tamamen görmezden geldim ve yüzünde çok daha sakin bir ifade olan Artemis'e döndüm. Mutlu bir şekilde yerine oturmuştu ve Megan'ın görünüşünü beğenmiş gibi ona bakıyordu. Evet, bu iyiydi. Megan'ı biraz daha yakından tanımaya çalışırken biri benim yanımda olacaktı.

ETRAFIMDA PARTİ DEVAM EDİYORDU, HERKES ÇOK İYİ VAKIT GEÇİRİYORDU.

Yüksek sesli müzik eşliğinde dans edip gülüyorlardı. zamanlar böyle partilere izin verilmeyeceğinden emindim ama öğretmenlerin birbirimizle daha fazla kaynaşmamızı istedikleri, siyaseten daha doğru olan bu çağda görmezden geliyorlardı. Akademide kimsenin işi aksamadığı sürece bir sorun çıkmayacaktı.

Genelde bu etkinliklerin hepsinden keyif alırdım. Onları çok eğlenceli bulurdum ama bu gece huzursuzdum. Yerleşemiyor ve . Gözlerim sanki özel birini arıyormuşum gibi odanın içinde gezinip duruyordu ve bu gözümünden kaçmamıştı. Duncan umutsuzca dikkatimi çekmeye çalışıyordu ama dikkatimi veremeyecek kadar dalgındım.

İçten içe kimi aradığımı da biliyordum ve bu beni gerçekten sinirlendiriyordu. İlgimi çekmekten çok kızdırmaya başlayan tek kız. Megan O'Malley. Onu tanımak istiyordum ve son birkaç haftayı bunu gerçekleştirmeye çalışarak geçirmiştım. Her iblisoloji dersi onunla sohbet etmek, duvarlarını yıkmaya çalışmak için yeni bir fırsattı ama olmuyordu. Beni kendinden uzaklaştırmaya devam ediyor, onu rahatsız ettiğimi açıkça belli ediyordu ve bu benim için bir sorun haline gelmeye başlamıştı. Biraz çaba göstermeye fazlasıyla istekliydım ama bu kadar çaba göstermeme gerek yoktu, bu kesinlikle çılgıncaydı. Benden ne istiyordu ki? Önünde yere uzanmamı ve bana bakması için yalvarmamı mı istiyordu? Çünkü bu asla olmayacaktı.

"Vay canına, hepiniz öfkelişiniz." Trevor koluma dokundu. "Şu haline bak, yumruk yapıyorsun. Bir kavga başlatmak üzere , değil mi? Çünkü bu harika bir parti ve burada bir şey başlatmaya ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum."

"Bir kavga başlatmak üzere değilim." Başımı sertçe salladım. "Sanırım sadece buradan çıkmam gerekiyor."

"Ama neden?" Duncan talep etti. "Sana bir şeyler oluyor. Neden bu konuda bizimle konuşmuyorsunuz?"

"Konuşacak bir şeyim yok," diye ısrar ettim. "Sadece burada iyi vakit geçirmiyorum, hepsi bu."

Klanıma bile açıklayamıyordum. Bu kadın yüzünden kafamın düğüm düğüm olması utanç vericiydi. Daha önce hiç olmamıştı. Birisi için *bu* kadar duygusallaşan bir adam değildim. Özellikle de bana aynı şekilde karşılık vermeyen biri için. Bu adamların içimde bir karmaşa olduğunu bilmelerine izin veremezdım.

"Aman Tanrım." Sonra Zena'nın bize geldiğini gördüm ki bu ihtiyacım olan son şeydi. "Evet, çocuklar, benim gerçekten

Buradan defolup gitmek. Bunu yapamam. Bu beni sinirlendiriyor. Odada görüşürüz."

Hiçbiri beni durduramadan partiden çıkıp koridorda ilerlemeye başladım. Tüm bu süre boyunca zihnim şiddetli bir şekilde çalkalanıyordu, beynimin içten içe herkese saldırmasına engel olamıyordum, bu yüzden kütüphaneyi geçerken, sanki tüm sorunlara o neden olmuyormuş gibi başını dik tutarak çıkan umutsuzluğumun figürüne çarptım.

"Ah sen," diye alay ettim ona, odağını yakalayarak. "Burada ne yapıyorsun? Parti yapmak yerine çalışıyor musun?"

Megan'a karşı dürüst olmak gerekirse, ona karşı olan tavır değişliğimden biraz şaşırılmış görünüyordu, ki bu pek de sürpriz değildi. Büyüleyici, bak ne kadar iyi bir haremim var'dan bir hıyara dönüşmüştüm ama kendimi durduramıyordum.

"Ee, evet." Kitapları göğsüne daha sıkı bastırdı, sanki kendini benden korumak ister gibiydi. "Partiye ihtiyacım yok, teşekkür ederim. istediğim çok şey var."

"Demonoloji kitapları mı? Ama sınıftaki en odaklanmış kişi sensin. Neden fazladan yapıyorsun?"

"Belki de sorman gereken soru bu değildir," diye tersledi bana omuz silkerken. "Belki de neden fazladan çalışmadığın konusunda endişelenmelisin. Özellikle de demonolojide. Hepimizin her bilgi sahibi olması önemli, değil mi? Yani, bilmiyoruz, bir kıyamet yaklaşıyor olabilir."

"Aman Tanrım." Onun saflığına hınzırca gülmekten kendimi alamadım. ", değil mi?"

"Tabii ki öyleyim! Neden olmayayım ki?" Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Yoksa neden buradayız?"

Dilimi alt dudağımda gezdirdim. "Sanırım burada bulunmamızın başlıca nedeninin haremimizi bulmak, ırklarımızı genişletmek ve büyülü topluluğun her zaman devam etmesini sağlamak olduğunu göreceksiniz."

Ve işte yine... ne zaman biri romantik bir şeyden bahsetse yanaklarındaki o sevimli parlak kızarıklık.

Hayır, sevimli değil, öfkeyle kendime lanet ettim. O hiç de sevimli değil. Megan çok titiz bir kaltak. Onunla konuşmaya izin vermem bile beni kızdırdı.

Megan söz konusu olduğunda "sevimli" kelimesinin sinir bozucu olduğunu düşünürdüm. *Ondan nefret ediyorum.*

"Ama senin için bir sorun olacak, değil mi? Çünkü kimse senden hoşlanmıyor gibi görünüyor." Omuz silktim ve ağzımdan çıkan korkunç kelimeleri geçiştirmeye çalıştım. Bunları söylediğime bile inanamıyordum ama dilimden dökülmelerine de engel olamıyordum. "Buradaki herkes beni ve adamlarımı istiyor çünkü biz etraftaki en iyi haremiz. Herhangi bir kadın bize sahip olduğu için şanslı olurdu. Sen farklı bir hikâyesin..."

"Vay canına, bu tavırla çoktan eşleşmemiş olmanız beni şaşırtıyor." Şimdi gözlerini bana çevirme sırası Megan'daydı. "Çünkü kadınların ne istediğini çok iyi biliyorsun. Ukalalık, kibir, kısaca bir pislik. Eminim bir aşk tanrısı olmanın mükemmel formülünü bulmak için çok zaman harcamış olmalısın."

Benden uzaklaşmaya çalıştı ama kolum içgüdüsel bir hareketle onu yerinde tutarak bir yere gitmesini engelledi. "Buradaki kızların çoğunda işe yarıyor gibi görünüyor," diye tısladım. "Kaltaklık yapan sadece sensin."

Gözleri elimde sabit kaldı. Elimin orada olmasından hoşlanmadığını anlayabiliyordum ama bu elimi çekmeme neden olmadı.

"Ben orospu *değilim*," diye fısıldadı neredeyse. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Hayır, kimse bilmiyor çünkü sen hiç çaba göstermiyorsun. Belki de insanlara karşı biraz çaba göstermelisin."

Bana dik dik baktı, gözlerinin ardında dans eden ateş midemde daha önce hiç yaşamadığım garip bir çalkantıya neden oldu. Bunu bana neden yapıyordu? Anlayamadım.

"Senin gibi insanlar için 'çaba harcamama' gerek yok Connor." Benden uzaklaştı. "Ve belli ki benimle bir sorunun var, neden beni rahat bırakmıyorsun? Eğer benden hoşlanmıyorsan, o zaman kendini benim yakınımda bulunacak bir pozisyona sokma. Benim seninle bir işim yok, senin de benimle bir işin olmasına gerek yok. Sadece beni terk et ve seni istediği varsayılan tüm o kadınlarla vakit geçir. Eğer yapabilirsen."

Bu sözler bir eşek arısı gibi soktu. Benden uzaklaşırken kendimi sıkışmış hissettim ama bu, giderken kıcının kıvrımlarını izlememe engel olmadı. Beni kızdırdığında bile hâlâ çok seksiydi. Belki daha da fazla. Benden gerçekten nefret ediyordu ve ben her zaman popülerdim, daha önce benden aktif olarak nefret eden başka bir insan düşünemiyordum. Artık ona karşı olan hislerimi bir kenara bırakmalıyım, onunla ilgili kafamı karıştıramazdım. Ona ya da diğer çocuklara neler sunabileceğimi göremiyorsa, hayatımızda olmayı hiç hak etmiyordu.

Ondan uzakta oturacaktım; artık onunla konuşmayacaktım. Söyleyeceğim her söz, onun bana saf nefretle dolu olacaktı. Muhtemelen sadece beni kıskanıyordu, beni ve akademide bizimle birlikte olma şansı olan diğer kadınları. Evet, olmalıydı, değil mi?

"Bu da neydi böyle?" Trevor arkamdan seslenerek beni zıplattı. "Hepimizin iyi vakit geçirdiği partiden seni kontrol etmek için çıkıyoruz ve seni zavallı Megan'ı azarlarken mi buluyoruz? Ne haltlar dönüyor burada? Onu bir türlü rahat bırakamıyorsun, hem de hiç iyi bir şekilde değil. Önce agresif bir şekilde flört ediyorsun, şimdi de kütüphaneden çıkarken ona mı saldırıyorsun? Connor, burada neler oluyor?"

"Gerçekten üzgün görünüyor..." Artemis de katıldı. "Onu edeyim mi?"

Duncan ellerini adamın iki omzuna koyarken, "Hayır," diye ısrar etti. "Kimse bir yere gitmiyor. Bir süredir aramızda bir gerginlik var ve bunu düzeltmemiz gerekiyor. Megan'la ilgili olsun ya da olmasın."

"Oh, kesinlikle Megan'la ilgili." Trevor kollarını kavuşturdu. "Sadece nedenini bilmiyoruz. Ne oldu Connor? Ondan hoşlanıyor musun? Yoksa ondan nefret mi ediyorsun? Çünkü biz bunu anlayamıyoruz."

Diğer erkeklerin arkamdan benim hakkımda konuşuyor olması beni daha da kızdırdı. Haremimdeki erkekleri seviyordum, onlar benim en iyi arkadaşlarım ve kardeşlerimdi. Onlardan ayrılmak istemiyordum ama Megan'la ilgili bir şey aramıza girmişti. Şimdi, onun gitmesine her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. I

Aslında onun akademiden tamamen çıkmasını istiyordum, böylece onunla bir daha uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

"Ondan hoşlanmıyorum ya da nefret etmiyorum," diye karşılık verdim, hâlâ onlara karşı dürüst değildim, muhtemelen bu da sorunun bir parçasıydı. "Onunla *hiçbir* şey yapmıyorum. O sadece kızdırmaktan hoşlandığım sinir bozucu bir hiç, hepsi bu."

"Connor!" Artemis'in nefesi kesildi. "Sen öyle biri değilsin. Senin hiç kimseye karşı böyle davrandığını görmedim. Seni istemeyerek gururunu falan mı incitti? Çünkü bu gerçekten berbat bir durum. Bu sen değilsin."

Bu yorumdan nefret ettim, saçmalıktı. Gururum incindiği için böyle davranmıyordum, bu tamamen aptalcaydı. Beni kızdırdı, hepsi bu. Gururumu için beni kızdırmış olması gerekirdi ki kesinlikle kızdırmamıştı. Onu zerre umursamıyordum, sadece bir sinek gibi uzaklaştırılması gerekiyordu.

"Belki de beni sandığın kadar iyi tanıımıyorsun," diye tersledim. "Belki de benden daha fazlası vardır."

"Eğer varsa, o zaman senin bu yönünü bilmek istemiyorum." Artemis'in de benden uzaklaşmasını dehşetle izledim... ama bunun yüzümde görünmesine izin vermedim. "Çünkü bu çok nahoş bir şey. Böyle olmana gerek yok. O sadece burada geçinmeye çalışan iyi bir kız. Burada nasıl vakit geçirdiğini bilmiyorum ama onu hep yalnız görüyorum, bu yüzden alay etmenin onun deneyimini daha iyi hale getireceğini sanmıyorum. Lise değil bu."

Bu sözler beni incitti ama nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. Ne söyleyeceğimden emin değildim. Sanki ağzımdan bir şey çıkacakmış gibi birkaç kez ağzımı açıp kapattım ama geriye sadece sessizlik kaldı. Hiç suskun kalmamıştım. Bana ne olmuştu böyle? Bu durum her geçen an daha da utanç verici bir hal alıyordu.

"Bak." Duncan barışı korumaya çalıştı. "Bu konuşmayı sürdürmenin hiçbir yararı olmayacak, o yüzden hepimiz odamıza gidelim ve biraz uyuyalım. Bu konuyu sabah konuşuruz."

Gözlerimi Artemis ve Trevor arasında gezdirdim, bir çözüm bulmaya çalışıyordum ama ikisi de bana bakmıyordu. Bu kesinlikle şu anda çözülmeyecekti.

Neyse ki Duncan bu konuda kimsenin tarafında değilmış gibi görünüyordu, bu yüzden durumu daha iyi hale getirecek kişi o olabilirdi.

Duncan'ı ceza almak üzere olan yaramaz okul çocukları gibi takip ederek odaya geri dönerken, karışımımıza bir kadın getirmemenin daha iyi olacağını düşünmeden edemedim. Onlar sadece anlaşılamadığımız için bize sorun çıkarıyor gibiydiler. Belki de geleceği unutmalı ve onun yerine şimdiyi düşünmeliydik.

"KÜTÜPHANEDEKİ DERS NE İÇİN?" SONUNDA HAVLADIM

adamları bir masanın etrafında otururken buldu. "Peki neden kimse bana söylemedi? Yıllardır o lanet şeytan bilimi sınıfında tek başıma oturuyorum."

Evet, sabahın beraberinde herhangi bir çözüm getirmediğini söylemek yanlış olmazdı. Hepimiz sessizce giyindik ve şimdiye kadarki en tuhaf ortamda günümüze devam etmeye başladık. Bundan hiç hoşlanmamıştım. Artık benim hatam olması bile önemli değildi, sadece dün gecedan kalan gerginliğin dağılmasını istiyordum.

"Sana mesaj attım," diye tısladı Duncan. "Geç kaldın, o yüzden. Hepimiz sınıfta başladık."

Bilerek geç kalmıştım, bunu itiraf değil, bu yüzden sadece başımı salladım ve Trevor'ın yanına oturdum, hemen üzerindeki soğukluğu hissettim. Bizimle oturmayan tek kişi Artemis'ti. Etrafıma baktığımda onu sanki onun için kavga etmiyormuşuz gibi lanet olası düşmanla otururken buldum. Megan'ın nesi vardı?

"Ne yapıyor bu?" Havladım, artık garipliği atlatmaya çalışmıyordum. "Neden onunla birlikte?"

"Bir konuda yardıma ihtiyacı vardı." Duncan önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti ama yüzündeki koyunsu ifadeyi fark etmemiştim. "Artemis teklif etti, hepsi bu. Eminim yakında bize dönecektir."

"Neden teklif etsin ki?" Kendimi talep etmekten alıkoyamadım. "Onu tanımıyor bile, değil mi?"

"Bilmiyorum ama bu bizim için önemli değil. Hadi Connor, sadece yapmamız gereken şeye odaklanalım, olur mu?"

Sakin kalmaya çalıştım çünkü dn geceki gibi bir patlama daha yaşamak istemiyordum ama bu, yüzeyin altında kaynayan duyguları durdurmadı. Tamamen fkeliydim ve başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Buradan bakınca aslında onunla da bağ kurmuş gibi görünüyordu, Bayan O'Malley ile kolaylıkla anlaşıyordu ki bu benim ne kadar çabalasam da asla başaramadığım bir şeydi. Bu bir gülümseme miydi? Lanet olsun, sanki ondan nefret etmiyormuş gibi sırtıyordu. Sadece ben olmalıydim. Ona iyi davranmak için çaba sarf etmiştim ama bu yeterli değildi. Hâlâ içimi görebiliyor gibiydi ama bunu belli etmedim...

ekirdeğimi gördü ve hiç hoşuna gitmedi. Bu gerçekten canımı yaktı. Diğer ocuklarla aramdaki uçurumun bugün iyileşebileceğini düşünmüştüm ama Artemis'i onunla *birlikte* izlerken, üzerine bir yara bandı koyup bir kez mhrlemeden önce çok daha büyüyeceğini hissettim.

BÖLÜM 3

MEGAN

"VAY CANINA, BÜYÜ HAKKINDA ÇOK ŞEY BİLİYORSUN," DEDİM ARTEMIS'E MUTLULUKLA, Hatta ona doğru gülümsemeyi bile başardım. Son zamanlarda Connor'la yaşadığım onca saçmalıktan sonra, arkadaşlarından ve hareminden biri bana sınıfta yardımcı olmayı teklif ettiğinde biraz korkmuştum. Ama zaman geçtikçe bunun bir numara değil, gerçek bir yardım teklifi olduğunu daha iyi anladım. "Bu gerçekten şaşırtıcı."

"Neden, ejderha olduğum için mi?" Bir an için istemeden onun ırkını aşağıladığım ve onu üzdüğüm için korktum ama sonra Artemis kulağa hoş gelen bir kahkaha attı. "Biliyorum. Şekil değiştiren arkadaşlarımdan çoğu işin daha çok uçma ve fiziksel yönüne odaklanıyor ama çok sayıda güçlü büyücü kadının etrafında büyüdüm ve sanırım onların etkisi üzerimde çok etkili oldu." Omuz silktili ve biraz kızardı. "Yani, evet, büyü tarafı bana uygun."

"Orada bir hikâye mi var?" Hassas bir konu olabileceğini düşünmeden . "Eğer bu..."

"Hayır, sorun yok." Hemen beni rahatlatmak için çaba sarf etti. "Bu bir sır falan değil. Babalarım..." Gözlerini yere indirdi ve birden kendimi kötü hissettim. Kahretsin, muhtemelen ailemle ilgili hiçbir bahsetmemeliydim. "Ben daha bebekken güçlü bir iblis tarafından öldürüldüler, bu yüzden onları hiç tanıyamadım."

"Aman Tanrım." Şok içinde elimi göğsüme götürdüm. "Bu korkunç bir şey. Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Nerede oldu bu? I

yakın tarihte hala böyle iblis salgınları olduğunu bilmiyordum. En azından şiddet yanlısı olanları."

"Olay İrlanda'nın güney ucunun derinliklerinde gerçekleştiği için sanırım kamuoyuna yansımadı."

"İrlandalı mısın?" Tısladım, şimdi tam bir şok içindeydim... Gerçi şimdi söylediğine göre, bana bunu söylerken sesinde küçük bir İrlandalı tınısı duyabiliyordum. Benimki kadar güçlü değildi ama oradaydı. "Bir tek varım sanıyordum."

"Hayır, ben İrlanda'da doğdum." Gözlerini merakla bana dikti. "Neden İrlanda için burada tek kişi olduğunu düşünüyorsun? Memleketimiz büyülü insanlarla dolu, değil mi?"

Kayıt günü bana ülkemden başka kimsenin akademide olmayacağını söyleyen kızın iğrenç tuzağına düştüğüm için şimdi kendimi tamamen aptal hissediyordum. Yine de Artemis'e bunu söyleyemeyecek kadar aşağılanmışım, bu yüzden omuz silktim ve konuyu hızla değiştirerek .

"Yani seni annen mi büyüttü?" Çabucak sordum. "Ve sana büyü hakkında her şeyi o mu öğretti?"

"Annem ve büyükanmem." Yüzüne hemen bir gülümseme yayıldı. Yüz aile odaklı bir adam olduğunu anlayabiliyordum ve bu çok hoşuma gidiyordu. Benim de kendi aileme karşı büyük bir sevgim vardı, yüzden elimden gelse onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. "Evet, bildiğim her şeyi bana onlar öğretti."

"Benim için onlara teşekkür etmen gerekecek," diye güldüm. "Onların bilgisi olmasaydı şimdi nerede olurdu bilmiyorum. Siz bana açıklamadan önce işin bu kısmıyla çok uğraşıyordum."

"Bunu hayal bile edemiyorum. Sen gerçekten de sınıfımızdaki en zeki kişisin."

Ensemde garip bir karıncalanma hissettim ve öğretmenin sanki benim bir şeyi görebiliyormuş gibi merakla bana ve Artemis'e baktığını görmek için hızla döndüm. Hiç yoktan romantik bir şey mi yaratıyordu? Sadece birlikte çalışarak zaman geçirmemizden. Burası normal bir okul değildi, değil mi? Öğretmenler romantizm kıvılcımları ararlardı ve tabii ki bunu teşvik ederlerdi çünkü haremlerimizi oluşturmamızı istiyorlardı. Bu biraz garipti.

Gerçekten de şu anda uğraşmak istediğim şey bu değildi. Artemis ne kadar iyi olsa da, yanında ödül olarak bir alet getirmişti.

"Oh bak." Artemis de birini görür gibi oldu ama diğer yönde. "Trevor."

Diğer ejderhalardan biriydi, pek de belli etmeden bize bakmaya ve ne yaptığımızı görmeye çalışıyordu. Connor olmadığı gerçeği başımı dik tutmamı ve kendime güvenerek konuşmamı sağladı. "Onu buraya davet et."

"Emin misin?" Artemis merakla sordu. "Trevor iyi bir adam, o... bilirsin işte..."

Başımı salladım çünkü biliyordum. Artemis hareminden bir adamın kötü davranmasından duyduğu rahatsızlığı dile getirmeyecekti çünkü muhtemelen bunu yapabileceğini düşünmüyordu, bu yüzden ben de ağzımı sıkı tuttum.

Artemis parmaklarını oynatarak Trevor' gelmesini işaret etti, o da gönülsüzce geldi. Buradaki kötü adamın ben olmadığımı göstermek için elimden geldiğince parlak bir şekilde gülümsedim. Gözlerime baktı ve beni rahatlatmak için mutlu bir şekilde bana bakarken parmaklarını simsiyah saçlarında gezdirdi. Tanrı'ya şükür, Connor gibi bağırıp çağırmıyordu.

"Biliyorum, ." Ellerini teslimiyetçi bir hareketle havaya kaldırdı. "Ne söyleyeceğini biliyorum."

Sandalyemde arkama yaslandım ve merakla ona baktım. "Öyle mi?"

Peki ben ne diyeceğim?"

"Bir ejderha şekil değiştiren için küçük olduğumu. Bunu her zaman duyuyorum. Beni gücendirmek konusunda endişelenmene gerek yok."

"Yeni tanıştığım kişinin fiziksel görünüşü hakkında asla yorum yapmam."

"Herkes öyle yapıyor." Bana tek omuzlu bir omuz silkme hareketi yaptı. "Beni gücendirmek konusunda endişelenmene gerek yok."

"Ben olsam söylemezdim. Eğer bir şey söyleyecek olsaydım, bahse girerim ne kadar hızlı olduğun hakkında yorum yapardım."

Bu onu hemen neşelendirdi, tüm vücut dili değişti. "Aslında öyleyim. Fark ettiğin için teşekkürler. Klanımdaki en hızlı kişi benim, bu da her türlü şey için işe yarıyor. Bizi pek çok beladan kurtardım."

Kalın İskoç aksanı çok sevimliydi. Beklenmedik bir şekilde seksi. Hoşuma gitmişti. "Öyle mi? Ne gibi?"

Trevor saatte bir milyon mil hızla konuşurken, dikkatle dinledim ve hikâyesine güldüm. O da tıpkı Artemis gibi harikaydı. İkisi de harika çocuklardı. Akademiye katıldığımdan beri herhangi bir bağ hissettiğim en yakın insanlardı. Trevor, Connor denen kara bulutu aklımdan uzaklaştırmayı bile başarmıştı. En azından bir süreliğine.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Oh, tabii ki. Onu uzun süre unutamazdım çünkü buradaydı ve bana hayatımı cehenneme çevirmek istediğini hatırlatıyordu. "Siz ikiniz neden *onunla birliktesiniz?*"

"Neyim var benim?" Tekrar ondan almak istemediğim için havlayarak karşılık verdim. Dün gece istediğimden daha fazla üzerime gelmesine izin verdim çünkü şaşırmıştım. Beni gerçekten hazırlıksız yakaladı. Bütün gece bunun üzerinde düşündüm, söylemem gereken her şeyi düşündüm ve şimdi bunu düzeltme şansım vardı.

"Haremimle konuşuyorum, seninle değil," diye tersledi. "Sana söyleyecek bir şeyim yok Megan."

Adımı söyleme şekli omurgamda acı verici bir ürperti yarattı. Neden olduğundan emin değildim.

"Bak Connor, biz burada sadece işimizi yapıyoruz." Artemis omuz silkti. "Bunun bir soruna yol açması için hiçbir neden yok. Megan bizden yardım istedi ve biz de ona yardım etmek için buradayız, hepsi bu. Dram yaratacak bir şey yok."

"Ona yardım etmemen gerekiyordu. Benimle çalışıyor olman gerekiyordu. Bu tamamen saçmalık."

"Connor!" Trevor benim adıma dehşete düşmüş bir sesle söze girdi. Çok yaşa Onu, her ikisi de . onlar vardı Harika. ama olarak çok olarak Yardımları için minnettarım, onlar için herhangi bir sorun yaratmak istemedim.

Bir haremın dağılması büyük bir meseleydi ve ihtiyacım olan son sorun bunun ortasına sürüklenmekti. "davranma." "Hayır, değil."

Eşyalarımı aldım ve koltuktan fırladım.

Ders henüz bitmemişti ama ben dersin ortasında daha fazla oturmak istemiyordum. Öğretmenin anlayış göstermesi gerekiyordu. "Eğer sorunlu olacaksa yardıma ihtiyacım yok. Eğer olacaksa kimseye ihtiyacım yok. *Buna* ihtiyacım yok."

"Güzel," diye homurdandı Connor. "Git. Sana daha önce de söylediğim gibi, kimse seni burada istemiyor." Vay canına. Bu düşündüğümünden daha fazla acıttı. Kesinlikle olması gerekenden daha fazla. Ama bu onu durdurmadı. "Artemis ve Trevor, burada arkamdan iş çevirdiniz ve ben buna çok kızgınım. Bunu bana nasıl yaparsın bilmiyorum. Onun davranışlarından sonra, sanki dünyadaki en kötü insanlarmışız, onun için yeterince iyi değilmişiz gibi..."

"Ben asla öyle bir şey demedim..." Denedim ama Connor tek kelime bile etmemi istemedi. Konuşmaya devam ediyordu ve durmak bilmiyordu. Bana bakmıyordu bile, sanki şu anda onun için tamamen önemsizmişim gibi. Bu da muhtemelen öfkesini bana yönelttiği zamandan daha iyiydi. Dün gece korkunçtu. Tekrarlanmasını istemiyordum.

"O bize gol attı ve siz şimdi ona yaltaklanıyorsunuz. Bu iğrenç bir şey."

Bu benim için yeterliydi, işim bitmişti. Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım ve sonunda oradan ayrıldım. Haremden ve sınıftan tepinerek uzaklaştım ve o günden tamamen vazgeçtim. Yatağa girip kalanını uyumam gerekiyordu. Umarım yarın çok daha iyi bir gün olur ve kıvılcımımı bir kez daha geri kazanabilirim

DEMONOLOJİ İÇİN SINIFA GİRMEK İSTEMEDİM, EMIN

Dün kütüphanede olanlardan sonra bir daha içeri girmek isteyeceğimi hiç sanmıyordum ama başımı öne eğip devam etmezsem asla girememeye ihtimalim vardı. Connor için eğitimimden vazgeçemezdim, hayatta olmazdı. Bunun için çok çalışmışım.

Hadi, dedim kendi kendime, çenemi kendimden emin bir şekilde öne çıkarmak için elimden geleni yaptım. *Sadece yap . Kazanmasına izin verme.*

Koltuğuma doğru yürürken gözlerimi ileriye odakladım ve kimseye özen gösterdim. Neyse ki oturan kimse yoktu, bu yüzden güvendeydim. Ejderhalar çok uzaktaydı

ve lanet akademinin kralı oturmak isterse diye başka kimse o koltuklara oturmak istemedi. Benim için sorun yoktu. Tek olmak istiyordum. Bu şekilde çok daha mutluydum, odaklanmam daha kolay oluyordu ve şu anda yapmak istediğim tek şey buydu. Öğretmenin anlattıklarına konsantre olmak, böylece her şeyi doğru düzgün kavrayabilmek.

Odada yoğun bir gerilim vardı, bu çok açıktı. Biri bozmak istese bıçakla kesilebilirdi ama herkes ne olacağını görmek için beklemek istiyor gibiydi. Muhtemelen onlar için lanet bir televizyon programı gibiydi, zamanlarını geçirebilecekleri bir eğlence. Eğer ortasında değilseniz dram zaman daha eğlenceliydi. Ama ben istemeden de olsa ortasıdaydım. Ne . Bunu nasıl başarmıştım?

Başka bir şey olmadan, düdüklü tenceredeki gerilim patlamadan önce, öğretmen odaya girdi ve derse başladı, beni küçük bir rahatlama duygusuyla doldurdu. Çok değil, hâlâ gözler ama en azından şimdi odaklanabileceğim bir şey vardı. sonrası sadece daha iyi olabilirdi...

"Evet, bir sonraki ödeviniz için," dedi öğretmen gülümseyerek. "Gruplar halinde çalışacaksınız."

Yüksek sesle inlemek istedim. Bu iyi zamanlarda bile bir kabustu, isim söz konusu olduğunda başkalarına güvenmeyi sevmezdim. Sadece kendim olmayı tercih ederdim. Ama şimdi daha da kötü olacaktı çünkü buradaki kimseyi sevmiyordum. Hiçbiriyle anlaşılamayacağım kesindi. Bu korku, öğretmen isimleri gruplara ayırmaya başladığında daha da kötüleşti ve korkunç olan klanları olan druidesslerdi...

Tanrım, sonra geldi. Adım onun ağzından dökülürken içimdeki her şey gerginleşti, bunun kötü olacağına dair kötü bir his vardı içimde... gerçekten kötü.... "Connor, Artemis, Duncan ve Trevor ile birliktesin."

Bu bir şakaydı, öyle olmalıydı. Uyanmak istediğim gerçekten kötü bir şakaydı. Öğretmen neden beni hiçbir ortak yanımla olmayan o korkunç çocuklarla aynı gruba koymuştu ki? Tartışmak için dudaklarımı araladım ama ben daha kelimeleri çıkaramadan bana fırsat vermeden bir sonraki gruba geçti.

"Şimdi, bu proje için öğrendiklerinizi eyleme döneceksiniz." Bu benim kulaklarımı iyi bir şekilde dikti. Ne yazık ki grubum yüzünden bu konuda fazla heyecanlanamıyordum. "Her gece İngiltere'de iblislerin portallarda keşif yapacaksınız."

"Onlarla savaşmak için mi?" diye şaşkınlıkla haykırdı biri. "Henüz buna hazır olup olmadığımızı bilmiyorum..."

"Hayır, iblisleri görmeniz bile onlarla çatışmaya girmenizi istemiyoruz. Bu sadece rapor vermek için."

"Ama ya saldırıya uğrarsak? Ya bir şey olduğunu görürsek? Ya diğer insanlar saldırıya uğrarsa?"

Sorular her açıdan havada uçuşuyor gibiydi ama öğretmen hiç etkilenmedi. "Şu anda iblislerin büyük bir tehlike oluşturduğu bir dönemde değiliz, bu yüzden böyle bir ihtimal çok zayıf. Bununla birlikte, akademideki öğretmenler her zaman nöbette olacak ve ihtiyaç duyduğunuzda sizinle iletişim halinde olacaklar."

Endişelendiğim kadarıyla, bunlar sorunlarımın en küçüğüydü. Önce halletmem gereken başka şeyler vardı. Birileri benimle değiş tokuş yapmak isteyecektir, elbette. Bu odadaki tüm druidesseler Connor ve diğerleriyle yakınlaşmak için bir şans istiyordu, bu yüzden benim olmak isteyeceklerdi. Onlar olmadığı sürece kiminle yer değiştireceğim umurumda değildi. Başka bir keşif grubuyla da mutlu olabilirdim.

"Şimdi hepinizin gruplarınıza girmenizi istiyorum, burada size ilk konumunuzu atayacağım..."

Sınıfın geri kalanı kendilerinden isteneni yapmak için etrafta dolanırken, davamı savunmak için aceleyle onun yanına gittim.

"Her şey yolunda mı Megan?" diye sordu, neyse ki endişeli bir ses tonuyla, ki bu iyi bir başlangıçtı.

"Hayır, pek sayılmaz." Başımı sertçe salladım. "Farklı bir gruba istiyorum, lütfen."

"Yapar mıydın?" Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Ama sanırım senin için mükemmel grubu buldum. Artemis ve Trevor ile de ne kadar iyi çalıştığını gördüm. Bence kişilikleriniz birbirine çok iyi uyacak."

"Sorun onlar değil. Sorun Connor. Onunla hiç anlaşamıyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Benim bilmediğim bir sorun mu var?"

Bunu olduğundan daha büyük bir sorun haline getirmek istemedim. Sadece farklı bir grupta olmak istiyordum. "Hayır, böyle bir sorun yok. Sadece kendimi rahat hissettiğim insanlarla tercih ederim."

"Peki bu kim olabilir?" Bunu şirret bir şekilde söylemedi ama beni yakaladı çünkü kendimi yanında rahat hissedeceğim biri yoktu. "Değişmen gerektiğini düşünmüyorum. Ben kararımdan memnunum."

"Hayır, bakın lütfen," diye yalvardım. "Ben başka bir grupla çalışacağım. Onlarla çalışmak istemiyorum."

"Megan, bunun başka kimsenin sorun edeceği olduğunu sanmıyorum. Sadece sen varsın ve burada bir sorun yaşamak , değil mi?" Bana bir kaşını kaldırdı. "Bir deneyelim bakalım."

Bana sırtını döndü, benden başka bir şey duymayı reddetti, bu da beni üzdü ve tamamen hayal kırıklığına uğrattı. Bana başka bir seçenek bırakmayacak gibi görünüyordu, en azından bir kez denemek zorunda kalacaktım. Hoşuma gitmeyebilirdi ama bir geceyi atlattıktan sonra ona bunun işe yaramayacağını tekrar söyleyebilirsem belki beni dinlerdi.

Ama Connor'ın bana ve benimle konuşan herkese bok attığı bir gece hiç de hoş değildi. Zena'yla odamızda geçireceğimiz soğuk ve sessiz bir geceyi *buna* tercih ederdim. Bu cehennem gibi .

Arkama baktım ve ejderhaların hepsinin bana baktığını gördüm. Sanki öğretmenle ne hakkında konuştuğumu tam olarak biliyorlarmış gibi görünüyorlardı ki bu garip ve rahatsız ediciydi. Özellikle de bu geceki ödevimizin ne görmek için onlarla birlikte oturmak zorunda olduğum için. Bu harikaydı.

Başımı öne eğdim ve masaya doğru yürüdüm. Connor'ın yanındaki koltuk yerine başka bir koltuğa oturduğuma emin oldum. Bunun bir önemi yoktu çünkü hiçbiri benimle konuşmuyordu. Belli ki Connor onları, hatta Artemis'i bile azarlayarak etkilemişti ki bu utanç vericiydi. Bu şimdiye kadarki en zor görevim olmak üzereydi.

Öğretmen Connor'a bir kâğıt uzatırken, "Inverness'i aldınız," dedi. Connor kâğıdı alırken, Connor ona bir melekmiş gibi gülümsedi. Connor'ın cazibesine kapılan bir başka kişiydi. "İşte size adres ve aradığınız şeyin ayrıntıları. Herhangi bir sorunuz olursa, bana haber verin."

Tanrım, ona haber vermiştim ve beni başından savmıştı, bu yüzden ona geri dönmeyecektim.

"Tamam," diye emretti Connor, daha kimse konuşmaya fırsat bulamadan sözü devraldı. Tipik lanet Connor, herkesten çok daha iyi bildiğini düşünüyordu. "Bence bu gece yarısı avluda, peri heykelinin hemen yanında buluşmalıyız. Herkes için uygun mu? Oradan devam edebiliriz."

Sanki bu gerçekten yapacağım bir şeymiş gibi başımı salladım ama aslında Inverness'e tek başıma gitmenin bir yolunu bulmak istiyordum. Tüm bunları tek başıma yapmak istiyordum ama nasıl yapacağımdan emin değildim!

BÖLÜM 4

ARTEMIS

SAATIMI MİLYONUNCU KEZ KONTROL ETTİM, KALBİM

endişeyle yarışıyordu. Saat gece yarısını sadece birkaç dakika geçmişti ama Connor iblisbilim dersinden beri çok heyecanlıydı, bu yüzden bu iki dakika sonsuzluk gibi geliyordu. Otuz saniye bile çok geç olacaktı, bu yüzden Megan bugün gerçekten zorluyordu.

"Burada olacak," diye karşı çıktı Damon, Connor'ı sakinleştirmek için elinden geleni yapıyordu. Genelde bu konuda oldukça iyiydi ama Megan'la ilgili bir şey onu tamamen farklı bir ruh haline sokmuştu. "Sadece biraz daha bekle."

"Ama biz zaten diğer tüm grupların dışarı çıktığını gördük." Connors ellerini hayal kırıklığı içinde havaya kaldırdı. "Son kalan biziz. Bence onsuz gitmeliyiz. Eğer kurallara saygı göstermeyecekse..."

"Ama ona büyücü büyüğü için ihtiyacımız var, değil mi?" Trevor teklif etti. "İblisler söz konusu olduğunda hiçbir şey yapmamamız gerektiğini biliyorum ama birinin bize saldırabileceğini bilmek daha iyi hissettiriyor..."

"Artemis elimizde." Connor omuz silkti. "Tüm sihri o biliyor. Megan'yardım ediyordu."

Herkes dönüp bana baktı ve seçimi benim omuzlarıma yükledi. Anında rahatsız oldum. Herkesin odak noktası olmak istemiyordum, seçimi yapan kişi olmak istemiyordum. Özellikle de bu seçimi çünkü herkesi mutlu etmenin bir yolu yoktu. Ama kalırsam, yapardım.

"Bence beklemeliyiz. Öğretmen hepimizin birlikte çalışmasını istiyor, bu yüzden çaba göstermeliyiz."

Connor, "Ona karşı tuhaf *bir şeyler hissettiğin* için böyle söylüyorsun," diye tersledi. "Bu çok açık."

"Hayır, hiç de öyle değil." Megan'ı ilk gördüğüm andan beri güzel ve büyüleyici bulduğumu kimseye söylememe gerek yoktu. Bunun kamuya açık bir bilgi olmasına gerek yoktu çünkü buradaki kararımı etkilemiyordu. Megan'ın bizimle olmasını istiyordum çünkü yapılacak en doğru şey buydu. "Ben sadece takım çalışmasının önemli olduğunu düşünüyorum."

"Harem olarak her zaman bir ekip olarak çalışırız!" Connor artık kimseyi uyandırmayı umursamadan bağıırıyordu. "Bizimle çalışmak isteyen ve bize katlanamadığı için lanet olası öğretmenden değişmesini istemeyen diğer büyücü kadınlarla da çalışabiliriz. Unutmayın, bizimle yakınlaşmak isteyen pek çok kadın var."

"Evet ve hiçbiri üzerinde anlaşıamadık," diye hatırlattım ona. "Yani kimseyi yönlendirmenin bir anlamı yok, öyle değil mi? Bize atananlarla çalışsak daha iyi olur. Artık bunu değiştiremeyiz."

Connor dudak büktü ve gözlerini devirdi. Elinde çok daha fazla tartışma kozu olduğunu söyleyebilirdim ama şu anda buna girmek istemiyordu, ki muhtemelen en iyisi de buydu. Fiziksel bir şekil değiştiren kavgası başladığında, genellikle binaların yıkıldığı ve diğer insanların yaralandığı inanılmaz derecede karışık bir hal alırdı. Bu istediğim son şeydi.

"Ben buradayım, ben buradayım." Birden Megan'ın bize doğru koştuğunu gördüm, rüzgâr onu savururken saçları dağılmıştı. Nefes nefese kalmıştı, belli ki koşuyordu. "Kusura bakma, Inverness'e giden bir yol bulmaya çalışıyordum çünkü arabam yok ve seninkinde yer var mı bilmiyorum. Muhtemelen yoktur ve gecenin bu saatinde toplu taşıma araçları çok sınırlıdır, özellikle de bu kadar uzun bir mesafe için."

Abuk sabuk , gergin olduğu için kendini sakinleştiremediği belliydi, bu da onun için gerçekten üzölmeme neden oldu. Connor onun sinirlerini bozmuş ve onu üzüyordu.

"Sorun yok..." Her şeyin yoluna gireceğine dair onu rahatlatmak isteyerek başladım ama Connor'ın başka fikirleri vardı.

"Neden bir araba arıyorsunuz ki? Biz ejderhayız, uçabiliriz." Gözlerini ona dikti. "Bunu biliyordun, değil mi? Yoksa ejderhaların nasıl çalıştığına dair bir biyoloji dersine mi ihtiyacın var?"

"Ah..." geri adım atarak bizden uzaklaştı ve hepimize şüpheli bakışlar attı. "Yer mi değiştireceksiniz?"

"Elbette öyleyiz," diye alay etti. "Başka nasıl uçacağız ki? Senin zeki olduğunu sanıyordum."

"Yani... hepimizin uçmasını mı istiyorsun?" Ellerini sıkıca göğsüne bastırdı. "Bundan hoşlanmadım..."

"Neden olmasın? Sen de uçmak için çok mu iyisin? Grubumuza katılmana *çok* sevindim."

"Uçmak için çok iyi olduğumu sanmıyorum, sadece yüksekliği sevmiyorum, hepsi bu."

Tanrım, bu Connor'ı . Vücut dilinin değişip dönüşmesini izlerken çelik bir çubuk gibi sertleştim. "Bu lanet bir şaka olmalı. Lütfen Duncan, bana bunun bir şaka olduğunu söyle."

"Connor, lütfen sakın ol. Bunu çözmenin bir yolunu bulabiliriz, böyle olmak zorunda değil..."

"Hayır, hayır. Önce Megan geç kaldı, şimdi de bizimle uçamıyor. Bu çılgınlık." Bir aşağı bir yukarı volta atıyor, öfkesi dalga dalga yayılıyordu. "Bunu tek başımıza yapmalıyız. *Onun* yüzünden başarısız olamayız."

Şimdi de işi dünyadaki en önemli şeymiş gibi davranıyordu. Connor'a neredeyse gözlerimi deviriyordum.

"Deneyeceğim..." Megan sessizce konuştu, ses tonundaki korku açıkça belli oluyordu. "Yapmayacağımı söylemiyorum, sadece bu fikir beni biraz korkuttu, hepsi bu. Bu gece beklediğim şey tam olarak bu değildi, hepsi bu."

"Bizimle gelmek istiyorsun..." Connor Megan'a yaklaştı ve yüzüne baktı. "O zaman uçman gerekecek. Sırtıma binersen muhtemelen en iyisi olur, böylece başka kimseyi tehlikeye atmadığından emin olabilirim."

"Asla olmaz." Başını hararetle salladı. "Eğer birinin sırtına bineceksem, bu Artemis olacaktır."

Adımın geçtiğini duymak beni hem şaşırttı hem de memnun etti. Güvenilir olmak güzeldi.

"Artemis? Sen ciddi misin?" Connor o anı bir saniyede mahvetti. "Sen benimle gel."

"Benim için fark etmez," diye araya girdim, olayı yatıştırmaya çalışıyordum. "Sadece artık oraya gitmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Connor bana ters ters baktı. "Tamam, yer değiştireceğiz. Sonra Megan hangi ejderhaya güveneceğine karar verebilir."

Tanrım, gerçekten de ejderha formuyla bunu başaracağını düşünüyordu. Kendisiyle ve o görkemli ejderha haliyle nasıl görüldüğüyle gurur duyuyordu ama ben de çok daha sessiz bir şekilde gölgede .

Geri adım attı ve titremeye başladı, gerçek hayvan formu insan derisinin içinden fışkırıyordu. Önce insan kafası kadar büyük siyah pulları, keskin sivri uçları, uzun gümüş uçlu kuyruğu ortaya çıktı. Sonra kanatları ondan kurtuldu ve gözleri çok daha kırmızı bir renk aldı. Kuşkusuz etkileyici görünüyordu ve hepimizden çok daha büyüktü ama Megan etkilenmekten çok korkmuş görünüyordu. Eğer yükseklikten hoşlanmıyorsa, o zaman daha yüksekte olmaktan da hoşlanmazdı. Bu durumdan birazcık da olsa memnun olmaktan kendimi alıkoyamadım.

Sırada Duncan vardı. Connor kadar uzun değildi ama genişliğiyle bunu telafi ediyordu. Geniş omuzları, kuyruğunun rengine uygun olarak siyah uçlu büyük kırmızı kanatlara dönüştü. Trevor hepimizden daha küçüktü ama çok daha hızlıydı ve daha yükseğe de uçabiliyordu. Gök mavisi rengi, yüksekten saklanması çok daha kolay hale getiriyordu.

Sonrasında Megan umutsuzca bana baktı. Görünüşe göre hâlâ onu yolculuğa çıkaracak kişinin ben olmamı istiyordu. Sadece kendimi değiştirdiğimde onu hayal kırıklığına uğratmamayı umuyordum. Eğer diğerlerinden korktuysa, altın benekli, altın uçlu kuyruğu ve kanatları olan yeşil ejderha formum onu da korkutabilirdi. Ama devam etmekten başka çarem yoktu çünkü Connor her geçen an daha da sabırsızlanıyordu.

Böylece beynimi değiştirdim, hayvani formuma girdim ve tüm vücudum titremeye başladı. Bakışlarımı Megan'ın üzerinde tutabildiğim kadar tuttum, ama onun için çok fazla yükselmem uzun

Genelde gerçek benliğime bürünmenin verdiği rahatlama bu sefer beni tüketmedi çünkü onun için çok endişeleniyordum. Ana odağım Megan'dı, onun iyi olmasına ve bu konuda tamamen rahat olmasına ihtiyacım vardı. Tanrım, belki de ondan gösterdiğimden, hatta kendime bile itiraf ettiğimden daha fazla hoşlanıyordum. Onda beni *gerçekten* kendine çeken bir şeyler vardı, öyle ki onu kendime aitmiş gibi sahiplenmek istiyordum. Yapabileceğimden değil çünkü bu asla sadece benimle ilgili değildi. Tüm harem Megan'ı da seçmek zorundaydı ve bu Connor'la asla olmayacaktı.

Çok korkmuş görünmüyor, kendimi ikna etmeye çalıştım ama başaramadım. *Her şey girecek*.

Megan'ın üzerime çıkmasına izin vermek için kendimi olabildiğince düz bir şekilde yere eğdim. Bir an tereddüt etti ama Connor burnundan rahatsız edici bir ateş püskürtürken kendini hızla yukarı attı. Sanırım tuhaf bir kini olan bir ejderha tarafından diri diri yakılma korkusu, yükseklik korkusunu gölgede bırakmıştı.

Kanatlarıma bastı ve yukarı doğru tırmandı, bunu yaparken bana sıkıca tutundu, canımı acıtmadı ve sırtıma tırmandı. Vücudunu düz bir şekilde bana yasladığında, kalbinin bana doğru sertçe çarptığını hissedebiliyordum. Zavallı Megan belli etmek istemediğinden çok daha fazla korkmuştu. Bunu diğer çocuklara da söyledim ama sadece Trevor ve Duncan'dan sempati geldi. Connor öfkeliydi. Benden uzaklaştı ve yükselmeye başladı. Gerektiğinden çok daha yükseğe çıktı ve kendini bulutların üzerine bıraktı.

Trevor ve Duncan da onları takip edince bana da katılmak dışında pek bir seçenek kalmadı. Bunu dikkatlice ve yavaşça yaptım, Megan'ı olduğundan daha fazla korkutmamaya çalıştım. İstediiğim kadar yumuşak ve yüksek uamadığım için yalpaladığımı hissediyordum, bu muhtemelen yükseğe çıkmaktan daha kötüydü, ama temkinli olmak için elimden geleni yapıyordum. Megan için. Onun mümkün olan her şekilde iyi olmasını istiyordum... Çünkü onu çok önemsiyordum.

Bunu biliyor mu? Merak ettim. *Diğerleri biliyor mu?* Connor bunu hissediyor gibiydi ama Trevor ve Duncan'dan emin değildim. Nasıl

bilseler ne hissederlerdi? Onun hakkında anlayamadığımızda sorunlara neden olacaktı.

"Argh!" Megan'ın dehşet dolu çığlığıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Şimdiki ana geri döndüğümde, otomatik olarak biraz yana eğildiğimi ve onun kaymaya başladığını fark ettim

Bir anlık panikle kendimi tekrar dik konuma getirdim ama daha oraya varamadan Duncan ve Trevor yanımdaydı ve her an Megan'ı korumaya hazırdılar. Bu çok hoştu ama beni asıl şaşırtan Connor'ın da hepimize katılması oldu. Sözde Megan'dan nefret ediyordu ama o da hepimiz gibi onun hayatını kurtarmak istiyordu. Onun duygularının gözle görülenden çok daha fazlası olduğunu hissediyordum. Bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildim, Megan hakkında gerçekten ne hissettiğini bilmiyordum ama bu nefret olamazdı, değil mi?

Annem bana her zaman nefret ve sevgi arasında ince bir çizgi olduğunu söylerdi ve belki de bu bunun kanıtıydı. Daha önce ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum ama mantıklı geliyordu, değil mi? Ne de olsa sevginin zıttı kayıtsızlıktı ve söz konusu Megan olduğunda kimsenin Connor'ı bununla suçlamasına imkân yoktu...

Inverness'in kuzeyine doğru yaptığımız uçuşun geri kalanında bir ekip olarak birbirimize yakın durduk. Connor hiçbirimizle iletişim kurmadı ama bu, bir süredir hep birlikte olduğumuzu hissetmeye en çok yaklaştığım andı. Bunu tahmin ettiğimden daha fazla özlemiştim, hepimizin bir olmasının yoldaşlığını sevmekten kendimi alamıyordum. Bu bana sıcak bir parıltı ve her şeyin yeniden yoluna gireceğine dair bir pozitiflik patlaması verdi. Bunu da atlatacaktık.

İndiğimizde gerçekten gülümsüyordum, bu proje hepimizi bir araya getirmek için ihtiyacımız olan şey olacaktı. Hatta belki Megan'ı da aramıza davet edecektik, bir arkadaşlık gibi ya da her neyse. Megan'ın yere kaymasına izin vermek için kendimi yere yasladığımda, muhtemelen altında toprak olduğu için rahatlamıştı, hepimizle birlikte yetişkin bir konuşma yapmaya, meramımızı anlatmaya hazırdım.

"Bu çok saçma." Oh. Ama görünüşe göre Megan benimle aynı fikirde değildi. "Bunun için neden bu kadar uzağa gitmek zorundaydık ki?

Şüphesiz, akademiye çok daha yakın portallar vardır."

Üzgündü, uçmaktan ve dikkatim dağıldığı için neredeyse yere devirecek olmamdan kaynaklandığını hissediyordum, bu yüzden o aşağı bir yukarı tepinip dururken başımı öne eğdim. Ruh halinden kısmen kendimi sorumlu tuttuğumu biliyordum, bu yüzden konuşmak istememesine kızamıyordum.

"Ne oluyor lan?" Connor suçu üzerine almayarak ona ters ters baktı. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Seni Inverness'e kadar uçurduk, uzun bir yolculuktan kurtardık, ki bu iyi bir şey çünkü zaten bir araban yok, korktuğun zaman sana bakmaya çalıştık ve sen bize böyle mi karşılık veriyorsun?"

"Korkmuştum çünkü Artemis neredeyse düşmeme izin veriyordu ve çok yüksekteydik. Kim olsa korkardı..."

"Üzgünüm," diye fısıldadım üzüntüyle ama duymak istemedi. Connor'a bakmakla .

"Demek bu yüzden öğretmenden gruplarımızı değiştirmesini istedin, öyle mi? Uçtuğumuz için mi? Yoksa yine bizim için fazla iyi olduğunu düşündüğün için mi? Çünkü züppeliğinizden biraz sıkılmaya başladım."

"Ben züppe değilim!" Megan ağlayarak karşılık verir. "Diğer herkesin bana karşı züppe olduğunu fark etmedin mi? Sırf İrlandalı olduğum için. Tüm akademideki en az züppe kişi benim."

"Akademinin kurucularından biriyle akraba olduğunuz için diğerlerinden daha iyi olduğunuzu düşünüyorsunuz..."

Bunun nereden çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü onun da akademiye kuran bir akrabası vardı. Megan'ı alt etmek için Pendragon'u rahatlıkla unutuyor gibi görünüyordu. Ama didişme giderek büyüyordu ve ne kadar çabalarsam çabalayayım bir kelime bile edemeyeceğimden emindim.

"Bana akademideki tüm kadınların seni istediğini söyleyen sensin ve diğer insanlardan daha iyi olduğumu mu düşünüyorum? Hiç sanmıyorum Connor. Sen gelmiş geçmiş en kibirli insansın."

Bunu gerçekten söyledi mi? Tamam, druidess'lerden çok ilgi görmüştük ama bu onun böyle kibirli bir şey söylemesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Bu gerçekten çok garipti, bunu sadece Megan'a karşı olan hislerini anlamlandıramamasına bağlayabilirdim ama

ondan çok hoşlandığını söyledi. *Gerçekten* çok. Sanki bizim için doğru kişi o olabilirmiş gibi. Umarım istediğim bu olduğu için umutlanmıyorumdur ama görünüyordu. Onun tarafından ne kadar sinirlenirse, sadece herhangi bir şekilde onun ilgisini istiyor gibi görünüyordu.

Ama kötü yol sonunda işe yaramayacaktı, değil mi? Sadece onu kendinden uzaklaştıracaktı.

"Ben sadece gerçeği söylüyorum Megan ve sana daha önce de söylediğim gibi, sen açıkça sadece kıskanıyorsun..."

"Neyi kıskanıyorsun? Senden hiç hoşlanmadığımı açıkça belirttim."

"Böyle söylüyorsun, ama dünyanın görmesi için ortaya koyduğun o titiz sürtük festivalinin altında, sadece dokunulmak istediğini söyleyebilirim. Benim tarafımdan dokunulmak çünkü bunun nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorsun. Sen de diğerleri gibisin.

"Urgh." Başını sertçe salladı. "Daha kötü bir şey hayal edemiyorum. Beni iğrendiriyorsun. Senden nefret ediyorum."

"Peki, kimi istiyorsun o zaman? Akademiden *birini* istiyor olmalısınız. Bu yüzden oradasınız."

"Gerçekten mi? Çünkü ben şu anda burada olduğumuzu ve hiçliğin ortasındaki bu aptal lombozu izleyerek herhangi bir iblis tehlikesi altında olup olmadığımızı kontrol ettiğimizi sanıyordum. Gördün mü? Akademideki her şey aşkla ilgili değil. Bazıları tehlikeyle ilgili ve eğer burada durup birbirimize bağırmaya devam edersek hayati bir işi kaçırabiliriz."

"Geç kaldığınız için zaten kaçırdık," diye bağırdı Connor. "Yoksa bunu unuttun mu?"

"Sadece üç dakika geciktim; birkaç dakika için bu kadar sinirlenemezsin..."

"Evet, öyleyim. Senin yüzünden neden acı çekmem gerektiğini anlamıyorum. Bu benim işim, Megan, benim geleceğim."

"Ama her derste dikkatimi dağıtman sorun değil, öyle mi Connor? Çünkü artık kuralları sen koyuyorsan bence hepimiz onlara uymak zorundayız, sen bile. Kendini akademinin kralı olarak görsen bile."

Umutsuzca Trevor ve Duncan'a baktım, bunu tekrar düzeltmek için ne yapmamız gerektiğini merak ediyordum, ama barış muhafızı bile

ne yapacağını bilmiyordu. Sanki bu onun kontrolü dışındaymış gibi görünüyordu. Ama bitmesine ihtiyacım vardı. Megan hakkında başkalarının ne hissettiğinden pek emin değildim ama ne olursa olsun onu kendimden uzaklaştırmak istemediğimi biliyordum. Onu olabildiğince uzun süre yanımda tutmak, sadece onunla vakit geçirmek istiyordum ama ne ki...

"Aman Tanrım." Geçidi işaret ettim ama bunu çok sessiz söylemiş olmalıyım çünkü kimse bana zerre kadar dikkat etmedi. Herkesin bana bakmasına ihtiyacım vardı buna şu anda ihtiyacım vardı... sadece kavgayı durdurmak için değil. "Çocuklar, bakın. Şuraya bakın. O gölgemsi şey de ne öyle? Bu... bu ürkütücü." Soğuk bir ürperti tüm vücuduma yayıldı. Bunu nasıl dile getireceğimden emin değildim ama bir yolunu bulmam gerekiyordu. "O bir iblis mi?"

BÖLÜM 5

MEGAN

CONNOR'A NEDEN BAĞIRDIĞIMDAN EMİN DEĞİLDİM

Yanlış bir şey yapmadım ama uçmanın beni korkuttuğunu itiraf etmeye devam etmekten daha iyi geldi... hatta düşündüğümde çok daha fazla. Bağırmaı kesemiyordum çünkü o zaman histerik gözyaşlarına boğulacaktım ve bunu *gerçekten* istemiyordum. Her nedense benden nefret eden bu adamın önünde daha fazla zayıflık göstermek yapmam gereken son şeydi.

"Ne?" Trevor hepimizden daha yüksek sesle seslendi. "Ne dedin sen Artemis? Bir iblis mi?"

Bu ikimizi de susturmak için yeterliydi. Connor ve ben diğer ejderhalara bakmak için döndük ve portaldan uçan garip, gölgemsi bir şekil gördük. Hemen kendimi bunun bir şey olmadığına, öğretmen bize muhtemelen bir şey görmeyeceğimizi söylediği için sadece bir şeyler gördüğümüze ikna etmeye çalıştım ama kemiklerime kadar işleyen buz gibi soğuk neredeyse benim için çok fazlaydı. Daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde beni hareketsiz bıraktı.

Bu da ne böyle? Beynim bana yüksek sesle bağırdı. *Kaç, bu şeyden uzak dur.*

Ama hiçbir yere kıpırdayamıyordum. Beni böyle bir ana hazırlamak için iblislerle ilgili yaptığım tüm okumaları gözden geçirmeye çalıştım, ancak bilgiler her yerdeydi. Çok fazla iblis vardı, alabilecekleri çok fazla şekil, savaşacakları ve insanları etkileyecekleri çok fazla yol, çok fazla

Onları indirmenin yolları... Tamamen ve tamamen bunalmıştım. Ses çıkarmak için dudaklarımı bile ayıramıyordum.

"Ne yapacağız?" Artemis sessizce sordu. "Öylece geçip gitmesine izin veremeyiz. Bize ne söylendiğinin bir önemi yok."

"Öğretmenle irtibata geçmeliyiz," diye atıldı Duncan. "Bu konuda bir şeyler yapmaları gerekiyor."

Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum, Connor grubumuzun ana iletişim noktasıydı ve sessizliği çok şey anlatıyor gibiydi. Geç kaldığım için bana kızmakla o kadar meşguldü ki kendi görevlerini hatırlamıyordu. Bu muhteşem bir şeydi. Ne yazık ki ona biraz daha bağırarak cesaretim yoktu.

İçimdeki ürperti daha da büyüdü, sanki içimdeki siyah gölgemsi şekil bana ve beni tamamen dolduruyordu. Herhangi bir noktada patlamak üzere olup olmadığımın emin değildim. Zor bir işti. Mücadele ettiğimi kimseye anlatamıyordum bile, bu başıma gelen en kötü şeydi. Adamların tıslamalarını ve birbirleriyle tartışmalarını hâlâ duyabiliyordum ama hiçbir kelimeyi seçemiyordum. Artık her şey bulanıktı. Aslında, görüşüm de biraz bulanıklaşmaya başlamıştı. Her an tamamen kaybedebilirdim.

Bana yardım edin, Tanrım bana yardım edin, birine, herhangi birine yalvardım.

Lütfen biri bana yardım etsin. Lütfen.

"Aman Tanrım." Birdenbire sırtıma dokunan bir elin sıcaklığı soğuğun içinde paramparça oldu. Hala oradaydı, tüm vücudumu donduran bir beyin gibi, ama o kadar güçlü değildi. "Neler oluyor, Megan?"

Artemis ve onun tatlı, hassas doğası için Tanrı'ya şükürler olsun. Sanki hep bir gözü üzerimdeymiş, beni çok önemseydiği için izliyormuş gibi hissediyordum. Artık bende açıkça bir sorun olduğunu anlamıştı. Sadece birinin bunu fark etmesi bile hapishaneden biraz olsun kurtulmam için yeterliydi.

"BEN... BEN..." ama bunu geçemedim, bu yüzden gölgenin genel yönünü işaret ettim.

"Lanet olsun," diye hırladı Connor, neyse ki bu sefer öfkesini başka birine yöneltmişti. "O piç kurusu."

Bir kalp atışında yer değiştirdi ve bir kez daha büyük boyutlu korkunç ejderha formuna dönüştü. Eğer onun bir insan olarak korkutucu olduğunu düşünüysem, içindeki canavar bir milyon kat daha kötüydü. Ama neyse ki bu sefer ritim benden yanaydı, saatte milyonlarca mil hızla gölgeye doğru hücum etti... ama onu ıskaladı. Daha doğrusu gölge havada kaybolup başka bir yerde yeniden belirdi. Bazılarının bunu yapabildiğini biliyordum ama şu ana kadar unutmuştum. şimdi biraz büyü yapabilmek için ağzımın gevşemesine gerçekten ihtiyacım vardı.

Duncan ve Trevor da aynı şeyi yaptılar, ellerinden geldiğince kovaladılar ama yerini tespit etmek onlar için gerçekten zordu. Artemis, ben ona başımı sallayıp gidebileceğini söyleyene kadar elini sırtıma koyarak bekledi. Her ne kadar bana bu şekilde tutunmasına ihtiyacım olsa da, savaşması gerektiğini de biliyordum. Eğer bu iblisi yenmek için herhangi bir şansımız olacaksa, hepimize ihtiyacımız vardı. Elbette, bize tam olarak böyle yapmamız söylenmemişti ama artık çok derindeydik. Bu savaşı biz başlatmiştik ve bitirmemiz gerekiyordu. Sonuçları ne olursa olsun önemli değildi. Artık buradaydık ve bunu doğru yapmamız gerekiyordu...

Artemis bırakır bırakmaz vücudum öne doğru düştü ve dizlerime tutundum, umutsuzca elimden geldiğince çok hava emmeye çalıştım. Kendimi hırpalanmış ve çiğ hissediyordum, dürüst olmak gerekirse biraz da hastaydım ama bunun beni yenmesine izin verecek değildim. İblisin beni etkilemesinin bir nedeni vardı ve benden korktuğuna inanmam gerekiyordu. Bu bana devam etmem için ihtiyacım olan güven desteğini verecekti. Ejderhalara yardım etmeliydim.

Bunu yapabilirsin. Kendimi ikna etmek için elimden geleni yaptım. *Bunu yapmanın bir yolunu bulmalısın.*

Sonunda, bir milyon yıl gibi gelen bir süreden sonra, ayakta durmayı başardım ve enerjimi topladım. Ejderhalar mücadele ediyordu, kaybetmiyorlardı ama kazanamıyorlardı da, bu da benim değerimi kanıtlama zamanımın geldiği anlamına geliyordu. Ellerimi kaldırdım ve sahip olduğum her şeyin içimden patlamasına izin verdim... ancak bu yeterli değildi. İblisin hareket etmesini engelleyen kör edici bir ışık patlaması değildi, daha çok yağmur damlaları gibi bir damlaydı.

"Kahretsin," diye fısıldadım kendi kendime. "ama Megan, bundan çok daha iyisini yapabilirsin."

Bir kez daha denedim ama aynı şey oldu. Hayal kırıklığına uğramış sıcak gözyaşları gözlerimin arkasına dikildi. Bunun olmaması gerekiyordu, böyle olmamalıydı. İçimdeki büyücü kadını dışarı çıkarmalıyım. Bu yüzden gözlerimi kapattım ve kendimi merkezledim. Ekibimdeki diğer herkes için çok endişelendiğimi hissediyordum. Onların incinmesini istemiyordum ve kendimi kanıtlamaya çalışmakla çok meşguldüm. Bu yüzden yalnızken daha iyi çalışıyordum, çünkü düşünmem gereken sadece kendim vardım.

Burada başka kimsenin olmadığını hayal et, dedim kendi kendime ciddiyetle.

Bunun bir sınav ya da başka bir şey olduğunu düşünün.

Kendimi okul moduna sokmak benim için en iyisiydi, gerçek bir tehlikeyle karşı karşıya olmanın dehşeti olmadan kendimi geliştirmemi sağlıyordu. Konsantre oldum ve çok daha güçlü bir ışın göndermeyi başardım; bu ışın gerçekten de iblise isabet etti ve onu bir anlığına yavaşlattı. Dünyanın geri kalanı normal hızında kalırken gölgeyi ağır çekime sokmuş gibi görünüyordu. Yapmayı planladığım şey tam olarak bu değildi, pek bir planım yoktu çünkü okumam *hala* bana geri dönmemişti, ama bu işe yarayabilirdi.

Benimle birlikte çalışan ve bundan yararlanan ejderhaları izlerken göğsümde umut çiçekleri açtı. Hepsi gölgeye doğru hücum etti ve ellerinden geldiğince ona saldırdılar. Bu bir mucizeydi, faydalı olmuştum, öğretmenin istediği şekilde birlikte çalışıyorduk, kişisel sorunlarımızın üstesinden çok yetişkin bir şekilde geliyorduk. Bunu görmek heyecan vericiydi, belki akademide bir yerim olduğunu gösteriyordu. Belki de uyum ...

Connor boynunu büktü ve bana bir bakış attı. Elbette bir ejderhayken yüz ifadesini okumak pek kolay değildi ama bunun ondan gördüğüm belki de ilk saygı pırıltısı olduğunu hissettim. Eğer bu, onun kafa karıştırıcı muamelesini hak etmeyen değerli bir insan olduğumu görmesini sağlarsa, o zaman o kadar da kötü olmazdı. Eğer bundan iyi bir şey çıkarsa, o zaman hayatımın geri kalanında bu geceden nefret etmezdim...

Ama sonra o anın büyüğü, sadece kafamın içinden geliyormuş gibi görünen garip bir gümbürtü sesiyle bozuldu

ama bir şekilde tüm dünyayı aynı anda etkiledi. Her şey karardı. Daha önce hiç görmediğim kadar koyu bir zifiri karanlık. Çıkartmak için gözlerimi tırmalamak istedim ama bir kez hareket edememeye geri dönmüştüm. Ancak ikinci kez kendi bedenimin hapisanesinde olmak çok daha korkutucuydu.

İşte bu, diye düşündüm kendi kendime umutsuzca. Benim için her şey bu şekilde sona eriyor. Bu ölüm.

Hayatımdaki herkesi düşündüm. İrlanda'daki arkadaşlarımı ve ailemi, akademideki insanları, bu yüzden hayal kırıklığına uğrattığım öğretmenlerimi ve ejderhaları. Bana güvenmişlerdi, onlara yardım ettiğimi düşünmüşlerdi ama ben onların da zarar görmesine neden olmuştum. Hatta belki de öldürölmelerine. Connor benim hakkımda haklıydı. İşe yaramaz, değersiz, berbat biriydim.

Fiziksel olarak top gibi kıvrılamadım ama zihinsel olarak kıvrıldım. Zihnimin içinde lanet bir bebek gibi ağladım, böyle bir şeyin üstesinden gelmek şöyle dursun, akademiye katılabileceğime bile inandığım için kendime lanet ettim. İrlanda'da inanılmaz bir druidess olarak görölmüş olabilirdim ama akademinin beni sadece soyumdan dolayı kabul ettiğİ açıktı. Olmam gereken yerde olmadığİma dair o kadar çok işaret vardı ki, gururuma yediremediğim için hepsini görmezden geldim. Kendimi kanıtlamak istedim ama bunun yerine öleceğim. En azından kimse tutmayacaktı, özlenmeyecektim...

"Bu da ne...?" Birden her şey yeniden değışti ve beni tamamen saran bir gümbürtüyle yere yığıldım. Tanrı'ya şükür, o korkunç kara moralsizlik bulutu gitmişti çünkü bu çok karanlık bir şeyin sınırına gelmeye başlamıştı, beni nereye götüreceğinden emin değildim ama şimdi hangi cehennemdeydim?

Etrafımdaki her şeyi algılamaya çalıştım ama o karanlıktan sonra her yer çok aydınlıktı, hiçbir şey göremiyordum. Gözlerimi milyonlarca kez kırpıştırdım ama yine de ne olduğunu anlayamadım. Artık kesinlikle ölü gibi hissetmiyordum ama hayatta olduğumdan da yüzde yüz emin değildim. Hiçbir şey doğru gelmiyordu, bir şeylerin ters gittiğİ kesindi.

"O da neydi?" Tamam, o Duncan'dı. Yalnız değildim. Bunun iyi bir şey olup olmadığını henüz tam olarak anlayamamıştım. "Bu

Büyünün şok dalgası... Bize ne yaptı? Anlamıyorum. Neydi o?"

"Siyah," diye karşılık verdi Trevor. "Bu siyahtı ve... ve iç karartıcıydı. Daha önce hiç bir şey hissetmemiştim."

Tanrım, demek iblisin hepimize yaptığı şey buydu. Bizi o karanlık yere koymuş, sihrimi tamamen alt etmişti. Kahretsin, bu da harika değildi, düşündüğüm kadar güçlü ve kuvvetli olmadığım anlamına geliyordu.

Kendimi yavaşça oturur pozisyona getirdim, bunu yaparken çarpan başımın arkasına tutundum. Her yerim ağrıyordu, tüm vücudum acıyordu ama şu anda burayla ilgili en kötü şey bu değildi. Gölge gitmişti. Bizi sersemlettikten sonra onunla daha fazla savaşamayalım diye ortadan ve tahminimce o geçidin diğer tarafına geri dönmemişti. Gölge dışarıda bir yerdeydi ve hiçbirimizin nerede olduğuna dair bir fikri yoktu.

"Geri dönmek zorundayız," dedi Connor, sesi daha önce duyduğumdan daha durgun çıkıyordu. "Bu her ne kadar berbat olsa da, az önce olanları rapor etmek zorundayız. Akademide başımız girecek ama o şeyin gezegende öylece izin veremeyiz. Ne yapacağını kim bilebilir? Tehlikeli bir şey olduğu kesin."

Tanrım, bu hiç hoşuma gitmedi. Daha önce başım hiç böyle belaya girmemişti ve burada kötü bir seriye başlamak istemiyordum. Ama ne yazık ki Connor haklıydı. Bu sadece bizimle ilgili değildi. Tehlikeliydi.

"NE GEÇİYORDU Kİ? BU ÇOK KARIŞIK BİR DURUM. BEN YAPAMAM bunun olmasına izin verdiğinizde inanamıyorum..."

Bağrıışmaların ne kadar sürdüğünü bilmiyordum, saatlerce sürdüğünü düşündüm. Sabaha kadar. Uykumu tam olarak için bunları kaldıracak durumda değildim. Ama yapmak zorundaydık çünkü hepimiz yanlış yapmıştık, eğer bu bizim cezamızsa, olsun. Başka bir yolu yoktu.

"Ve Connor, iletişim cihazlarını getirmemek... Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum! Bu çok saçma. Onlar senin güvenliğini için, böyle bir şeyin yaşanmamasını sağlamak için oradaydı ve sen onları yanına almadın. Bana unuttuğun için yaptığını söylüyorsun ama seni tanıdığım için bunun bir gurur meselesi olduğunu hissediyorum. Akademideki personelden bile daha yetenekli olduğunu düşünüyorsun ve şimdi herkesi tehlikeye attın..."

Her ne kadar benim inandığım pek çok şeyi söylese de ve aynı zamanda Connor'ın omzundaki çipi çıkarması gerektiğini düşündüğüm için onu alaşağı etse de, Connor için biraz kötü hissetmekten kendimi alamadım. Eve dönerken olanlardan dolayı kendini çok kötü hissettiğini söyleyebilirdim, tüm suçu kendi üzerine alıyordu ve bunu görmek üzücüydü. Hepimiz oradaydık, hiçbirimiz başka bir yol seçmedik, sadece o değildi.

"Yani, insanlar bu iblis tarafından incitildiğinde nasıl hissedeceksin, ha?"

Connor kısık bir sesle, "Ben... Ben kendimi çok kötü hissedeceğim," diye cevap verdi. "Ben zaten berbat hissediıyorum."

İblisin bizi soktuğu kara çukurdan kalma kasvetin bir kısmının ona da bulaşıp bulaşmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Arada sırada, olumsuz bir düşüncenin bana da sızmak istediğini, işe yaramaz olduğumu ve dünyanın bensiz daha iyi olacağını hatırlattığını hissediyordum, ama zihinsel gücüm bunu geçmeye yetiyordu çünkü bunun ben olmadığımı biliyordum. Ama Connor'ın içinden suçluluk duygusu geçiyorsa, belki de onu ele geçiriyorlardı.

Tanrım, ona *sarılma* isteği mi duydum? Hayır, bu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar garipti.

"Bunu düzeltmek ," diye devam etti öğretmen, Connor'dan benim kadar etkilenmemişti. "başka bir yolu yok. Olanların sorumluluğunu üstlenmeli ve bu iblise son vermenin bir yolunu bulmalısın."

İçimde umut çiçekleri açtı. Tüm bunlarla tekrar yüzleşmek zorunda kalacak olmamız berbat bir şeydi ama bu durumu düzeltmenin bir yoluydu. Hepimizin bundan kurtulabilmesi için bunu düzeltmemiz gerekiyordu. Özellikle de Connor. Bunu nasıl görebileceğimden emin değildim ama görebiliyordum.

sadece bununla başa çıkmanın ve her şeyi bitirmenin onu daha iyi hissettireceğini söyleyin.

"İhtiyacınız olan kaynakları size vereceğim. Ama onları sana vereceğim Duncan, çünkü bu her şeyin doğru kullanılacağından emin olmam gerekiyor." Hepimize bir bakış attı. "Ve bunun içinde baskı malzemeleri olacak, böylece herhangi bir zarar vermeden önce gölgenin yerini belirlemek için büyü kullanabileceksiniz. İblis yakalanana kadar bunun üzerinde çalışacaksınız ve ayrıca geride kalan her türlü yıkımı temizleyeceksiniz, böylece öğreneceksiniz."

bir yıkımla karşılaşacağımızı merak ederek başımı öne . Her şey olabilirdi ve bunun suçunu hepimiz üstlenecektik ama yapmamız gereken buydu. Bu yine hiç uyumamak anlamına gelse bile. Yorgunluk üzerime çöküp beni tamamen tüketmek üzere olsa da fark etmezdi, başka seçeneğim yoktu.

"Geceleri seyahat edeceksiniz, bu da size uyumak için zaman kazandıracak, buna ihtiyacınız olduğunu söyleyebilirim, ama sonra hepinizden her şeyinizi ortaya koymanızı bekliyorum. Artık kendi hareket etmeyeceksiniz, kurallara uyma zamanı geldi."

Rahatlayarak öne doğru yığıldım. Tanrı'ya şükür, çünkü uyuduğumda en iyi halimde olmasaydım, bu kadar yorgun olmazdım. Artık biraz dinlenebilir ve okumak için birkaç kitap alabilirdim, çünkü daha fazla bilgiyle donanmam *gerekiyordu*. Beynim boşaldı ve bu da hepimizi savunmasız bıraktı. Bunun bir daha olmasına asla izin vermem.

"Yoldayken *herhangi bir* sorunuz olursa, ben Hemen benimle irtibata geçmenizi bekliyorum, çünkü her ne kadar bildiğinizi düşünseniz de her şeyi bilmiyorsunuz. Nelere sebep olabileceğinizi bir düşünün." Hepimiz acınası bir özür mırıldandık ve kendimizi bir metre kadar yüksekte hissettik. "Şimdi, sizin için her şeyi getireceğim."

Sonunda öğretmen odasından kovulduk ve yolumuza devam ettik. Dışarıda, hepimiz kendi yarattığımız aptalca bir bok fırtınası yarattığımızı bilerek utangaç bir bakış paylaştık. Bundan sonra ne yapacağımıza dair planlar yapmak üzere ayrılmadan önce bir şeyler söylememiz gerektiğini hissettim, ama Connor topuklarının üzerinde dikildi ve olanlardan dolayı hala kızgın ve incinmiş bir şekilde tepindi. Yine de alınmadım; bu benimle ilgili bir şey değildi.

"Ee, doğru. Sanırım o zaman iletişim halinde olacağız, Megan." Duncan bana ince bir şekilde gülümsedi. "Neler olup bittiğini sana bildiririz... çünkü açıkçası hepimizin aynı sayfada olmasını istiyoruz."

O ve Trevor ayrılırken Artemis elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Aramızda milyonlarca söylenmemiş şey olduğunu söyleyebilirdim, ama hiçbirini nasıl seslendireceğimizi bilmediğimiz için öyle kaldılar. Söylenmemiş ve ele alınmamış, kalbimi de beynim kadar güveçte bıraktı.

BÖLÜM 6

DUNCAN

ODAMIZA GERİ DÖNERKEN GÖZLERİMİ AÇIK TUTAMADIM, TEK YAPTIĞIM

Yapmak istediğim şey, o korkunç lanet olası karmaşayı unutmak için uyumaktı. Inverness'e ve tüm bunları yaşadığımı unutmak istiyordum... kısa bir süreliğine bile olsa. Hepimizin eninde sonunda olanlarla yüzleşmek zorunda kalacağımızı biliyordum çünkü pisliği temizlememiz gerekiyordu ama birkaç saatlik keyifli bir uyku tam da iyileşmek için ihtiyacım olan şeydi. Aklımı başıma toplamak için.

"Bu da neydi şimdi?" Connor tersledi. "Bu azarlama çok uzun sürdü."

Trevor kesin olmayan bir cevap verdi ama dudaklarımı sıkı sıkıya kapalı tuttum çünkü kendimi bildim bileli barışı koruyan bendim ve şu anda bir savaş başlatmanın bana bir faydası olmayacaktı. Ona karşı tamamen öfkeli olsam bile. Olanlar için onun tavrını suçlamaktan kendimi alıkoyamıyordum, çünkü Megan'la tartışması hepimizin başını döndürmüştü... ama artık olmuştu. Söyleyebileceğim hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Ama *neden* hep Megan'a saldırmak ister gibi görünüyordu? Anlayamıyordum. Onun sorunu neydi? Ona birkaç kez sormaya çalışmışım ama beni hep susturmuştu. Connor beni hiç içeri almıyordu. Anladığım kadarıyla Megan harikaydı. Kötü muameleyi hak etmeyen iyi bir kızdı, ama işte...

"Şu anda bunun için endişelenmenin bir anlamı yok," dedim yorgun bir ifadeyle. "Hepimizin uykuya ihtiyacı var."

Birinin beni dinlediğinden emin değildim, kontrol etmek için etrafa bakma çabası bile göstermemiştim, sadece ilk fırsatta yatağa yığıldım. Başımı yastığa koyduğum anda içimi bir rahatlama duygusu kapladı. Buna o kadar ihtiyacım vardı ki canım acıyordu... ancak birkaç saniye sonra düşündüğüm kadar iyi hissetmedim. Soğuk ve garip hissettirdi. Biraz... kapalı. Tanrım, eğer gerçekten olursam, iblisin beni derin ve karanlık bir yere hapsettiği an gibi hissettim. Olumsuz, incitici düşünceler bile ortaya çıktı... diğerlerinin beni klanlarında gerçekten istemedikleri çünkü uyum sağlayamadığım fikri. Hepsi ejderha olma konusunda benden çok daha ve bunu biliyorlardı.

Akademideki tüm gruplaşmaları her zaman görmezden geldim çünkü bunlar bana göre değildi. İngiltere'de doğup büyümüşüm ama biraz İrlanda, biraz da Galler kökenliydim. Kimin nereli olduğu konusunda endişelenmeme gerek yoktu... ama iblisin tuzağında kendimi her yönden parçalanmış, ayrı düşmüş, bedenimin dikiş yerlerinden sökülmiş hissettim. Bunu daha önce hiç olmadığı kadar önemsiyordum çünkü hiç kimse için yeterli olmadığımı biliyordum.

Yatakta rahatsız bir şekilde kıpırdandım, zihnim çok iyi durumda olmasa da uykuya dalmaya devam ediyordum. Bu iğrenç yerde kalırsam kesinlikle huzurlu bir uyku çekemeyecektim ama başka seçeneğim de yoktu...

GÖZLERİM UYKUYA DALDIĞIMDAN ÇOK DAHA AYDINLIK BİR ODADA AÇILIRKEN

İçeriye girdiğimde tepeden tırnağa ter içindeydim. Tam olarak dinlenmiş sayılmazdım ama odada çok fazla gürültü duyduğum için gerektiğini biliyordum. Ağrıyan bedenimi doğrulmaya zorladım ve benim kadar zorlanıp zorlanmadıklarını görmek için diğer herkese baktım. Trevor ve Artemis bir video oyunu oynuyor, kendilerini sanal dünyada kaybediyorlardı, muhtemelen içinde bulunduğumuz durum hakkında çok fazla düşünmek zorunda kalmamak için dikkatlerini dağıtmak için, ama Connor hiçbir yerde bulunamıyordu.

"Connor nerede?" Mırıldanarak seslendim, ses kutum sanki biri bütün gece boyunca ellerini boynuma dolamış ve beni boğmaya çalışmış gibiydi. "O iyi mi? Aptalca bir soru biliyorum ama..."

"Yürüyüşe çıktı." Trevor gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ah, dostum, duşa ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Ben bu söze alınmadan konuşmaya devam ettim. "Merak etme, hepimiz . Sanki iblis rüyalarımıza girmiş ve bizi... nasıl bilemiyorum, yine boktan hissettirmiş gibi."

Yavaşça başımı salladım. "Tamam, demek ki sadece ben değilmişim. Yıkanacağım, sonra da Connor'ı bulacağım. Ona ihtiyacımız var."

Odadan çıkarken Artemis'in gözlerime bakmadığını fark ettim, bu da ona ne olduğunu merak etmeme neden oldu. her zaman diğerlerimizden daha hassas görünüyordu, bu yüzden iblisin kara bulutunun onun üzerindeki derin etkisini ancak hayal edebiliyordum. biraz daha güçlü hissettiğimde ona yardım edecektim.

Duş damlatıyordu; bu binada hep öyleydi. İyi bir yıkama için yeterli gücü bulamıyorlardı ama buna alışmıştım, bu yüzden idare etmek zorundaydım. Gözlerimi kapatıp evde, duşun altında olduğumu hayal edersem, belki de tüm terimi akıtır ve kendimi daha temiz hissetmemi sağlardı.

İşe yaramaz değilsin, diye kendime söylemek zorunda hissettim. *Bu olumsuz kelimeler gerçek değil.*

Onlardan kurtulmak o kadar da kolay değildi. Kendime ne kadar olumlu şeyler söylersem söyleyeyim, onları hissedemiyordum. Genel olarak olumsuz bir insan değildim, bu yüzden bunu sindirmek zordu. Sanki bir solucan derimin altına girmiş ve organlarıma doğru ilerleyerek hepsini enfekte ediyordu.

"Daha iyi hissediyor musun?" Odaya tekrar girdiğimde Trevor bana sordu. "Yanaklarında biraz daha renk var şimdi."

"Hmmm, biraz. Connor'dan haber aldınız mı?"

"Bence o da bizim burada olduğumuz gibi dikkatini dağıtmaya çalışıyor. Kendini bok gibi hissetmemek için her şeyi yapar."

Evet, bunu anlayabiliyordum. Bunu kendim için istiyordum ama dikkatimi dağıtmak sadece kaçınılmaz olanı ertelemek anlamına geliyordu ve bu fikir ne kadar sarhoş edici olsa da bunu sonsuza dek yapamazdık. Bu geceden itibaren bu işi halletmemiz gerekiyordu ve Connor'ın üzüntüsüne rağmen öğretmen her şeyin sorumluluğunu bana verdiği göre, liderliği benim üstlenmem gerekiyordu.

"Pekala, şimdi şu bilgisayarı kapatalım çünkü bir plan yapmamız gerekiyor. Buradan nereye gideceğimizi çözmemiz gerekiyor." Hem Trevor hem de Artemis bana baktı ama bunun beni etkilemesine izin vermeyecektim. "Hadi ama, yapmamız gerekenin bu olduğunu biliyorsunuz. İstemiyormuşuz gibi davranmanın bir anlamı yok... öyle hissetsek bile."

Giyinmek için onlardan uzaklaştım çünkü bu havlunun içinde hiçbir şeyle uğraşamazdım. Bir sonraki hedefim dışarı çıkıp Connor'ı bulmaktı. Hepimizin birlikte olması gerekiyordu. Megan'ın da bizimle olması tercih edilirdi ama her şeye sahip olamazdım. Önce ejderhalar gelmeliydi, sonra onu bulabilirdik.

"Bu berbat bir durum, değil mi?" Artemis aniden bana sessizce ilan etti. "Ne yapacağız? Tüm bu olanlar yüzünden kendimi gerçekten üzgün hissediyorum. Tartışma, iblis, serpinti... ."

"Biliyorum." Omzunu okşadım. "Bu hepimiz için büyük bir hata ve iblis bize her ne yaptıysa, kendimizi bu kadar kötü hissetmemiz hiç kimse için iyi değil. Ama kanıtlamamız gereken çok şey var, değil mi? Akademiye bir hata yapmış olsak da bunu aşabileceğimizi göstermeliyiz. Ayrıca, sanırım bunu kendimize de kanıtlamamız gerekebilir."

"Elbette, çünkü şu anda hiçbir şey yapabileceğimize ikna olmuş değilim."

Kapıya doğru döndüm, Connorı ararken Artemis'i geride bıraksam sorun olur mu, yoksa bana daha çok ihtiyacı var mı diye merak ediyordum... ama neyse ki bu yapmak kaldığım bir seçim değildi çünkü kapı açıldı ve adam geri döndü. Yüzündeki şaşkın ifade geri gelmişti ama sorun değildi. Bunu birlikte , değil mi? Hep birlikte olduğumuzu bilmek bile beni biraz neşelendirmişti.

"İyi misin Connor?" Ona hızlıca sordum. "Nerelerdeydin? Senin için endişelendim."

"Sadece yürüyorum." Doğruca yatağının yanına gitti ve oturdu. "Sadece yürümem gerekiyordu, hepsi bu."

"Hiç yardımı oldu mu? Çünkü bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum ama gerçekten yapmamız gerektiğini düşünüyorum..."

"Bunu ," diye girdi. "Biliyorum ve sana katılıyorum. Bir plana ihtiyacımız var."

Nasıl tepki vereceğini görmek için Megan'dan bahsetmek istedim ama yapamayacak kadar korkmuştum. Onu tekrar Tanrı bilir nereye koşturmak istemiyordum, yani her şey olabilirdi, bu yüzden bekleyecektim.

"Öğretmenin bize verdiği her şeye sahibiz. Bununla çalışalım ve neler yapabileceğimize bakalım."

Her şeyi için fazla yer yoktu, bu yüzden hemen yatakları yerden kaldırmak için çalışmaya başladık. Sonra tüm haritaları ve öğretmenin bize verdiği aletleri yerleştirdim, böylece bir göz atabilecektik. Oraya çıkıp tekrar yanına gitmeyi düşündükçe kalbim göğüs kafesime çarpıyordu ama sanırım başkalarına saldırma düşüncesi de hoş değildi.

"Tamam, o zaman yerini tespit edebilmek için bu izleme cihazını nasıl kullanacağımızı bulmamız gerekiyor."

Onu elime aldım ve parmaklarımın arasında yuvarlayarak canlandırmaya çalıştım ama hiçbir şey olmadı. Onu çalıştırmak için gereken şey bende yoktu. Muhtemelen fırsat varken öğretmene sormam gerekirdi ama sormadım.

"Sanırım büyüye ihtiyacı var." Artemis onu benden aldı. "Şimdilik yapabilirim, ama ihtiyacımız olan..."

Gözlerini Connor'a dikti, bir kargaşaya neden olmadan 'Megan' diyemeyeceğini biliyordu, ama o kadar yaklaşması bile sinirlenmesine neden oldu. Önümüzdeki birkaç gece için pek umutlu değildim.

Artemis aceleyle, "Tamam, şimdi ne bulabileceğime bakacağım," dedi. "Diğer her şey daha sonra gelebilir. Ben sadece deneyeceğim ve

nasıl çalıştırılacağını görmek için... şey, evet, bilirsiniz..." diye saçmalamaya başladı. "Ben sadece..."

"Tamam." Yavaşça başımı salladım. "Peki, sen bunu yaparken biz de diğer şeyleri çalışacağız." Ne kadar bunalmış hissettiğimi belli etmemeye çalışarak geniş bir el hareketi yaptım. "Bir şekilde... Eminim birlikte halledebiliriz."

Connor kendini okumaya verirken ben de Trevor'la birlikte haritaları dikkatle inceledim. Ne kadarını anladığından emin değildim ama daha fazla bağırmıyordu, yani bu yeterli . Mevcut durum şu anda iyiydi ve böyle kalmasına ihtiyacım vardı. Lider olarak ilk görevimde başarılı olacaksam, sknet ana önceliğim olacaktı, herkesin aklını başında tutacaktım ki elimizden gelenin en iyisini yapabilelim.

Öğretmenin bu kadar önemli bir konuda bizi sorumlu tutarak hata yapıp yapmadığını merak etmemek zordu ama yaptığımız pislığı temizlememiz gerektiği konusunda çok kararlı olduğu için buna karşı koyacak değildim.

"NE BİZ?" CONNOR SAATLERCE ALIşTIKTAN SONRA PATLADI VE

alışıyordum. Her şeyin gayet iyi gittiğini düşünüyordum ama şimdi hiçbir fikrim yoktu. "Burada ne halt ediyoruz, ha? İşe yaramıyor."

"Ama... neden?" Talep ettim... ancak ses tonum kararlı olmaktan çok titrekti.

"nk kazanamayacağımız bir savaş veriyoruz." Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "İşin byl tarafı olmadan bunu yapmaya devam edemeyiz, değil mi? Artemis ne yaptığını biliyor olsa da, bir büyücü kadının gücüne sahip değil. Bunun işe yaraması için tüm grubumuzun bir arada olması gerekiyor."

"Megan'ı mı kastediyorsun?" İşte bu beni şok etti. Connor'ın ondan bahsedeceğini düşünmemiştim.

"Başka bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum, değil mi?" aresizce omuz silkti. "ğretmen başka biriyle çalışmamıza izin vermeyecek.

Zaten yapmalı mıyız bilmiyorum, çünkü o çok güçlü."

"Evet, yaptığı işte çok iyi. Onun akademideki en iyi büyücü kadın olduğunu düşünüyorum."

"Gidip onu bulmalıyız," diye söze girdi Connor, sesi pişmanlık dolu çıkıyordu. "Bize yardım etmesini sağlamalıyız. Kendi başımıza yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Onu kendi tarafımıza çekmemiz gerekecek."

"Zaten bizimle çalışmak istiyor," diye kabul ettim. "Sanırım biz uyumadan önce bunu çözmek istedi."

"Biliyorum, ama olan oldu." Connor omuz silkti. "Şimdi işleri yoluna koyabiliriz."

"Sen..." Tanrım, bunu gerçekten soracak mıydım? "Bunu düzeltebileceğini düşünüyor musun?"

Yüzü hemen gerildi ve kendimi daha fazla bağırmaya hazırlayarak sertleştirdim. Şaşırtıcı bir şekilde bağırmadı. "Bak, işlerin biraz boktan gittiğini biliyorum ama bunu bir kenara itebiliriz çünkü bu görev daha önemli. Megan'ın bizimle çalışmasında bir sorun olmadığından emin olmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Özür dilemek zorunda kalmak anlamına gelse bile mi?" Ben teklif ettim. "Çünkü buna ihtiyaç duyması çok olası."

Gözleri sertçe yere çarptı. "Bu özür dilemem gerektiği anlamına gelse bile, evet. Ne yaparım."

Ona minnettar bir gülümseme verdim, bu konuda yanımda olmasından memnundum. Connor ve Megan anlaşabilirse hepimizin çok daha iyi hissedeceğinden emindim. Özellikle de şu anda, çıkacağımız bir sonraki yolculuk Inverness'ten çok daha uzakta olacakmış gibi görünüyordu. Şimdiye kadar iblisin İngiltere'de bir yerde olduğu anlaşıyordu ki bu biraz sınır bozucuydu. Bu bizi akademiden ve öğretmenlerden de çok uzağa götürecekti, yani gerçekten tek başımıza olacaktık. Başarısız olamazdık.

"Hadi o zaman." Ayağa kalktım. "Megan'ın odasına gidelim. Nerede o? Odasının nerede olduğunu biliyor muyuz?"

"O Portentous binasında," diye söze girdi Artemis, şok olmuşum. "Ne? Bir kere söylemişti."

Yanaklarında tek bir anlama gelebilecek derin bir kızarıklık fark ettim. Ondan hoşlanıyordu, *gerçekten* hoşlanıyordu. Ondan çok derin bir şekilde etkilenmişti, ki bu... Artemis'in birinden hoşlandığını görmek benim için güzeldi. Normalde kimseye bağlanmazdı... sadece Connor ondan nefret ederdi, yani bu bir sorun olabilirdi...

Tabii Connor da ondan hoşlanmıyorsa! Aman Tanrım, bunu hiç düşünmemiştim, ama belki de onun yanında bu kadar çılgınca davranmasının nedeni buydu. Connor genellikle kadınların yanında yumuşak davranırdı, ama o zaman da genellikle kendilerini ona atarlardı, belki de ayaklarına kapanıp ilgisi için yalvarmayan bir kadının yanında nasıl davranacağını bilmiyordu.

Hmmm, bu benim için göz kulak olmam gereken bir şey olacaktı. Bu gece etkileşimlerinin nasıl gittiğini görmem gerekecekti... tabii iblisle savaşmakla çok meşgul değilsek. Bu da bir olasılıktı.

Portentous binasına olan yolculuğumuz sessiz ve gergin geçti. Hiçbirimizin ne söyleyeceğini bildiğinden emin değildim. En çok da vardığımızda Megan'ın ruh halinin ne olacağı konusunda endişeliydim. Bizi geri çevirmesi ve bu işi bizim halletmemiz gerektiğini söylemesi beni şaşırtmazdı. Connor'ın ona yaptığı muameleden sonra neden ki? Muhtemelen ben de onun binasında aynı şekilde hissederdim.

"Selam!" diye bizi karşılayan ilk kişi - yani biz derken Connor'ı kastediyorum - Zena oldu. Connor'ı gördüğünde gözleri parladı ve Connor'ın kendisiyle ilgilenmediğini anlamayarak hemen cinsel bir cadaloza dönüştü. İlk başta nedenini anlayamadım. Tam onun sokağına göre görünüyordu, ama şimdi Megan'ın onun dikkatini daha çok çektiğini hissediyordum. "Connor..."

"Hey." Durdu ve ellerini beceriksizce cebine soktu. "Bu binada mı oturuyorsun?"

"Oh, kesinlikle öyle." Kaşlarını imalı bir şekilde oynattı. "Ama ne yazık ki senin için, ben de tam derse girmek üzereydim. Eğer gelip beni ziyaret etmek istersen, daha hangi odada olduğumu sana söyleyebilirim..."

"Hayır, öyle değil." Connor, Zena'nın yüzünün düştüğünü fark etmemiş gibiydi. "Aslında bu binada yaşayan başka birini arıyorum. Adı Megan O'Malley. Onu tanıyor musunuz?"

Zena ellerini kalçalarına dayadı ve ona ters ters baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Bana sıkıcı oda arkadaşım hakkında soru sormak için mi binama geldin? Bu çok komik, değil mi? Beni kızdırmaya çalışıyorsun."

"Oda arkadaşın mı?" Connor onun sesindeki tüm ipuçlarını kaçırmıştı. "Hangi odadasın?"

"Gerçekten oda arkadaşımı becerdiğini görmek istediğimi mi sanıyorsun? Hayatta olmaz. Bunu kaldıramam Connor..."

Connor gözlerini devirdi. "Hayır, öyle değil. Birlikte bir proje üzerinde çalışıyor olmamız ."

"Ah." Zena bir adım geri çekildi ve Connor'a tuhaf bir bakış attı. "Yani, akademi işi mi?" Connor başını salladı ve neyse ki Zena bunun ciddi olduğunu anlamış görünüyordu. "Tamam, *ben* on altı numaralı odadayım. İstedğin zaman gelip beni ziyaret edebilirsin."

Bununla birlikte, giderken Connor'ı kontrol etmek için birkaç kez arkasına bakarak uzaklaştı, ama bunun için gerçekten zamanımız yoktu. Diğer adamları yakaladım ve onları binanın içine, on altı numaralı odaya doğru çektim. Zena, güvenlikle ilgili hiçbir endişe duymadan kapıyı açık bırakmış ve kolayca içeri girmemizi sağlamıştı.

Orada Megan'ı bir yığın kitabın üzerinde uyurken bulduk, iblislerle ilgili kitaplar. Belli ki önce beynini doldurabileceği tüm bilgilerle doldurmaya çalışıyordu. Onu uyandırmak istemedim çünkü orada çok huzurlu görünüyordu... ama başka ne ki? Connor oturuyordu, yani bekliyor gibi .

BÖLÜM 7

MEGAN

RAHATSIZLIK BENİ SARDI. KENDİMİ HIÇ İYİ HİSSETMİYORDUM. TAM OLARAK Ama vücudumun her yerinde tüylerimi diken diken eden garip bir his vardı.

Başımdaki ağrının yardımı olmadı.

"Urgh, nargh," diye homurdandım başımı kaydırmaya çalışırken, ama altında sadece sertlik vardı. Hangi cehennemde uyuyakalmıştım? Belli ki bilmemem gereken bir yerdeydim ama hiçbir şey hatırlayamıyordum. "Tanrı aşkına..."

Acının verdiği gerginlikle başımı kaldırdım ve birkaç kez gözlerimi kırptım. Parlaktı, o kadar beyazdı ki doğru düzgün bir görüş elde edemiyordum ama her şey bana geri gelene kadar sabırla bekledim.

"Argh!" Göğsümden bir çığlık koptu ve duran gölgeli bir figür gördüm. Hemen onun iblis olduğunu, beni akademiye kadar takip ettiğini ve şimdi mahvolduğumu düşündüm. Etrafımda bana yardım edebilecek kaç kişi olduğu önemli değildi, dehşet bedenimden kopup patladı. "Aman Tanrım."

"Megan, Megan, endişelenme. Sadece benim," diye cevap verdi yumuşak bir ses. "Ben Artemis. Burada diğer çocuklarla birlikteyim."

"Ar... Artemis?" Tüm vücudum dehşet içinde kaçışırken sordum. "... oluyor?"

"Buraya sizi kontrol etmeye geldik ve uyuyordunuz. Sizi rahatsız etmek istemedik, bu yüzden bekledik." Ellerini sıkıca kavradı

göğsüne. "Zena kapıyı kilitlemedi, biz de senin güvende olduğundan emin olmak istedik."

"Kapıyı asla kilitlemez." Gözlerimi sertçe ovuşturdum, uykudan kurtulmaya çalışıyordum. "Bu bir kabus."

Her ne kadar hiçbir ortak noktamız ya da birbirimize söyleyecek tek bir sözümüz olmadığı için onun ev arkadaşı olmaktan hoşlanmasam da, kötü alışkanlıkları katlanılabilirdi. Taşınırsam daha kötüsünü bulabileceğimi düşünüp duruyordum.

"Tamam, bu gerçekten kabul edilebilir bir şey değil." Connor'ın hırıltılı sesi kulaklarımı tırmalayana kadar onun da odada olduğunu fark etmemiştim bile. "Bugünlerde daha dikkatli olmalısın. Burada gerçekten tehlikedesin. İblisin nerede olduğunu ve ne istediğini bilmiyoruz. Yalnızken peşinden gelemez."

İçgüdüsel olarak, ona kendime bakabileceğimi söylemek için dudaklarımı ayırdım, teşekkür ederim, kendimi durdurmayı başardım. Tartışmayı yeni bitirmiştik ve tekrar alevlendirmek istemedim. Zaten bu iblisle tek başıma baş edebilecek gibi değildim, yoksa kendimizi içinde bulunduğumuz karmaşanın içinde bulmazdık.

"Evet, şey... Ne yapabileceğime bir bakarım," diye karşılık verdim. "Tüm bu kitapların üzerinde uyuyakalmak istememiştik."

Umutsuzca onlara baktım, keşke daha fazla odaklanabilseydim. İstediğim kadar çabuk uyuyamadım çünkü hâlâ kendimi garip ve soğuk hissediyordum, sanki iblis hâlâ odada benimle birlikteymiş gibi. Bu yüzden zamanı akıllıca harcamaya ve okumaya karar verdim... ama görünüşe göre bunların ikisi de benim için pek işe yaramamıştı.

"Dinlendiğin için mutluyuz," diye söze karıştı Duncan, tartışmanın sınırına gelindiğini açıkça hissederek. "Buna ihtiyacımız var çünkü yapacak çok işimiz var. İşler daha da kötüye gitmeden önce iblisle savaşmak için oraya geri dönmeliyiz."

Anlık bir ürperti vücudumu sararak şiddetli bir şekilde titrememe neden oldu. Artemis bunu fark etti ve bana sempatik bir gülümseme verdi. Bu utanç vericiydi ama en azından zayıflığımı fark eden Connor değildi.

"Evet, tabii ki." Yutkundum ve başımı salladım. "Biliyoruz. Nereye gittiğimizi biliyor muyuz?"

Duncan devam etmeden önce gülümsedi, aynı fikirde olduğumuz ve elimizdeki göreve odaklandığımız için mutluydu. "Artemis'in büyüyle iz sürücüyü kullanıyorduk ama sizinki kadar güçlü değil. İblisin İngiltere'de olduğundan oldukça emin olsak da, bunu daha da daraltmak için sana ihtiyacımız var."

"Evet, tabii ki. İngiltere büyük bir yer. Her yere öylece bakamayız. Ee... biraz dinlenmemin sakıncası var mı?" Hepsine göz gezdirdim, bir yanıt bekledim ama hiçbir yanıt alamadım. "Sadece hızlıca bir duş alıp üstümü değiştirmem gerekiyor. Mahremiyet sorun olur mu yoksa çok mu şey istiyorum?"

"Seni bırakmak istemiyoruz," dedi Trevor sessizce. "Senin için endişeleniyoruz."

"Benim için endişelenmene gerek yok." Başımı sertçe salladım. "Bak, Zena da her an geri gelebilir. Bu oda ait değil, o yüzden sana sonra gelsem daha iyi olmaz mı ?" Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmak istemiyordum ama bunu zorunda kalmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordum. O berbat gece uykusundan sonra kafamı toparlamak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. "İblis zaten İngiltere'de."

"Hydra binasındayız." İnanamıyordum, Connor sonunda benimle aynı fikirde olan kişiydi. "Oda bir. Bizimle orada buluş ve lütfen çok geç kalma çünkü halletmemiz gereken çok şey var ve hepimizin birlikte olması gerekiyor."

Ona bakarken geçici bir ittifak oluştuğunu hissettim. Ona güvenmiyordum, onun da bana güvendiğinden emin değildim ama bu işi birlikte yürütecektik. Çok bariz farklılıklarımız vardı ama bunu aşarak yanlışımızı bir kez düzeltme hedefimize ulaşacaktık. Her halükarda bunu yapmak zorundaydık, bundan kaçış yoktu, bu yüzden birlikte çalışarak bunu çabucak düzeltmeye çalışacaktık.

"Tamam," dedim temkinli bir şekilde, gözlerim hepsinin üzerinde gezinirken. "Olabilirdiğin çabuk orada olacağım."

Onlar ayrılırken Artemis durakladı ve bana özlem dolu bir bakış attı. Ona bir şeyler söylemek, kalıp benimle konuşmaya devam etmesi için yalvarmak istedim ama yalnız gelmemişi. Hepsi bir takımdı, bir harem. Hepsi bir bütündü, bu yüzden eğer

onu istiyordum, bu hepsini istediğim anlamına gelirdi. Bu biraz fazla oldu. Bu yüzden geri çekildim ve yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu bilerek gitmelerine izin verdim. En azından şimdilik.

Hepsi gittikten sonra sert omuzlarım çöktü ve biraz rahatladım. O adamlar bana bir şeyler yapmıştı ve kafamı biraz zordu. Daha önce hiç kimse beni bu kadar yoğun bir şekilde etkilememişti ve bu benim için çok fazlaydı. Nefret, sevgi, hoşlanma, hoşlanmama, toplamda hangisinde karar kılacağımı bilmiyordum.

Başımı salladım ve nihayet tüm bu kafa karıştırıcı duyguları üzerimden atmak için banyoya doğru yöneldim. Ne yazık ki akademi dünyanın en iyi banyo ekipmanlarına sahip değildi, bu yüzden su fışkılarını istediğim kadar güçlü ve sıcak alamadım, ama yeterliydi. Öyle olmak zorundaydı.

Gözlerim kapanırken kendime *kimsenin zarar görmesini istemediğimizi* hatırlattım. *Birbirimiz hakkında ne hissediyor olursak olalım, bu karmaşayı yaratmayan diğer masum insanları kurtarmak için bunu bir kenara bırakmalıyız...*

Bunu düşünürken Connor'ın kahverengi gözleri aklıma geldi, daha önce görmediğim bir sıcaklık vardı gözlerinde. En azından gerçek hayatta. Sonra Duncan'ın gri bakışları içime işledi, ardından Trevor'ın güzel ejderha pullarıyla uyumlu gök mavisi gözleri ve bakışları okyanusa benzeyen Artemis geldi. Kalbim biraz daha hızlandı, göğüs kafesime çarptı ve kafamı daha da karıştırdı. Sanırım daha önce hiç böyle dört erkeğin dikkatini çekmemiştim ve bu çok fazlaydı. İstedğimden daha çok hoşuma gitmişti, beni korkutacak kadar.

Duştan çıktıktan sonra, normalde yapacağımdan çok daha dikkatli bir şekilde kıyafetlerimi seçtim ve bunun düşündüğümüzden daha uzun sürmesi ihtimaline karşı bir sırt çantasına attığım eşyaları seçtim. Kendime bunun her türlü hava koşulunda dikkatli olmam gerektiğinden kaynaklandığını söylemeye çalıştım ama bir yanımda da onlar için harika görünmek istiyordu. Bana değerli biri gibi bakmalarını istiyordum. Bunun tamamen acınası bir durum olduğunu biliyordum çünkü istedikleri herhangi birine sahip olabilecekken neden bana baksınlar ki? Ama yine de... Hayatımda bir kez olsun öne çıkma arzumu değiştiremiyordum. *Gerçekten* görülme isteğime karşı koyamıyordum.

"Tamam," diye fısıldadım aynadaki endişeli bakışlı yansımama. "Gitme vakti geldi."

Kızıl saçlarım omuzlarımdan sarkıyordu, sudan hâlâ biraz damlıyordu ama kurutmakla vakit kaybetmek istemedim. Ayrıca, doğal bir şekilde kurumasına izin verdiğimde her zaman çok daha iyi görünüyordu. Yarı yarıya yüzümden geriye doğru bağlamayı düşündüm ama son anda kendimi durdurdum. Böyle bir şey için endişelenecek vaktim yoktu. Tüm bunları Zena yurt odasına geri dönmeden atlatacak kadar şanslıydım. Bunu daha fazla zorlamak istemedim. Şu anda onun tavırlarına dayanamıyordum. İçimde ejderhaların burada olduğunu bildiğine dair bir his vardı.

Kendi paranoyamın bana oyun oynadığından mı yoksa akademi kampüsünden Hydra binasına doğru yürürken gerçekten tüm gözlerin üzerimde olduğundan mı emin değildim. Her iki durumda da başımı eğdim ve kollarımı göğsümde koruyucu bir şekilde kavuşturdum, böylece kimsenin gözlerini yakalamak veya konuşmaya yakalanmak zorunda kalmadım.

Doğru binaya ulaştığımda nefesimi zor tutuyordum. Kendimi olması gerekenden çok daha gergin hissediyordum ve bu da neredeyse yanlış yöne koşmama neden oluyordu. Kendimi toparlarken ayaklarımı yere sağlam basmak için tüm gücümü harcadım. Çocukların berbat durumda olduğumu bilmelerini istemiyordum.

"Megan!" diye bağırdı keskin bir ses, dikkatimi çekerek. "Megan, ne yapıyorsun?"

Ellerini öfkeyle kalçalarına dayamış olan Zena'yı karşımda görmek için döndüm. Arkasında en az onun kadar korkutucu güzellikte iki druidess vardı ve delici bakışlarla bana bakıyorlardı. Bir anda kendimi lanet bir fare kadar küçük hissettim.

"Ben..." Elimi salladım, ne yaptığımdan tam olarak emin değildim. "Hiçbir şey."

"Gerçekten mi? Çünkü bana Connor'ı ziyaret edecekmişsiniz gibi geliyor ki bu bir hata olur."

"Öyle mi?" Merakla gözlerimi kıstım. "Bunda neden yanlış bir şey olsun ki?"

Öfkeyle gözlerini devirdi. "Çünkü onunla aramızda bir şeyler var, işte bu yüzden."

"Oh, öyle mi?" Bunu neden bilmediğimi merak etmekten kendimi alamadım. Yine de Connor'ın pek çok kızla ilişkisi varmış gibi görünüyordu, bu yüzden bunun benim için pek önemi yoktu. "Tamam, bu seni , beni değil."

"Onunla görüşeceksen bu seni ilgilendirir! Nedenini bilmek istiyorum."

"Bir proje üzerinde çalışıyoruz, o yüzden." Omuzlarımdan birini silktim ve Zena'nın gazabına uğramak istemediğim için elimden geldiğince alttan almaya çalıştım. "Kiminle ortak olduğuma yardım edemem, değil mi?"

"Bu tam olarak hangi proje? Neden hakkında hiçbir şey bilmiyorum? Berbat ve garip bir şey."

"Sana ne söylememi istediğini bilmiyorum, Zena." Kızgınlık beraberinde bir içsel güç dalgası getirdi. Gerçekten de buradan daha önemli yerlerim vardı. Telafi etmem gereken tehlikeli bir hata vardı ve buna devam etmem çünkü benim yüzümden biri zarar görürse bunu nasıl atlatacağımdan emin değildim. "Eğer erkek arkadaşın proje hakkında sana bir şey söylemediyse, bunu yapmak bana düşmez, değil mi? Bu konuyu onunla konuşmalısın."

Zena birkaç kez ağzını açıp kapattı ama ne diyeceğini bilemediği belliydi, ben de bundan faydalanıp binanın içine doğru ateş ettim. En azından Zena'nın kötünün iyisi olması sinirlerimi toparlamama yardımcı olmuştu. Bir numaralı odaya ulaşana kadar koridorda adeta koştum.

"Oops." Kapıyı çalmama bile gerek kalmadı. Duncan sanki beni hissetmiş gibi kapıyı açtı. "Megan, bu çok çabuk oldu." Kaşlarını çatarak bana baktı. "Acelen varmış gibi görünüyorsun, her şey yolunda mı?"

"Urgh, Connor'ın kız arkadaşıyla karşılaştım." Öfkeyle gözlerimi devirdim. "Ve bana cehennemi yaşattı. Görünüşe göre Connor ona bu proje hakkında hiçbir şey söylememiş ve bu da Zena'yı paranoyak ve kıskanç biri haline getirmiş."

"Zena?" Duncan bana tuhaf tuhaf baktı. "Zena'dan hoşlanmıyor bile. Yani bu gerçekten tuhaf bir yalan gibi görünüyor."

Omuzlarımı silktim, artık bunun ortasında kalmak istemiyordum. İşim bitmişti. "Tamam, pek de önemli değil, mi? Biz

Yapacak işlerim var. Bir şey mi yapıyorsun? Pardon, yolunuza mı çıktım?"

"Biraz daha erzak toplayacağım ve sonra yola çıkacağız. Londra'ya kadar."

"Londra." Başımı salladım ve Artemis'i görmek için döndüm. "İblisin neden bu kadar büyük bir şehirde olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Duncan'ın arkamdan ayrıldığını duyduğumda Artemis çaresizce omuzlarını silkti. "Garip görünüyor. Bir şeyler çalışıyorum ama bulamıyorum. Sanırım bunu oraya vardığımızda ."

"Uçuyor muyuz?" Endişeyle sordum. Başıyla onayladı. "Tekrar seninle uçmamın bir sakıncası var mı, lütfen?"

"Elbette, muhtemelen en iyisi bu çünkü diğer adamların çalışacak sihirli izleme cihazları var."

"Teşekkür ederim. O kadar yolu gideceğim için biraz gerginim, bu yüzden seninle kendimi daha güvende hissedeceğim."

"Sizi rahat hissettirebildiğime sevindim." Gururla ısıltı ısıltı parlıyordu. "Sana göz kulak olacağıma söz veriyorum."

Bu benim İngiltere'ye ve başkente ilk seyahatim olacaktı. Londra'ya ilk gelişimin bu şartlar altında olacağını hiç düşünmemiştim. Nasıl olacağına dair gerçek bir fikrim de yoktu. Ama aptalca şeyler yüzünden tartışmadan birlikte çalışmanın bir yolunu bulduğumuz sürece, bunu atlatabilirdik. Umarım...

GÖZLERİM KAPANMAYA BAŞLAMIŞTI; YORGUNLUK ÜSTESİNDEN GELİYORDU.

Her lanet adımda ayaklarım ağrıyordu. Ama şimdi pes edemezdim, diğerlerini hayal kırıklığına uğratamazdım. Çocuklar benimle aynı yorgunluğu hissetmiyor gibiydiler, bakmaya devam etmekte bir sakınca görmüyorlardı, muhtemelen gün boyunca da devam edeceklerdi ki bu beni mahvedecekti. Ama devam etmek zorundaydım. Bu iblisi bulmamız gerekiyordu.

Trevor aniden, "Sanırım yeniden toplanmamız gerekebilir," dedi. Kafamı kaldırdığımda gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim. Öyle görünüyordu ki

Bana neler olduğunu hissedebiliyordu. "Biraz dinlen ve her şeyi iyice düşün. Çünkü bütün gece boyunca bu devasa kalabalık şehirde dolaşıp durduk ve hiçbir şey yolunda gitmiyor."

"Katılıyorum," diyerek Connor beni şok etti. "Yeni bir plan yapmamız gerekiyor."

"Aslında buralarda bir oda bulabileceğimiz bir yer biliyorum," diye yanıtladı Trevor. "Biraz uyu."

Bunu benim adıma yaptıklarını biliyordum ama edecek gücüm yoktu. Sonsuzluk gibi gelen bir süredir doğru dürüst uyumamıştım, bu yüzden başımı salladım ve söylediklerini kabul ettim. Hepimiz Trevor'ı takip ederek arka yoldan, büyümlü müşterileri çekmek için yapıldığı belli olan ilginç görünümlü bir binaya girdik. Bunu sevdim çünkü kendim olmama izin veriyordu.

"Hiç odanız var mı?" Trevor kendinden emin bir şekilde sordu. "Eğer sorun olmazsa biraz dinlenebiliriz."

Masanın arkasındaki adam önündeki makineye çılgınca bir şeyler yazdı. "Bende bir tane var."

"Bir tane yeterli. Bir tanesiyle başa çıkabiliriz." Trevor telaşla başını salladı. "Çok teşekkür ederim."

Şu anda Trevor'la tamamen aynı fikirdeydim. Her yerde uyuyabilirdim, bu yüzden kendime ait oda yokken bunu zorlayacak değildim. Yerde uyumak zorunda kalsam bile. Artemis koluma girdi ve odamıza götürölürken merdivenlerden çıkmama izin verdi, ki bu en iyisiydi çünkü kendimi dik tutmanın ötesindeydim.

"Sanırım bu oda sizin için mükemmel olacak," diye devam etti otelde çalışan adam, yumuşak ve sert bir ses tonuyla. "Rahat etmek ve yerleşmek için bolca alanınız olabilir. Ya da ne isterseniz..."

Ses tonunda bir ima vardı ama ben . En azından hemen değil. Ne demek istediğini gerçekten anlayamayacak kadar sarsılmıştım, yüzden görmezden gelmeyi seçtim. Hepimiz odaya girdiğimizde not bile almadım. Zihnim dumura uğramıştı, bu yüzden garip atmosferi hiç fark etmedim. Ta ki onu görene kadar.

Bir yatak. Bir yatak. Büyük bir tane, tabii, bir haremın uyuması için ayarlanmış bir tane. Ya da eğlenmek için. O adamın ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Hep birlikte olduğumuzu ve geceyi (ya da bu durumda günü) eğlenerek geçirmek istediğimizi varsayıyordu. Vücudumda bir sıcaklık dolaştı ve yanaklarıma sertçe çarptı. Bunun beni neden bu kadar küçük düşürdüğüne dair bir açıklamam yoktu, ilişkimizi mahvetmiş olması pek de önemli değildi ama yine de ejderhalarla olan garip geçmişim düşünöldüğünde, bu benim için başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Hiçbirine *bu kadar* yakın olamazdım.

"Ee, sahip olduğunuz tek oda burası mı?" Trevor sordu. "Başka... bilmiyorum, ayrı bir oda yok mu?"

"Evet, öyle. Buna sahip olduğumuz için bile şanslıyız. Her zaman tamamen doluyuz. Harika bir müesseseseyiz, anlıyor musunuz?"

"Tabii ki!" Trevor hemen kabul etti. "Bunu biliyorum. Peki, tamam... Sanırım o zaman onu alacağız."

Tanrım, o yatak çok rahat görünüyordu, kelimelerle anlatılamayacak kadar dayanılmazdı. Elbette, gerekirse yerde uyuyabileceğimi düşündüm ama o yatağı girmeyi o kadar çok istiyordum ki kendimi durduramadım. Gerçekten düşünmeden kendimi hareket ederken buldum. Uyuma dürtüsü diğer her şeyi tamamen gölgede bırakmıştı.

BÖLÜM 8

C AÇIK NOR

MEGAN YATAĞA TIRMANIP UYKUYA DALARKEN HEPİMİZ YATAĞIN ETRAFINDA DİKİLDİK bir kalp atışında. Gözleri kapanmadan ve dünyadan kopmadan önce yastığa vurmasına bile gerek yoktu. Duncan'ın soruşturmadan sorumlu olması önemli değildi, kendimi hala lider gibi hissediyordum ve bu şekilde Megan'ı hayal kırıklığına uğratmıştım.

"Kahretsin, Megan'ın bütün gece böyle dolaşmasına izin vermemeliydik," diye . " bir baksana."

Trevor beni rahatlatmaya , "Yorgun olduğuna dair bir şey söylemedi ama," dedi. "Peki, nasıl bilebilirdin?"

"Bilmem gerekirdi. Hepimiz bilmeliydik. Onun ihtiyaçlarının daha fazla farkında olmalıyız. Onun kadar uyumaya ya da başka bir şeye ihtiyaç duymuyor olmamız, farkında olmamamız gerektiği anlamına gelmez."

Kendimi tamamen suçlayarak öfkeyle odada bir aşağı bir yukarı volta attım. Megan bana kızgın değildi, hiçbirimize kötü gözle bakacağını düşünmemiştim ama ben baktım. Onun ihtiyaçlarını daha fazla dikkate almam gerektiğini biliyordum. Ve sadece hep birlikte bu işe zorlandığımız için değil, iyi davranılmayı hak ettiği için. O kötü bir insan değildi. Aslında, iyi tarafımı göstermek istediğim gerçekten iyi bir kadındı. Bu noktaya kadar, gerçek bir neden olmaksızın biraz pislik gibi davranmıştım ve bu tavrımı kesinlikle değiştirmem gerekiyordu.

"Tamam, sanırım şimdilik hepimizin sakinleşmesi gerekiyor," diye söze giriyor Duncan iş adamı tonuyla. "Bu gece bir hata yaptık,

Elbette, ama bu hepimizin öğrenebileceği bir şey. Bu noktadan sonra hepimiz Megan'a daha iyi bakmak için çaba göstereceğiz çünkü o burada bizimle birlikte ve buna ihtiyacı var."

Başımı salladım ve Duncan'a katıldım. Bu konuda kendimi sonsuza kadar cezalandırabilirdim ama bunun bir anlamı yoktu. Artık olan olmuştu, yapabileceğimiz tek şey gelecekte daha iyi olacağımıza dair yemin etmektir. Ayrıca, o haklıydı, üstlenmemiz gereken daha önemli görevler vardı, bu yüzden bu yatak odasını bunun için kullanmak en iyi yoldu.

"Ne düşünüyorsun?" Duncan'a sorumluluğu almasına izin vererek sordum. Benim de kendime göre birkaç fikrim vardı ama bugüne kadar muhakeme yeteneğime pek güvenilemeyeceğini kanıtlamaktan başka bir şey yapmadığım için en iyisi buydu.

"Bu izleyicilerle daha fazla çalışmamız gerekiyor. Daha dikkatli çalışın, çünkü ya onları doğru kullanmıyoruz ya da iblis çok fazla hareket ediyor. Akademinin bize işe yaramaz bir şey vereceğini sanmıyorum."

"Tamam, tabii." Bunu kabul edebilirdim. Doğru yönde atılmış makul bir adım gibi görünüyordu. "Her şeyi çıkarıp bir gözden geçirelim. Talimatlara bir göz atalım, neleri kaçırmış olabileceğimize bakalım."

Duncan işe koyulup hepimizin dikkatle inceleyebilmesi için yerdeki her şeyi düzenlerken Artemis'in gözlerinin sorgulayıcı bir şekilde beni delip geçtiğini hissettim. Ben de ona baktım ama o hemen hiçbir şey belli etmedi. Sanki benim hakkımda yeni bir şey öğrenmiş gibiydi ve bunu tam olarak . Sonunda sessizliği bozmak zorunda hisseden ben oldum çünkü daha fazla dayanamadım.

"Neler oluyor Artemis?" İstediğimden biraz daha sert bir şekilde sordum. "Bu bakış ne için?"

"Ben... özür dilerim." Hemen gözlerini kaçırdı. "Sadece seni düşünüyordum... aslında seni ve Megan'ı."

"Kavga etmiyoruz," diye karşılık verdim. "Bugün ikimiz de en iyi şekilde davrandık. Her şey yolunda."

"Biliyorum. Bunu söylemeyecektim, sadece..." Düşünceli bir şekilde durakladı, belli ki kalmak için ihtiyaç duyduğu nasıl oluşturacağını anlamaya çalışıyordu. Bu biraz sinir bozucuydu, ama ben

onun düşünce yapısını bozmak istemedim. Çünkü Megan'a neler olduğunu gerçekten bilmek istiyordum. "Şey, Megan odamıza ilk geldiğinde biraz üzgün görünüyordu çünkü görünüşe göre Zena onunla sen ve o hakkında yüzleşti ve neler olduğunu öğrenmek istedi."

"Onunla yüzleşmek mi? Ne hakkında?" Zena'nın ne söyleyeceğini kestiremiyordum. "Anlamıyorum."

"Şey, kız arkadaşın olduğunu ve Megan'la takılmadan rahatsız olduğunu söyledi."

"Açıkçası Zena benim kız arkadaşım değil, o yüzden konuda bir şey bilmiyorum." Gözlerimi devirdim. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Zena'yla aramızda hiçbir şey olmadı. Ne bir öpücük ne de başka bir şey."

"Evet, bunu biliyorum. Aslında bunu kastetmiyordum," diye devam etti Artemis. "Daha çok Megan'ın üzgün olduğu gerçeğine."

Bir an için bunu düşündüm, bir kız arkadaşım olursa Megan'ın üzüleceğini gerçekten düşündüm. Bu çok hoşuma gitmişti, sadece aptalca bir erkeklik gururu olarak değil. Ama Megan'ın benden hoşlanmasını istediğim için. "Sen... Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum." Artemis

başını iki yana eğdi. "Birlikte vakit geçirdiğimizden beri Megan'a pek iyi davranmıyorsun ve ben sadece onun hakkında ne hissettiğini bilmek istiyorum."

Hmm, işte bu gerçek bir soruydu. Megan hakkında ne hissediyordum? Ya da daha çok, Megan hakkında ne ne kadar itiraf etmek istiyordum? Ondan istediğimden daha fazla hoşlandığımı, daha önce hiç kimsenin olmadığı kadar ilgimi çektiğini ve onu sadece öpmek ve onunla oynamak istemediğimi, ondan gerçekten hoşlandığımı biliyordum.

Beni korkutan da buydu. Ondan ne kadar hoşlandığım. Belki de bu yüzden onun yanındayken dışa dönük davranıyor ve onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum çünkü birine bağlanmak korkunç bir kavramdı. Mükemmel bir kadın olmalıydı. Megan beni çok korkutuyordu çünkü o gerçekten de o kadın olabilirdi. En azından benim için. Diğer erkeklerin ondan hoşlandığını biliyordum ama aynı şekilde hissetmemeleri için kendimi savunmasız bırakamazdım.

"O iyi." Omuz silktim. "Tartışmadığımız zamanlarda yeterince iyi anlaşıyoruz."

Artemis uzun bir süre cevap vermedi. "Evet, ben de ondan çok hoşlanıyorum. Bence Megan harika biri."

Bunu söylediğinde, bu sözlerin derinliğini hissettim. Gerçekten ciddiye. Artemis hepimiz arasında Megan'a en yakın olanıydı, onunla gerçekten bir bağ kurmuştu ve bu bağ derinlere iniyordu. Bu göğsümde bir şeyleri harekete geçirdi, Megan için gerçek bir heyecan yarattı. Biraz daha düşmemi çok daha kabul edilebilir hale getirdi.

Aslında alev kırmızısı saçlarına, sevimli burnunun üzerindeki çillere, kollarını kavuşturduğunda göğüs dekoltesinin ortaya bayılıyordum. Ateşli kişiliği de hoşuma gidiyordu, benimkiyle çatışsa bile çünkü daha önce hiçbir kadın beni diken üstünde tutmaya çalışmamıştı. Megan ona tepki vermememi imkânsız hale , da beni sinirlendirdiği kadar heyecanlandırıyordu da. Onda dengimi bulmuştum.

"Peki ya diğer çocuklar?" Artemis'e sessizce tısladım, kırılganlığımın bir kısmının ortaya çıkmasına izin verdim.

"Onlar da ondan hoşlanıyor mu?" Artemis bu soruyu sormama şaşırılmış görünüyordu. "Anlayamıyor musun? Trevor Megan'a sanki o da istese dünyanın öbür ucuna kadar peşinden gidecekmiş gibi bakıyor, belli ki onu çok düşünüyor. Normalde daha çok kendine ve ne yaptığına odaklanan, başkalarını asla dert etmeyen bir adam için, tüm bu yolculuk boyunca Megan'a kilitlenmiş durumda. Bunu gördüğünüzde, tek şey bu olacak."

Bunların hiçbirini fark etmemekle ne kadar bencilce ? "Peki ya Duncan?"

"Duncan da büyülenmiş durumda. O kabul etmeyebilir ama ben söyleyebilirim.

Kız onun derisinin altında."

Eğer Artemis düşünüyorsa, gözünü dört açmasının bir nedeni vardı, çünkü o da Megan'a aşıktı. Sonunda önümüzde hepimizin üzerinde hemfikir olabileceği mükemmel bir kız vardı ve ben her şeyi ediyordum. Duygularımın derinliğiyle başa çıkamadığım için her şeyi berbat ediyordum.

"Kahretsin, ne yapacağım?" Artemis'e umutsuzca sordum. "Yaptıklarımı nasıl telafi edebilirim?"

Benim de onunla ve diğer çocuklarla aynı fikirde olduğumu anlayınca yüzünde kulaktan kulağa yayılan bir gülümseme belirdi. Bağlılık bana ne kadar korkutucu gelse de Megan'ın elimizden kayıp gitmesine izin vermeyecektim çünkü eğer o bizim için doğru kişiye onun gibi birini asla bulamazdık.

"Nazik olmayı deneyebilir misin?" Artemis şakacı bir kırpmayla önerdi. "Bu başlamak için iyi bir yer olurdu."

Garip bir şekilde, sadece iyi olma fikri *bana* ters geliyordu çünkü bu tam olarak *ben değildim*. Ama bir şeyler denemek değil mi? Gittiğim yolda ilerlemeye devam etmek işe yaramayacaktı.

"Haydi çocuklar," diye tısladı Duncan, bize olan kızgınlığıyla dikkatimizi çekerek. "Bu işi burada halletmemiz gerekiyor. Bu iblisin izini sürmemize yardım edecek misiniz yoksa bütün gün oturup sohbet mi edeceksiniz?"

Artemis'ten Megan'la ilgili bir sonraki adımımın ne olması gerektiği konusunda daha fazla fikir almak için oturup sohbet etmek istedim, ama Duncan yetkiliydi ve bunu yanımıza bırakmayacağını şimdiden görebiliyordum.

"Geliyoruz," diye onayladım. "Merak etmeyin. Bu piçi öyle ya da böyle bulacağız."

Ben ve Artemis, Trevor ve Duncan'la bir plan yapmak için bir araya geldik ama her ne kadar gözlerimi ödülünden ayırmamaya ve odak noktamı olması gereken yerde tutmaya çalışsam da, kendimi Megan'ı hayal etmekten alıkoyamıyordum. Görünüşe göre ona karşı hissettiklerim konusunda dürüst olmak başımı gerçekten döndürmüştü...

DUNCAN BİRKAÇ SAAT SONRA, "DAHA AYAKTA KALAMAYACAĞIM," DIYE INLEDİ.

sıkı çalışıyordu. Artık izleme cihazının ince ayarlar yapmış , bu yüzden hazır olduğumuzda onu kullanmamız gerekecekti. "Bütün bunlar beynimi ağrıtıyor. Yakında gözlerimi kapatmazsam, yere düşüp öleceğim."

"Benim de uyumaya ihtiyacım var." Trevor genişçe esnedi ve kollarını yukarı doğru uzattı. "Ama Megan uyuyor."

Duncan, Megan'la yatağa girmenin doğru olmayacağını anlamış gibi görünmüyordu, o da öylece girdi. Kendini yorganın de olsa şekilde rahat ettirirken onu gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde izledim. Çoktan rahatlamıştı, dünyada hiçbir şeyi umursamadan uyumaya hazırlanıyordu. Bakışlarım bile dikkatini çekemedi.

"Ne yapıyorsun, Duncan?" Tısladım. "Megan orada uyuyor. Kendini hiç kontrol edemiyor musun?"

"Bu büyük bir yatak," dedi gözleri kapanırken. "Büyük bir grup insan için yapılmış. İyi olacak."

"Ya uyanıp suratına bir yumruk atarsa? Bence bunu hak edeceksin."

"Yapmayacak. Unuttuysan söyleyeyim, Megan iyi bir insan."

"Unutmadım," diye . "Ama aynı zamanda nasıl bir centilmen ol. Çocuklar, beni savunur musunuz?" Ama kimse bir şey söylemedi, diğer çocuklar sanki hatalı olan benmişim gibi bana baktılar. "Aman Tanrım..."

Trevor'ın onu takip etmesi bir saniye sürdü ve sonra beni çok şaşırtan bir şekilde Artemis de onu takip etti. Elbette hepsinin birbirine dokunmamak için yeterince alanı vardı ama benim için bu doğru bir şey gibi gelmiyordu. yapamadım, onun yerine kendimi yere oturur pozisyona getirdim, böylece başımı yatağa yaslayarak biraz olsun rahat edebildim. Ama boynum tutulmuş olarak uyansam da aldırmadım çünkü Megan'ı rahatsız etmek istemiyordum. Belki de Artemis'in nazik olmaktan kastettiği buydu. Belki de sandığım kadar zor değildi.

Bundan daha fazlasını yapabilirim. İyi bir insan olmaya devam edebilirdim. Eğer ihtiyacı olan şey buysa.

Tam rahatlamak üzereyken yatağın kıpırdadığını hissettim ve Megan'ın kolu yatağın kenarına düştü. Artık tüm mekanın kendisine ait olmadığını farkında olmasa bile, bilinçaltı bunu hissetmiş gibiydi ve kendine ait bir yer edinmek için karşıya geçti. Keyifli ve huzurlu ifadesini görmek için başımı yukarı doğru eğdim. Omuzlarında dünyanın yükü olmadığına neredeyse melek gibi görünüyordu. Eskisinden bile daha güzeldi.

Tanrım, ondan çok hoşlanmıştım. Derin derin nefes alıp tekrar tekrar verişini izlerken kalbim sadece onun için atıyor gibiydi. Daha önce hiçbir kadına bakmak istememiştim, gerçekten bir kadın *görmek de* umurumda değildi. Hoşlandığımı varsaydığım kadınlar bile Megan gibi dikkatimi çekmemişti. O başka bir şeydi.

Dudaklarına baktım, onları öpmek eğildiğimi, benimkilere karşı ne kadar dolgun olduklarını hissettiğimi hayal ettim. Tanrım, gerçekten bunu şimdiden yapmak istiyordum. Sadece onu öpmek. Davranışlarım için özür dilemek zorunda kaldığım o garip konuşma kısmını bir kenara bırakıp sadece onu öpmek istiyordum. Onu kollarımın arasına almak ve kendiminmiş gibi kabul etmek. Bizim olarak. Haremimizi bir bütün haline getirecek büyücü kadın. Bütün olma fikriyle heyecandan titredim.

Ama bunu gerçekleştiremeyecektim. O konuşmayı yapmadan olmazdı. Tek sorun, konuşma konusunda pek iyi olmamamdı. Duygularımı nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. Genelde ederdim. Tıpkı iblisle olan durumu berbat ettiğim gibi. O piçin serbest kalması benim hatamdı ve o pisliği henüz bulamamış olmamızdan kendimi sorumlu hissediyordum. Yeni tamamladığımız iş nedeniyle umutluydum ama yine de... bu işi kontrol altına alıp tamamen halledene kadar hiçbir şey yeterli gelmeyecekti. O canavarın gitmesine ihtiyacım vardı. Cehenneme ya da hangi lanet alemden geldiyse oraya. Buradan bir şeye ihtiyacı yoktu, olsa bile alamazdı. Eğer benimle bir ilgisi yoksa. Bugün kaçmıştık ama bunun devam etmesine izin vermeyecektim.

Işık hızında düzensiz bir şekilde hareket eden takip cihazına bir kez daha baktım. İblis çok büyük bir şeyin Londra'yı da ilgilendiren bir şeyin ve bunun ne olduğunu çok yakında öğrenmemiz gerekiyordu. Başkentte yaşayan bir sürü insan vardı, ülkedeki herhangi bir yerden daha fazla ve hepsinin yaralanmasının sorumluluğunu üstlenemezdim. Ya da daha kötüsü, öldürülmelerinin. Bütün o kan... benim ellerime bulaşacaktı.

"peşindesin sen?" Öfkeyle homurdandım. "Ne yapıyorsun lan sen? Kime zarar vermek istiyorsun?"

İblisin amacını düşünmek beynimi acıtıyordu. Neyin olduğunu merak ediyordum. Sınıfta çok dinlemiştim ve fırsat buldukça çalışmıştım ama yine de bilmiyordum. En azından yeterince değil.

Gerçekten de Megan'ın bir sürü okuma yaptıktan sonra yanımda olması iyi oldu. Ne düşündüğünü görmek için onu uyandırmak istedim... ama tabii ki bir melek gibi ve onu rahatsız edecek değildim. Hayatta olmaz. Bir kez daha panikle uyanmadan önce onun o büyüleyici rahatlığıyla nefes alıp verişini izlemeyi tercih ederim.

Sonunda gözlerimi kapattım ve Megan'ın haremimizde olmasının nasıl bir şey hayal ettim. Sanırım bugün kişisel olarak başıma gelen onca şeyden sonra aklımda başka bir şey yoktu. Ayrıca hiçbirimizin bunu istemediğini açıkça belirtmemize rağmen öğretmenin hepimizi bir grupta bir araya getirme kararı üzerine de düşündüm. Akademideki öğretmenler de üreme amacıyla başarılı bir harem kurmamız için bize rehberlik etmek üzere oradaydı, bu yüzden onun hepimizde benim görmediğim bir şey gördüğünü varsaymak çok zorlama olmazdı. Ya da görmediğini. Çünkü Artemis'le o küçük sohbetten sonra görebildiğim tek şey buydu. Megan'ın hepimiz için doğru kişi olduğu açıktı.

Kendimi onunla birlikte bir hayat kurmaktan, geleceğimizin nasıl olabileceğini hayal etmekten alıkoyamıyordum. Birleşik Krallık'ta bir yerde birlikte bir ev tutacaktık, böylece hepimiz istersek ailelerimizi ziyaret edebilecek kadar yakın, ancak kendi hayatlarımızı da yaşayabileceğimiz kadar uzakta olacaktık ve umarım dünyayı herkes için daha iyi bir yer haline getirmek için çalışmalarımıza devam edecektik. Elbette mini ejderha değiştiricilerden oluşan bir ailemiz de olacaktı. Soyumuzu devam ettirecek ve yok olmamamızı sağlamaya yardımcı olacak bir grup çocuk. Bu hoşuma gidiyordu ama baba olma, kendi aileme sahip olma fikri de hoşuma gidiyordu. Böyle bir izlenim vermediğimi biliyordum ama böyle bir hayat istiyordum. Derinlerde bir yerde, aşık olma, hayatımı birlikte yaşayacağım o özel kişiyi bulma fikrini seven o duygusal aptaldım.

Megan'la vakit geçirmek içimdeki o tarafı ortaya çıkarmıştı. Beni uçurumun kenarına yaklaştırdı. Hiç düşünmeden elimi yukarı doğru kaldırdım ve Megan'ın parmaklarının sanki doğru kişinin gelmesini bekliyormuş gibi aşağı doğru sarktığını gördüm. Sanki beyaz atlı prensini bekleyen bir peri masalı prensesi gibiydi.

Tenimiz birbirine değdiğinde elektrik çarptı içime. Neredeyse elimi yetecekti. Ama gerçekten hareket edemeyecek kadar güzel hissettiriyordu. Uykusunda içgüdüsel olarak parmaklarını benimkilere doladığında, tekrar geri çekilmedim. Olduğum yerde kaldım ve bana sarılmasına izin verdim. Daha önce böyle romantik bir jestten hiç hoşlanmamıştım, başka biri olsa kendimi kapana kısılmış ve korkmuş hissederdim ama Megan'la sadece daha fazlasını istiyordum.

Kahretsin, bu Artemis'e anlattığımdan çok daha kötüydü. Çok kötüydüm. Gerçekten kötüydü. Megan'la ne kadar çok zaman geçirirsem duygularım o kadar . Şimdi ona değerli olduğumu göstermeliydim. Her şeye rağmen bir pislik olmadığımı. Tüm en zor kısmı bu olacaktı. Kendimi Megan'a kanıtlamak.

BÖLÜM 9

MEGAN

GÖZLERİM HIZLA AÇILDI, SANKI KESKİN BİR ŞEY VARMIŞ GIBI

beni bilinçli dünyaya geri getirdi. Bir alarm ya da koluma bir dürtme gibi, ama hiçbir şey yoktu. Sadece akşamın erken saatlerinde serin hava etrafımda dalgalanıyordu. Yatak rahattı, akademidekine kıyasla çok daha güzeldi, bu da başka bir yerde olduğum anlamına geliyordu.

Nerede , burada ne yaptığımı ve kiminle birlikte olduğumu anlamam birkaç dakikamı aldı ama her şey çığlık çığlığa aklıma geldiğinde, bugün yeni bir şey daha olduğunu fark ettim. hiç hissetmediğim bir şey. Birinin teninin yumuşaklığını kendi tenimde hissediyordum. Bir el neredeyse benimkini tutuyordu.

Elimi kimin tuttuğunu görmek için soluma dönmek yerine, kimin tutmadığını görmek için sağıma döndüm. Artemis'in bana en yakın olduğunu görünce şaşırdım çünkü en çok şüphelendiğim kişi oydu ama vücudu yanımda düzgünce yayılmıştı. Yanında Trevor yatıyordu, sanki çok fazla yer kaplamaktan korkuyormuş gibi küçük bir topun içine kıvrılmıştı. Sonra Duncan'ın başının arkası görüldü, yüzü yastığa gömülmüştü. Bu da şu anlama geliyordu.

Aman Tanrım, Connor mıydı? Buna inanamadım. Bana dokunma ihtimali en düşük olan oydu. Bildiğim kadarıyla, daha fazlasını bir kenara bırakın, bana zar zor katlanıyordu. Bir hata olmalı. Kaçamaklarından birinin yanında yattığını düşünmüş olmalı. Belki de bir şeyler zorunda olduğu Zena'nın bile.

başkalarının ne söylediğinin önemi yok. Elbette, bu birinin uydurduğu türden bir şey olamaz, değil mi?

Kendim görmeliydim, bu yüzden elimi Connor'ın elinin içinde görmek için yavaşça yan döndüm. Garip bir şekilde o da bizimle birlikte yatakta değildi, onun yerine yatağın yanında oturuyordu. Nöbetçi falan mıydı? Benimle ilgileniyor muydu? Hepimiz için mi? Sebep ne olursa olsun, elim onun elinin içinde çok iyi görünüyordu. Elimde değildi ama hoşuma gidiyordu. Bu hareketle, anlaşıp anlaşmamamızın bir önemi kalmamıştı. Çok özel bir şekilde birbirimize bağlanmıştık. Bunun Connor'la birlikte olması beni heyecanlandırmıştı. Ona biraz daha fazla aşık olmaktan kendimi alamadım.

Sanırım Connor'ın ayaklarına kapanan diğer büyücü kadınlardan bir farkım yoktu. Bu ne kadar sinir bozucuydu? Daha iyi olmak, asla sahip olamayacağım erkeklere duyduğum aptalca aşkların üstesinden gelebileceğimi göstermek istiyordum ama sanırım duygularımı kontrol edebilmemin hiçbir yolu yoktu. Kalbimin onu arzulamasına engel olamıyordum. Hatta onu rahatsız edersem ne olacağına dair korkularımı görmezden gelerek parmaklarını bir saniyeliğine kendime biraz daha sıkı bağladım ve bu, şimdiye kadar ölü olduğunu bile fark etmediğim bir parçamı hayata döndürdü. Yine de artık asla yok olmayacaktı...

Ne zamandır el ele tutuşuyoruz? sordum.
Ne zamandır uyuyorum?

Sanki sonsuza kadar uyumuşum, saatlerce uyumuşum gibi geldi. Tüm gündüz saatlerini kaçırmıştım, bu yüzden sanırım gerçekten uzun bir zaman olmuştu. Belli ki vücudumun buna ettiğimden daha fazla ihtiyacı vardı. Çocuklar benden sonra ne zaman uyumuşlardı bilmiyordum ama yakında uyanma ihtimalleri vardı. Connor uyanmadan ve ne olduğunu anlamadan önce elimi ondan çekmem gerekiyordu, belki istemezdi. En azından benden. Yüzünün bana karşı nefretle buruşmasını izleyemezdim. Bunun yerine, bu yataktan kalkıp duşa gitmem ve uzun bir çalışma gecesi için kendime çeki düzen vermem gerekiyordu.

Vücudumu yavaşça yatağa doğru sürdüm, çıtalar en ufak bir şekilde bile gıcırdadığında irkildim, ama görünüşe göre kimse uyanmak için doğru yerde değildi. Bu benim için iyi oldu çünkü kendimi düzene sokmak için zamana ihtiyacım vardı. Biraz zevk alırdım

Kendi düşüncelerime zaman ayırdım, böylece hiçbirinde bulunduğum karmaşayı göremedi.

Duş akademidekinden çok daha güzeldi ve sıcak suyun bitmeyeceği hissine kapıldım, bu yüzden orada amaçladığımdan çok daha uzun süre kaldım. Sadece benim için güzel bir alandı ve buna doyamadım. Bir noktada kendimi dışarı çıkma zamanının geldiğine ikna etmeye çalıştım ama başaramadım.

Temiz hissetmek, güzel kokmak, bunların hepsi bugün için daha güçlü hissetmemi sağlayacaktı. Daha iyi olmak, daha çok çalışmak, ejderhalara onlar kadar uzun süre göstermek istiyordum. Özellikle de Connor'a. Ve sadece bir el tutamağı şu anda ona karşı duygularımı karıştırdığı için değil, sürünün gerçek lideri olarak değerli olduğumu görmesine ihtiyacım olduğu için. Bu soruşturmada en az onun kadar önemli olduğumu. Elbette sihrim vardı ve ejderhaların bunun için bana ihtiyacı vardı ama kişiliğimin de işe yaramasını istiyordum. Klanlara uyum sağlamak için.

Haremin bir parçası olmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor, dedim kendi kendime zihinsel bir kıkırdamayla. *Bu kadar çılgın olma.*

Ama bu dünyadaki en çılgınca şey olur muydu? Yani, kendime ait bir harem bulmam gerekiyordu. Sadece yapılması gereken doğru şey olduğu için değil, sadece ailemin beklentileri yüzünden de değil, ben de istediğim için. Elbette, istemiyormuş gibi davranmaya çalıştım ama istiyordum. Herkes gibi ben de ait bir ailem olsun istiyordum.

"Kahretsin," diye lanet ettim kendime duştan çıkıp havluyu üzerime sararken. Sırt çantamı yatak odasında bırakmıştım, bu da onu almak için neredeyse çırılçıplak dışarı çıkmam gerekeceği anlamına geliyordu. Bu adamların yanında neredeyse çıplak olma fikri neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Nabzım çılgınca atmaya başladı. "Oh Tanrım."

Kapıyı iterek biraz araladım ve yatak odasına baktığımda çocukların hâlâ uyuduğunu gördüm. İçimi bir rahatlama duygusu kapladı ve parmak uçlarımda çantama doğru yürüdüm. Kendimi hiç şu anki kadar çıplak hissettiğimi sanmıyorum. Çantama doğru koşup onu alırken her şeyim diken üstündeydi. Omzuma attım ve geri dönmeye başladım. O banyoya girip kilitlenene kadar tamamen sakinleşemeyeceğimi biliyordum.

"Hey." Aman Tanrım. Biri benimle konuşuyordu. Sesi Connor'a çok benzeyen biri. "Günaydın."

Vücudumu garip bir şekilde döndürdüm ve tüm süre boyunca örtülü kalmaya çalıştım. Bu en büyük havlu olmadığı için pek kolay olmadı. Kıcığım görünmediğinden emin olamıyordum.

"Günaydın." Gözlerimi vücudunda gezdirirken umutsuzca yüzümün alev almamasını . "Özür dilerim, sizi rahatsız etmek istememiştim. Muhtemelen rahatsız gecenizden sonra hala yorgunsunuzdur..."

"Ben değilim." Bana doğru kocaman bir adım atarak aradaki mesafeyi kapattı. "Yaptığın hiçbir şey artık beni rahatsız etmiyor."

Gözlerini gözlerime kilitledi, beni sadece ben ve ondan oluşan bir balonun içine hapsetti. Ne kadar istesem de bakışlarımı onunkilerden ayıramıyordum ve bunu yapmak için de çığlık atmıyordum. Sanki güneşin sıcak ışınları üzerimde parlıyordu, sanki Connor'ın ihtişamının tadını çıkarıyordum. Buna bayılmıştım.

Dudaklarımı araladım, tehlikeli bir bölgeye kaymadan önce bu anı bozmak için bir şey söylemem gerektiğini biliyordum. Eğer bu sınırı aşarsak geri dönüşü yoktu ve bu beni ne kadar heyecanlandırırsa da ikimizin de bu adımı atmaya hazır olduğundan emin değildim. Ejderhaların geri kalanını boş verin. Onların ne düşündüğünü kim bilebilirdi ki?

Ama görünüşe göre Connor korkularımı paylaşmıyordu. Hatta dudakları bana doğru geliyor, beni öpmeye hazır gibi görünüyordu. Geri çekilmeliydim, bunu biliyordum. Beynimin arkasında bir şey bunu başlamadan durdurmam için bana bağıırıyordu ama zihnimi dinleyemezdim. Vücudum onu canımı yakacak kadar çok isterken olmazdı. Kendimi ona doğru yükselirken buldum, o günaydın öpücüğüne en az onun kadar ihtiyacım vardı, ne kadar yanlış olsa da.

Birbirimize bağlanana kadar bir mıknatıs beni içine çekti. Etrafımı saran güç gitmeme izin vermeyecekti ve karnımda karıncalanmalar patlayıp kendimi havai fişeklerle tamamen tüketilmiş bulduğumda çok mutlu oldum. İçimdeki her lif onun için çığlık atıyor, onu istiyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Elleri kalçalarımın dolandı ve havlunun düşmemesini sağlamak için vücudumun uzunluğunu ona doğru bastırdım

ellerim yanaklarını kavrarken. Tanrım, bu vericiydi. Bu umduğum en iyi öpücüktü. Bu adamla yaşadığım tüm kafa karıştırıcı ve çelişkili duygular içime çöktü, beni sardı ve bu deneyimi çok daha tatmin edici hale getirdi.

Kalbim göğsüne çarpıyordu ve Connor'ınkinin de aynı şeyi yaptığını hissedebiliyordum. Birbirimizin ağzını keşfederken birleşmiştik, dili dudaklarımın arasına girdikçe daha da derinleşiyordu. Boğazımdan bir inilti kaçtı, serbest kalana kadar orada olduğunu bile bilmiyordum, bu da Connor'a öpücüğünü ne kadar sevdiğimi gösterdi. Bu adama karşı olan hislerimi inkâr etmek mümkün değildi ve bu da heyecan vericiydi.

Sonunda Connor geri çekildi ve bana hınzırca sırıttı. Bu, Connor'ın bana karşı olan tavrında çığınca ve başımı döndüren büyük bir değişiklikti. Bu adamla nerede durmam gerektiğini bilmiyordum ama itiraf etmeliydim ki bana bağırarak yerine beni baştan çıkarmak istemesini tercih ederdim. Özellikle de şimdi tutmak istediği şeyin benim elim olması çok mümkün görüldüğüne göre. Vay canına, bunu hiç beklemiyordum!

"Banyoya dönsem iyi olacak," diye fısıldadım kısık bir sesle. "Giyin."

"Elbette." Connor göz kırptı. "Ben de birkaç kahve ayarlayayım. Hepimizi doğru düzgün uyandır. Gerçi ben şimdi uyandım."

Ben de aynı şekilde hissediyordum. Sanki her santimim yanıyordu ve her daha uyanıktım. Connor midemin bir köşesindeki kibriti ateşlemişti ve artık onu söndürmenin imkânı yoktu. Ona o kadar geniş bir şekilde gülümsedim ki sanki dudaklarımın arasında bir elbise askısı varmış gibiydi. Bu çılgıncaydı, hiç beklemiyordum ve bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kıyafetlerimi hızla çıkardım ve herkesin nasıl olduğunu, uyanık olup olmadıklarını görmek için yatak odasına geri döndüm, ama odaya dalar dalmaz neredeyse girmemiş olmayı dileyecektim. Connor'ın herkese öpücükten bahsettiği ve bunun hepsini memnun ettiği açıktı. Gözlerini bana doğru diktiler ve sevinçlerini bastırmaya çalıştılar. Her ne kadar yanımda olmaları güzel olsa da, onlar hakkında ne hissedeceğimden emin değildim

Bilerek. Bağıllık ve haremle hakkında büyük bir konuşmaya henüz hazır değildim.

Dikkatimi dağıtacak, odağımı üzerimden çekecek bir şeye ihtiyacım vardı ve bir şey bulduğum için şanslıydım.

"İzleyici." Makineyi işaret ettim. "Bak, şu anda hepsi tek bir yerde gibi görünüyor. Hiç hareket etmiyor."

Hepsinin gözleri de benim baktığım yere dikilmişti. Bu göreve başladığımızdan beri hiç durmadan hareket ediyorduk, bu da bizi her yere seyahat ettiren şeydi. Ama iblis nihayet bunca zaman sonra neler olup bittiğini, planının ne olduğunu keşfetmemizi sağlayacak bir yer bulmuştu. Tanrı'ya şükürler olsun.

Duncan sesinde hafif bir titremeyle, "Sanırım dışarı çıkma vakti geldi," dedi. "Değil mi? Onu hemen bulun."

"Kesinlikle. Tekrar kaçmasına izin veremeyiz," diye ısrar ettim. "Hemen gitmeliyiz. Değil mi? Değil mi? *Şimdi* mi?"

Panik içimde patladı ve aynı duyguyu çocukların yüzlerinde hissedebiliyordum. Ama *işte* buydu. Bu, yanlış yaptığımız şeyi nihayet düzeltme zamanımızdı. Tekrar hata yapamazdık, bu çok önemliydi.

"BIG BEN." GÖZLERİMİ SAATE DIKTIM, BÜYÜLÜ RAHATSIZLIĞI HISSEDİYORDUM. ama iblisin yoluna devam ettiğini bildiğimiz için çoktan güvendeydik. Gücü artık etrafta değildi, bu da hepimizin kafasını karıştırdı. "Neden Big Ben? Sizce bu eski binadan bir şeye mi ihtiyacı var yoksa bu sadece bir tuzak mı? İblisin onu takip ettiğimizi hissetmesi mantıklı, sence de öyle değil mi?" Çocuklar çok sessizdi, bu sinir bozucuydu. "Aranızda Big Ben hakkında bir şey bilen var mı? Bir iblisi oraya çekebilecek bir özelliği var mı?"

"Ne demek istiyorsun?" Artemis ses tonunda sessiz bir endişeyle bana sordu. "Zaman gibi mi? Bunların hepsi Big Ben ile ilişkilendirilebilir, değil mi? Mayıs 1859'da açıldı, yani büyü bir bağa sahip olacak kadar eski değil."

"Bundan emin miyiz?" Çaresizce omuz silkdim. "Olası görünmediğini biliyorum ama imkansız değil, değil mi? Bilmediğimiz bir şey olmuş olabilir..."

"Tüm büyülü topluluğun burnunun dibinde bir şey mi?" Trevor şüpheyle söze girdi. "Bu pek olası değil."

"Bir sebebi olmalı. Buraya boşuna gelmiş olamayız. Bence biraz araştırma yapmalıyız."

İçime dolan kararlılıkla binanın etrafında dolanarak ne bulabileceğimi görmeye çalıştım. Ejderhalar iblisin geride bir şey bıraktığından emin olmasalar bile, hiçbir şeyi şansa bırakmayacaktım. İçimden bir ses burada önemli bir şey olduğunu, iblisin buradan bir şeye ihtiyacı olduğunu söylüyordu ve ben de ne olduğunu bulmaya kararlıydım. Bu bir tuzak olsa bile, neden burası? Londra, bazıları bundan çok daha ilgi çekici olabilecek tarihi simge yapılarla doluydu. Daha eski olanlar, büyülü olanlar, sihir görebileceğimiz yerler, böylece etrafı karıştırmak için daha fazla zaman harcayabilirdik. Neyi kaçırmıştım?

Ya da bunu bu kadar derinlemesine düşünmemin nedeni, zorlayıcı gizeme dahil olmanın, erkeklerin gözlerini bana dikip nasıl hissettiğimi merak etmelerinden, haremlerinin geleceği söz konusu olduğunda ne yapmak istediğime karar vermemi sağlamaya çalışmalarından çok daha çekici olmasıydı çünkü kesinlikle hiçbir fikrim yoktu.

Bir yandan, bu işe balıklama dalmak eğlenceli olurdu, birlikte harika zaman geçirebileceğimizi bilerek bu adamlara bağlanmaktan daha çok istediğim bir şey olamazdı. Ancak diğer yandan, bu stresli koşullar altında beni hayatımın geri kalanında etkileyecek ani bir karar vermek istemedim. Biraz zamana ihtiyacım vardı, bunu gerçekten düşünmeliydim ve onlar da buna saygı duymalıydı.

Sadece beklemekten sıkılmamalarını ve bu arada başka birini bulmamalarını umdum ve dua ettim. Bu beni kesinlikle mahvederdi. Bu konuda bir şey yapabileceğimden değil elbette.

"Megan!" Duncan omzuma hafifçe dokunarak beni sıçrattı. Tanrım, orada gelecekle ilgili düşüncelerim ve endişelerim içinde o kadar kayboldum ki şu anı unuttum. Bu tehlikeli bir zamandı.

her an bir iblisin gelebileceği bir yerdeydim. Aklımı başımda tutmam gerekiyordu. "Özür dilerim, seni zıplatmak istememiştim."

"Sorun değil, sadece etrafa bir göz atıyordum." Ellerimle geniş bir hareket yaptım. "Ama hiçbir şey bulamadım. Sanırım siz haklısınız ve burada endişelenmemi gerektirecek bir şey yok."

"Burada bir şey olup *olmadığını* bilmiyorum," diye nazikçe cevap verdi, patlamam konusunda beni biraz daha iyi hissettirmeye çalışarak. "Haklı olduğuna eminim. Dediğiniz gibi bütün bir geceyi Londra'da onu arayarak geçirdik ve iz sürücü hareket etmeyi bırakmadı. İblis buraya gelene kadar da durmadı, yani burada bir şey olmalı..."

"Ama oyalanarak vakit kaybediyoruz." Duncan'ın ayaklarına baktım, gözleriyle buluşamadım. Tanrım, benim hakkımda ne düşünmüş olabilir... şu anda hepsinin benim hakkımda ne düşündüğünü... düşünmeye bile değmezdi.

"Zaman kaybettiğimizi söylemiyorum, sadece iblisin nereye gittiğini biliyoruz." Bu sözler gözlerimde bir kıvılcım yarattı ama yine de ona tam olarak bakamadım. "Brecon Beacons'a gitti. Swansea yakınlarında bir dağ silsilesi."

"Galler mi?" Merakla sordum. "Ama Galler'de onun için ne olabilir ki? Dağlar olamaz, değil mi? Çünkü bir şeyler saklamak için bir yer arıyorsa, bundan daha derin ve daha büyük sıradağlar var..."

"Orada sadece sıradağlar yok," diye iç geçirdi Duncan. "Mağaralar ve nehirler, ormanlar ve patikalar, orta çağdan kalma mimari yapılar var... Orada ne aradığımızı bilmiyorum."

Oraya buraya seyahat etmek biraz yorucu olmaya başlamıştı ama yapmamız gereken buydu. Galler daha önce gitmediğim bir yerdi ve hep istemiştim, sanırım bu bir şanstı. İdeal bir durum değildi ama şu anda yapabileceğim tek şey buydu. Başımı salladım ve Duncan'a katıldım.

"Bu sefer benimle uçmak ister misin?" diye sordu merakla. "Yoksa Artemis ile mutlu musun? Peki ya..." Tekrar konuşmadan önce yutkundum, bu yüzden ne daha önce biliyordum. Şükürler olsun,

Duncan'ın konuşması sayesinde durumumla dalga geçmeye çalışmadığını anladım. Sadece yardıma ihtiyacı vardı. "Connor?"

"Artemis ile iyi olacağım. Artık onun uçuş şekline alıştım. Bu daha kolay."

"Biliyorsun, eninde sonunda hepimizle birlikte uçmak zorunda kalacaksın. Eğer..." Tam zamanında kendini durdurdu ama haklı olduğunu biliyordum. Eğer onların haremine katılacaksam, o zaman hepsini denemek zorundaydım. Ama o zaman bugün değildi.

BÖLÜM 10

TREV VEYA

AYNI ŞEYİ GÖRDÜĞÜMDE "TANRIM," DIYE INLEDİM. "THE Mağaralar. Gerçekten mi? Mağaralar olmak zorunda mı?"

Dağlar için hazırdım, suya hazırdım, orman için mutluydum ama mağaralar istediğim son şeydi. Küçük alanlardan , rutubet ve karanlıkta olma fikri hoşuma gitmiyordu, kapana kısılma ihtimali benim için çok gerçektir. Gözlerim hemen Megan'ı buldu. Eğer bununla yüzleşmek zorunda kalacaksam onu yanımda istiyordum. Mümkün olduğunca yakınımda çünkü büyüsü vardı ve beni kurtarabilirdi.

Duncan izleme cihazına bakmaya devam ederken başını sallayarak, "Görünüşe göre iblis burada," dedi. Bizi oradan oraya koşturan o lanet şey. "Yine de tam olarak nerede olduğunu bulamıyorum, bu yüzden onu bulmamız gerekiyor."

"Burası büyük bir alan," diye kabul etti Connor. "Daha fazla yer kaplamak için ayrılmamız gerekebilir."

Yeraltının karanlığında tek başıma kalacağımı düşündükçe karnımın derinliklerinde bir mide bulantısı dönüyordu ve bunu yapamayacağımı biliyordum. Hiçbir şey yapamayacağım için yer israfı olacaktım. Tamamen dağılmadığımdan emin olmak için bir yol gerekecekti.

"Yine de takımlar halinde gitmeliyiz, değil mi?" Gözlerimi sırayla herkesin üzerinde gezdirirken sordum. "Kimse yalnız kalmamalı çünkü iblis saldırırsa... bu hepimizi tehlikeye atar."

"Tamam." Duncan benimle aynı fikirde görünüyordu, Tanrı'ya şükür. "Evet, sanırım bu iyi bir plan. Connor, sen ve Artemis sola gidin, Megan da Trevor'la gidebilir mi?" Tanrım, gerçekten de neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibiydi. Duncan bu soruşturmanın düşündüğümünden daha iyi bir lideri olmaya başlamıştı. "Ben de mağaraların dışında gözlerim takip cihazında olacak, böylece gerekirse size yön konusunda yardımcı olabilirim. Ben de etrafı kolaçan edeceğim ama çok derine inmeyeceğim ki hepinizi koruyabileyim. Tamam mı? Tabii bu işi isteyen başka biri yoksa?"

Bir için, kesinlikle çok daha güvenli bir seçenek olacağı için bunu yarı yarıya düşündüm, ama Megan yanımdayken iyi olacağımı biliyordum. Ayrıca, çok bencil bir yanım Megan'la gerçekten biraz yalnız kalmak istiyordu. Onu uzaktan tanımıştım ve gördüklerim hoşuma gitmişti ama ben ve onunla geçireceğim zamana gelince, bu henüz gerçekleşmemişti. Bu, onunla bire bir konuşmak ve ona biraz da kendimi göstermek için ihtiyacım olan fırsat olacaktı. Artemis'in tatlı ve sevecen yanını seviyordu, bu çok açıktı ve görünen o ki nefret Connor'a karşı hızla aşka dönüşmüştü. Duncan'dan ve onun kendini kanıtlamasından etkilenmiş olmalıydı... sadece benim hakkımda hiçbir fikri yoktu. Megan'beni nasıl gördüğünden emin değildim. Bunu zamanı gelmişti.

Elbette beni korkutan bir durumda olmamasını tercih ederdim ama buna karşı koyamazdım.

"Bana uyar," dedi Megan, sanki o da heyecanlıymış gibi gülümseyerek, bu da kendimi iyi hissetmemi sağladı. Umarım o da yalnız kalacağım için benim kadar heyecanlıydı. "Kulağa harika bir plan gibi geliyor."

Duncan gitmemizi istediği yerlerin haritasını çıkarmaya koyulurken, akademiye hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamamış gibi görünen İrlandalı güzele bakmaktan kendimi alamıyordum... bu benim de anlayabileceğim bir şeydi. Ben de hiçbir zaman kendime tam olarak uyum sağlayamadım, istediğim kadar değil. İskoçya'da, bir ejderhaya göre küçük olduğum için diğerleri benimle alay ederdi. Ne kadar hızlı olduğum ya da ne kadar yetenekli olduğum onlar için önemli değildi ve boyumu telafi etmek için her zaman ekstra yetenekli olduğumdan emin oldum, ama bu hiçbir şeyi değiştirmedii. Birlikteyken

Akademideki klanımda hâlâ insanların bana baktığını, diğerlerinin neden uğraştığını merak ettiklerini hissediyordum. Tüm bu imajı yıktım.

Bunu bir keresinde Artemis'e açmıştım ve bana her şeyin kafamda olduğunu söylemeye çalışmıştı ama büyücü kadınlar hep onları, en çok da Connor'ı hedef alıp beni asla hedef almadıklarında, bu durum zaten şüphelendiğim şeyi daha da belirginleştiriyordu. Klanın estetiğine zarar vermemek için kendime yeni bir yer bulmalı mıyım diye düşündüm, burası benim için doğru yer gibi bile. Ama sonra Megan geldi ve her şeyi değiştirdi. Bana gerçekten baktı, beni gerçekten gördü, bunu söyleyebilirim. Onunla henüz yalnız kalmamış olmamızın nedeni onunkinden çok benim hatamdı. Ağzımı açarak her şeyi mahvetmek beni korkutuyordu. Ama şimdi Connor'ı öptüğünü biliyordum, işler ve ben geride kalmak istemiyordum.

Şimdi Duncan konuşurken ona bakarken, beynim saatte bir milyon mil hızla dönüyor, hızla yarışıyor, deli gibi davranıyordu. Onu öpen kişi ben olsaydım nasıl olurdu diye hayal edip duruyordum. Bu harika olmaz mıydı?

"Dönüşüyor muyuz?" Connor süreci başlatırken aniden talep ettim. "Ejderha olarak mı aranıyorsunuz?"

"Evet." Duncan bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Duymadın mı? Buna *yeni* karar verdik. En iyisi bu çünkü güçlerimiz çok daha güçlü, ayrıca savaşma yeteneğimiz de var, yani eğer bir ihtimal iblisle karşılaşsak..."

"Onu çıkarabiliriz." Başımı salladım. Korumam gereken Megan olduğu için bu muhtemelen en iyisiydi. Gerçi birbirimizi daha iyi tanıma planımız biraz sekteye uğramıştı ama görev her şeyden önce gelmeliydi. "Tamam."

Diğerleri önce değişti, ben geride durdum ve son ana kadar bekledim, aynı şeyi yapmadan önce Megan'a son bir pişmanlık dolu bakış attım. Eğer işler umduğum gibi giderse, birbirimize bağlanmak ve birbirimizi tanımak için bolca vaktimiz olacaktı. Endişelenmeme gerek yoktu. Onu hayatta tutma sorumluluğu omuzlarımdayken bu konuda endişelenmemeliydim. Doğru yere odaklanmalıyım.

"Gidelim mi?" Megan dudaklarında tatlı bir gülümsemeyle sordu. "Hazır mısın?"

Başımı salladım, ejderha formum sayesinde bu hareketi görebildiğini umuyordum. İçgüdüsel olarak anlıyor gibiydi, ki bu iyi bir şeydi çünkü sesimi duyurmak için çok fazla panik yapmama gerek yoktu.

Megan mağaraya doğru ilerlerken etkileyici derecede cesur görünüyordu. Adımlarında bir an bile panik yoktu. Ya büyülü yeteneklerine gerçekten güveniyor olmalıydı ya da onu hayatta tutacağım konusunda bana tamamen güveniyordu. Bu düşünce korkutucu olduğu kadar gurur vericiydi de. Şimdi tek gereken onu hayal kırıklığına uğratmadığımdan emin olmaktı.

Bunu yapabilirsin Trevor, dedim kendime büyük bir ciddiyetle. *Sen de herkes kadar yeteneklisin.*

Karanlık, içine adım attığımızda beklediğim kadar kötü hissettirmedi ve rutubet kokusu burun deliklerime dolmadı. Megan'ın yanımda olması sadece ona odaklanmam gerektiği anlamına geliyordu ki bu harikaydı. Onun yerine onu içime çektim ve hareketlerini izledim. Mağaranın içinde kıvrılan muhteşem seksi bir yılan gibiydi.

"Vay canına, bu iblisin nerede olabileceğini bulmamız gerekiyor," diye yorum yaptı, neredeyse kendi kendine. "Ve neyin peşinde olabileceğini. Ama zor, değil mi? Motivasyonunun ne olduğunu bilmeden onu nasıl bulacağız?" Bir süre durakladı, hareket etmeye devam etti. Kafasının içinde neler olup bittiğini tam olarak bilmek istiyordum ama ejderha formumdayken sormıyordum. Neyse ki, duygularıyla yüzleşmek için onları yüksek sesle ifade etmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu, bu yüzden sormak zorunda kalmadan bana bu içgörü veriliyordu. "Hâlâ Big Ben'in anahtar olduğuna dair bir his var içimde ve nedenini bilmiyorum. Belki de bunu düşünerek inatçılık ediyorum, bunun gerçek olmasını istiyorum çünkü o kadar uzun süre orada kaldı ve ben bu köşede savaştım, ama çok önemli görünüyor, değil mi?" Yüksek sesle ofluyor. "Ama zamandan başka bir şey düşünemiyorum ve zaman bize hiçbir şey vermiyor."

Ona bir şeylerin peşinde olabileceği, iblis ve Big Ben konusunda onunla aynı fikirde olduğum konusunda güvence vermek istedim ama bu, tekrar insan olana kadar saklamam gereken bir düşünceydi.

"Şimdi ne tarafa gidiyoruz?" Dudaklarında muhteşem bir gülümsemeyle bana döndü. "Tanrım, gerçekten çok güzelsin Trevor. Gök mavisi pullarına bayılıyorum, göz alıcılar." Parmaklarını üzerimde gezdirdi, soğuk tenime değen sıcaklığı beni sevinçten titretti. Evet, kesinlikle orada bir şey vardı. "Çok güzel görünüyorsun."

Ne kadar hızlı olduğumu ve ne kadar beğendiğini düşünerek gururlandım. Diğerlerine kıyasla ne kadar küçük olduğumdan ziyade buna odaklanmak harikaydı. Küçük boyum muhtemelen bu mağaralarda işime yarayacaktı. Şu anda kesinlikle kapana kısılmış ve sıkışmış hissetmiyordum, bu da sadece bir bonus.

"Burada olmana çok sevindim," diye fısıldadı neredeyse bana. "Çünkü tek başıma korkmaktan hoşlanmıyorum."

Korkmuş muydu? Kendinden bu kadar emin görünürken nasıl korkmuş olabilir? Bunu hayal bile edemezdim. Connor'a bağırımdan korkmayan tek kişi de oydu, ki bu gerçekten çok havalıydı. Connor'ın ayaklarına kapanmaması çok sevimli. Güçlü, müthiş bir kötülükle dolu. Onu her geçen an daha çok sevdim.

Ne olursa olsun yanında olacağıma dair ona güven vermek için ona yaklaşmaya çalıştım. Ama onun üzerinde yükseldiğimde bu pek kolay olmadı, bu yüzden tekrar hareket başladığımızda benim açımdan hayal kırıklığıyla oldu. Duncan'ın ejderha olmamız konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlayamıyordum. Elbette, korunmak için, ama hızla yer değiştirebilirdim. Daha önce ölüm kalım tehlikesiyle karşı karşıya kalmamıştım ama bunu yapabileceğimi biliyordum.

Mağaraların derinliklerine doğru ilerledik, gerçekten de hava kararmaya ve daha nemli olmaya başladı ve sonunda benim için çok dar olduğu bir yere geldik. Ejderha formu artık benim için işe yaramıyordu.

"Geri dönmek ister misin?" Megan bana sessizce sordu. "Benimle sıkışıp kalmanı istemiyorum." Başımı hayır anlamında salladım. "Emin misin? Çünkü burada bizim için pek bir şey yok, bundan eminim. Başka bir yere gidebilir miyiz?"

Megan'dan uzaklaşıp gölgelerin içine girdim. Keşke ondan neden kaçtığımı açıklayabilseydim ama sonunda anlayacaktı. Gitmek istemiyordum ama ejderha formum işe yaramıyordu. Bunun , insan Trevor olmam gerekiyordu. Evet, öyle oldu.

Duncan'ın kurallarına karşıydık ama hiçbirimiz ne yaptığımızı bilmiyorduk.

Yeniden kendim olurken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Birdenbire Megan'la yüzleşmek konusunda kendime o kadar da güvenemez olmuştum. Bir bakıma, konuşamadığım zamanlar benim için daha kolaydı çünkü aptalca bir şey söyleyemiyordum.

"Oh, şükürler olsun." Bana doğru koştu ve sarılmak için beni kendine çekti. Kokusu burun deliklerime doldu ve tadı inanılmazdı. Onun hakkında her türlü şeyi düşünmeme neden oldu. "Artık seninle konuşabildiğim için çok mutluyum."

"Öyle mi?" Onu sıkıca kavradım, bedenime yaslanışını hissetmek hoşuma gidiyordu. "Ben de."

"Mağaranın karanlığından pek hoşlanmıyorum," diye kıkırdadı zayıf bir sesle. "Her ne kadar ejderha formunun beni korumasını sevsem de, şimdi gerçek bir konuşma yapabileceğimiz için minnettirim. Bu beni çok daha iyi hissettirecek."

"Buradan nereye gitmek istiyorsun?" Ona merakla sordum. "Artık yolumuza devam edebiliriz."

"Bilmiyorum. Sence bir dakika ara verebilir miyiz? Oturup dinlenmek mi? Denemek ve mi?"

O mağaranın ıslak zeminine otururken ben de aynı şeyi yaptım. Bu pek rahat değildi ama Megan için her şeye katlanmaya hazırdım. Özellikle de gözlerinde böyle bir şaşkınlık varken.

"Benimle konuşur musun?" Ses tonumda sempati ile söyledim. "Söyleyeceğin her şeyi dinleyeceğim."

"Biliyorum. Yapacaksın çünkü sen böyle harikasin, Trevor. Ben sadece... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hiçbir şey hakkında ne hissettiğimden emin değilim. Kafam allak oldu. Çılgın birkaç hafta oldu... belki de aylar. Memleketimden ayrılmam ve akademiye gitmemle başladı. Çok bunaltıcıydı."

Bu sözler akademideki druidess'ler için nasıl bir durum olduğunu anlamamı sağladı çünkü haremelerini bulana kadar yalnızdılar. Klandaki diğer herkes her zaman yanımızdaydı ama bu durumla tek başlarına yüzleşmek zorundaydılar. Şimdi, akademi öğretmenlerinin bize yardım etmelerine ve birbirimizi bulmamıza yardımcı olmalarına sevindim çünkü ben

kimsenin böyle hissetmesini istemiyordu. Yalnızlık kimse için hoş bir şey değildi; stresli ve üzücüydü.

Aslında öğretmenimiz aramızda bir şeyler olduğunu düşündüğü için birlikte gönderildiğimiz çok açıktı ve o da haklıydı. Tabii ki bir şeyler vardı.

"Uyum sağlayamadım," diye itiraf etti. "Akademiye ilk geldiğimde değil, bu beni hemen başarısız hissettirdi çünkü haremimizi bulmamız gerektiğini biliyorum ve sonra iblisle ilgili tüm karışıklık vardı ve şimdi onu bulamıyoruz... şey, bu beni gerçekten strese sokuyor, hepsi bu. benim hatammış gibi hissediyorum."

"Kendini suçlayamazsın," diye ısrar ettim hemen. "Bu hepimizin hatasıydı. Hepimiz her şeyi berbat ettik."

"Ama ben ve Connor kavga ediyorduk ve her şey bu yüzden oldu. Odaklanmış olsaydık bir şeyler yapabilirdik. Onu sinirlendirdiğimi ve olayların büyümesine yardımcı olduğumu biliyorum, bu da can sıkıcı..." Elleri hararetle sıktı. "Çünkü eğer bu olmasaydı, hepimiz akademide öğreniyor olabilirdik, ıssız bir yerde, karanlık mağaralarda hiçbir çözüm olmadan takılmak yerine..."

Onu sakinleştirmem, düşünmesi için ona biraz zaman vermem gerekiyordu, bu yüzden hakaret üzerine harekete geçtim ve yapabileceğim tek şeyi yaptım. Normalde kesinlikle yapmayacağım ama burada doğru hissettiren bir eylem. Eğildim ve çenesini parmaklarımın arasına alarak dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdım ve öptüm. Dudaklarının dudaklarıma değmesi karnımda çılgınca uçuşan keleklerin patlamasına neden oldu. Bu başka hiçbir şeye benzemiyordu. Aramızdaki hislerin patlaması çılgıncaydı, gerçekten bir havai fişek gösterisi gibiydi. Buna bayılmıştım. Hemen daha fazlasını istedim.

"Vay canına." Gözleri hâlâ kapalı ve yüzünde dingin bir gülümsemeyle geri çekildi. "Bu inanılmazdı."

"Evet," diye başımı sallayarak onayladım. "Kesinlikle öyleydi. Çok iyi öpüşüyorsun."

Yanlışı bir şey söyledim diye paniğe kapıldığım bir sessizlik oldu, ta ki o kıkırdamaya başlayana kadar. Mağaraların içinden yüksek sesle ve bulaşıcı bulduğum kahkahalara edemedim. Sonunda iki büklüm olduk

Etrafımızdaki durum düşünöldüğünde bu çok saçmaydı ama inanılmaz hissettiriyordu. Megan'la kıkırdamak dünyanın yükünü omuzlarımdan aldı. Çok uzun zamandır hissetmediğim bir hafiflik vardı üzerimde ve bu sonsuza kadar tutunmak istediğim bir histi.

Gölmeye başladığımızda, cinsel kimya bir kez daha içimize doldu. Arkadaşlık ve duyguların gerçekten garip ama güzel bir birleşimiydi. Belki de hissetmek gerekiyordu... bir arkadaşına aşık olmak. Bunu gerçekten hayal edebiliyordum ve dürüst olmak gerekirse, bunu hepimizde görebiliyordum. Başlangıçta ondan hoşlanmıyor gibi görünen ama aramızda onu ilk öpen Connor bile. O bizim için doğru kişi olabilirdi.

Sonunda Megan eğilip bizi yeniden birleştirdi ve başka bir öpücüğe geri dönmemizi sağladı. Bu sefer daha derin ve daha tutkuluydu. Dili benimkine masaj yapıyordu ve ben de onun vücut ısını severek vücutunu kendime doğru çekiyordum. Neredeyse kıyafetlerini onu soymak ve bunun nereye varabileceğini görmek istiyordum ama Megan O'Malley karanlık bir mağara zemininden çok daha iyisini hak ediyordu, bu yüzden kendimi tutmam gerekecekti.

"Aman Tanrım." Birden Megan elektrik çarpmış gibi benden uzaklaştı. "O da neydi öyle?"

"Ne?" Onu bu kadar panikleten şeyin ne olduğunu merak ederek haykırdım. "Ben bir şey duymadım."

Beni susturmak için parmağını dudaklarıma bastırdı, ben de hemen itaat ettim ve dinlemek için kulaklarımı gerdim. Megan'ın neden anlamam uzun sürmedi. Artık ben de duyabiliyordum, bir sürtünme sesi gibi. Yukarı doğru sıçradım ve sesi neyin çıkarmış olabileceğini görmek için etrafıma bakmaya başladım. Durum gerektirirse her an yer değiştirmeye hazırdım. İblis kendini gösterirse bir anda ejderha olabilirdim.

"Ah, ," diye inledim. "Ne olduğunu görebiliyorum. Burada bazı fareler var."

"Büyölü olanlar mı?" Megan, sesi korkudan titreyerek sordu. "İblisle ilgili bir şey mi?"

"Hayır, sadece normal olanlar." Başımı salladım, anında onu rahatlatmaya çalıştım. "Yine de çıkmalıyız çünkü

Henüz bir iz bile bulamamışken aramaya devam etmemiz gereksiz."

"Gidip diğerlerinin bir şey bulup bulmadığına bakabiliriz," diye kabul etti. "Neler olup bittiğini bilmiyoruz."

Elimi ona uzattım ve o da isteyerek tuttu. Parmakları benimkilerle kenetlendiğinde yüzümdeki kocaman gülümsemeyi engelleyemedim. Her ne kadar her şey karmakarışık olsa da, bu maceralardan iyi bir şey . Umarım diğer çocuklar iblisin yerini tespit etmişlerdir çünkü hiçbir yere varamamıştık. Hiçbirimizin ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadan ülkenin dört bir yanında gölgeyi kovalamaya devam etmek isteyeceğini sanmıyordum.

BÖLÜM 11

MEGAN

"VAY CANINA," DEDİM SOĞUK HAVA SAÇLARIMI SAVURURKEN. "BU daha önce hiç olmadığım kadar yüksek."

Trevor daha küçük olduğu için mi yoksa rengi gökyüzüne karıştığı için daha yükseğe çıkması daha güvenli olduğu için mi emin değildim ama bu heyecan verici korkunç deneyimin tadını çıkarıyordum. Bu noktaya kadar, beni havada uçurması için sadece Artemis'e güvenmiştim ama Duncan'ın daha önce bana söylediklerini göz önünde bulundurarak, diğer ejderhalarla denemek istedim. Mağaralarda Trevor'la geçirdiğim o harika öpüşme anından sonra, bir sonraki bariz seçim oydu. Beni çok uzun süre bu kadar yüksekte tutmadığı sürece, çünkü bu beni biraz korkutuyordu.

Trevor'a doğru eğildim ve o beni yavaşça yere indirene kadar vücudumu ona doğru bastırdım. Yere çarptığımda kalbimin ne kadar şiddetli çarptığını fark ettim ama bu korkunun yanı sıra adrenalindi.

"Gerçekten hızlısın," diye kıkırdadım, Trevor insan formuna geri dönerken yanaklarımda bir sıcaklık vardı. "Vay canına."

"Biliyorum, bu benim diğerlerine göre avantajım," diye güldü. "Ama benimle uçmaktan keyif almana sevindim."

Düşüncesizce eğildim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Diğer ejderhalar bizi sıcak tutmak için yakılan kamp ateşinin etrafında oturuyorlardı ve bizi görebileceklerini biliyordum ama utanmaya gerek duymadım. Nasıl olsa hepsi Connor'la aramızdaki ilişkiyi biliyordu, o halde neden aramızdaki bağıın nereye kadar uzandığını keşfetmeyelim?

"Sizinle her zaman tekrar uçarım. Gerçekten harikaydı. Sen harika bir adamsın, Trevor."

"Biliyor musun, bunu bana daha önce kimse söylememiştir." Gözleri sertçe yere çarptı. "Her zaman bücür ya da dışlanmış biri olarak görüldüm, bu yüzden bana bu şekilde bakman gerçekten inanılmaz hissettiriyor. Sana ne kadar anlatsam az."

Dizlerimi büktüm, umutsuzca gözlerinin içine bakmaya ihtiyaç duyuyordum. "Gerçekten de senin hakkında böyle düşünüyorum. Beni rahatlatıyor ve mutlu ediyorsun. Çok da iyi gülüyoruz, değil mi? Sen ve ben?" Ona göz kırptım. "Ve her zaman mağaramız olacak. Küçük sırrımız." Bunun bir sır olarak kalmayacağından emindim. "Ve eğer o lanet fareler olmasaydı..."

Trevor'ın mağaralarda daha fazlasının olmasını istediğini hissediyordum ve dürüst olmak gerekirse ben de istiyordum. Giysilerimi çıkaracak kadar cesur olmasını, istekli parmaklarını külotumun içine daldırmasını ve onu ne kadar arzuladığımı hissetmesini istiyordum. Eğer beni sırtüstü yatırmış olsaydı, nemli ıslaklığı görmezden gelebilir ve her şeyin ilerlemesine izin verebilirdim.

Ama sanırım olmaması en iyisiydi. İdeal bir durum değildi. Ayrıca, druidess fısıltılarından her zaman seksin doğru olmadığını, klandan biriyle tatmin edici olmadığını duymuştum. İşe yaraması için bütün harem olmalıydı. En iyi şey olması için. En iyisi olmasını istedim.

"Tamam, hadi." Trevor parmaklarını benimkilere geçirdi ve ateşe doğru geri döndük. Kimse el ele tutuşmamız hakkında yorum yapmadı ama Artemis benim için mutlu bir şekilde bana göz kırptı. Ben de sırtarak karşılık verdim.

"Demek iyiydi, ha?" Connor ateşte pişirdiği bir tabak yemeği bana uzatmadan önce sordu.

"Hoşuma gitti. Işıktaki uçmak ve gökyüzüne karışmak güzeldi. Çok eğlenceliydi."

"Evet, tahmin edebiliyorum." Connor gözlerini devirdi. "Geri kalanımızın saklanmak için geceyi beklemesi gerekiyor."

"Bazı avantajlara sahip olmalıyım." Trevor omuz silkti ve arkadaşlarıyla şakalaşmaktan mutluluk duyarak güldü. "En küçük olmak ve her şey."

Daha hızlı olmak ve gün ışığında seyahat edebilmek anlamına geliyorsa. Kabul ederim."

Öpüştüğümüzden beri çok daha rahatlamış görünüyordu ve gerçekten hoşuma gitmişti. Trevor'ın o kadar ağır görünmediğini görmek hoşuma . Her şeyle mücadele etmeyi hak etmiyordu. Görünüşe göre herkesin hakkında ne düşündüğü korkusunu hep omuzlarında taşımıştı ve bundan kurtulmak ona çok iyi gelmişti. İskoçya'da her zaman kolay zamanlar geçirmediğini ima etmişti ve şimdi bunu onda görebiliyordum. Zavallı adam. En azından artık ona göz kulak olan ve saygı duyan bir haremi vardı. Önemli olan da buydu. Olumlu bir şekilde ilerleyebilirdi.

"Yani siz gerçekten bir şey bulamadınız mı?" Sorumu herkesten çok Connor'a yönelttim çünkü başarısızlıklarını en çok o dile getirmişti. "Hiçbir şey mi?"

"Hayır," diye yanıtladı P'yi patlatarak, "Kesinlikle hiçbir şey yok. İblisin burada olduğuna dair bir işaret bile yok."

Bu çok sinir bozucuydu. Burada boşa mı kürek çekiyorduk? Onu bulma şansımız yok muydu? Elimizde hiçbir şey olmadan dönersek akademide nasıl hissedeceklerini hayal bile edemiyordum. Öğretmen çıldırırdı. Onu bulana kadar o kapıdan geçmemize izin verilmeyeceğinden emindim.

"O zaman Big Ben'e geri dönsek daha iyi olmaz mı sence?" Denedim. "Yolculuğa orada devam edelim mi?"

"Bilmiyorum." Connor başını salladı. "Geriye doğru gitmenin en iyi çözüm olduğundan emin değilim. Bundan sonra nereye gideceğini bulmalı ve o izi takip etmeliyiz. Şu anda nerede olduğunu görebildiğimizden değil. Yine her yere dağıldığı o sinir bozucu şeyi yapıyor. Durana kadar beklemeliyiz."

Oturup beklemek konusunda nasıl hissedeceğimden emin değildim. Ördek gibi oturmak kolay bir şey değildi ama aynı zamanda dinlenmeye de ihtiyacım vardı. Rahatlamak ve yemek yemek için zaman ayırdığım için minnettardım, ayrıca sohbet de harikaydı. Bu adamları tanımak benim için her zaman harikaydı. Beni gerçekten büyülediler.

"Tamam." Başımlı salladım ve Connor'a gülümsedim, onunla aynı fikirde olmanın ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırdım. "Hadi yapalım şunu."

Arkama yaslandım ve başımı yere yıldızlara baktım. Yıldızlar ışıltılı parlıyor, dünyada her şeyin yolunda olduğu ve endişelenecek bir şey olmadığı fikrinde kaybolmamı sağlıyordu. Bu bağımlılık yaratan bir duyguydu, kendime izin verirsem sarhoş olabilir ve içine çekilebilirdim.

"İyi misin?" Artemis'in bedeninin sıcaklığı yanıma sokularak beni gecenin soğğundan korudu. Ya da sabahın erken saatleri, şu anda günün hangi saatinde olduğumuzdan tam olarak emin değildim. Ya da dürüst olmak gerekirse hangi gündü. Akademinin yapısı olmadan, gece gündüz karışık çalıştığımız için her şey bulanıklaşmıştı. Yine de bu oldukça hoş bir duyguydu, beni geride tutan bu bilgi olmadan olmak özgürleştiriciydi. "Galler'e geldiğimizden beri sohbet etmek için fazla zamanımız olmadı. Londra'da da fazla konuşmadık. Sadece seni kontrol etmek istedim."

"Ben iyiyim," diye iç geçirdim. "Sadece yıldızları seyrediyorum. İblis kıyameti gelmiyormuş gibi davranıyorum."

Artemis'e şaka yapıpgöstermek için güldüğümde, onun da bana katılması bir saniye sürdü. Gerçekten de korktuğu şeyin bu olmamasını umuyordum çünkü kesinlikle böyle bir şey olmazdı. Tanrım, dünyanın iblisler tarafından istila edildiğini düşünmek bile istemiyordum. Bu imkânsızdı. Özellikle de gezegende eskisi kadar büyölü insan yokken. Bununla başa çıkabilir miyiz? Onlarla savaşabilir ve herkesi güvende tutabilir miydik? Hiçbir fikrim yoktu.

"Bunu halledeceğiz," diye Artemis bana güvence verdi. "Bu işi başaracağız. Merak etme."

Ona bakmak için yan döndüm ve o da aynı şeyi yaptı. Birbirimizin gözlerinin içine sevgiyle baktık ve şimdilik diğer herkesi başarılı bir şekilde dışarıda bıraktık. Connor ve Duncan'ın bir sonraki eylem planımızı yüksek sesle tartıştıklarını duyabiliyordum, ama hiçbir kelimeyi algılamayacak kadar onu susturmuşum.

"Her şey için teşekkür ederim Artemis," dedim sessizce, yanağını hafifçe okşarken. "Akademide bana sahip çıkan ilk kişi sendin ve bunu asla unutmayacağım. En zor zamanımda bana yardım ettin."

"Mücadele ettiğinin farkında bile değildim," diye itiraf etti. "Sadece senden hoşlandım ve seninle konuşmak istedim."

"Connor'la başını belaya sokmuş olsa bile mi?" Alay ettim. "Çünkü o benim en büyük hayranım değildi, değil mi?"

"Aslında bence senden çok fazla hoşlanıyordu ve sorun da buydu. Bunu nasıl engelleyeceğini bilemedi. Diğer kadın akademi üyeleri ayaklarına kapanmış olabilir ama istediği kişi sensin ve muhtemelen bu onu çok korkuttu." Artemis güldü. "Ama şimdi duygularına alışıyor ki bu güzel bir şey."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Londra'da paylaştığımız buharlı öpücüğü hatırlayınca ürperdim. "Umarım öyledir."

"Ve inanıyorum sen de duygularına alışıyor olabilirsin. Hepimiz için. Bu konuda haklı mıyım?"

Ona omuz silkme teklifinde bulundum, çünkü gerçeği itiraf etmek sonsuza kadar sürecektir bir şeye tamamen bağlanmak anlamına geliyordu. Bunu istiyordum ve tek yapmam gereken uzanıp ona dokunmaktı ama yapmadım. Henüz değil. Çok erken olduğunu hissettim.

Eli ileri uzandı ve benim de tenimi okşadı. Yüzümü, kolumu, bacaklarımı okşadı... ve bu heyecan vericiydi. Beni ona yaklaştırdı, olabildiğince yakınına yuvarlandım ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. Tüm ejderhalar arasında Artemis'le aramızda en uzun süredir bir öpücük oluşuyor olsa da, ona biraz daha uzun süre bakmak ve ona hayran olmak istedim. Her yönüyle çok güzeldi ve beni inanılmaz hissettiriyordu. Artemis beni rahat hissettiren ilk kişiydi ve bu hissi çok sevmiştim.

Onu içime çektim ve bir süre için o da benim için aynı şeyi yapmaktan mutlu görünüyordu. Gözleri kadar hevesle yüzümü içine çekiyordu, birbirimize yoğun bir şekilde bakmaya doyamıyorduk. Garip bir şekilde, sadece bakmak başıma gelen en romantik şeydi. Artemis'i görmek ve onun gözlerinin benim de ruhumu delip geçmesi harikaydı. Bunun bitmesini istemiyordum ama aynı zamanda kendimi ona daha da yakın hissediyordum

Dudaklarını dudaklarıma bastırdım, ilk başta sadece kısa bir süre, gözlerim açıktı, böylece hala ona bakabiliyordum. Ama bu yeterli değildi, ben

hemen daha fazlasına ihtiyacım vardı. Tekrar eğildim ve onu tekrar öptüm. Bu sefer daha uzun, daha seksiydi. Hatta kendimi alt dudağını kemirirken buldum ve bu da ondan hoş bir inilti çıkardı. Çekirdeğime kadar inen bir inilti.

Artemis'i öpmek Connor'dan farklıydı, o daha yumuşak ve boğucuydu. Trevor'la da aynı değildi, hepsinin kendi tarzları vardı, onları benzersiz hissettiren bir şeyleri vardı. Ama aynı zamanda bir ejderha klanı olduklarını da ve hoşuma gitti. İçimden bir ses hepsinin birlikte benim doymak bilmeyen cinsel ihtiyaçlarımı karşılayabileceğini söylüyordu. Bunu mükemmelleştirmek için her erkeğe ihtiyacım olacaktı. birlikte olmak daha iyi derken kastediyorlardı, değil mi? Sadece... Henüz hepsiyle birlikte olmamıştım...

"Vay canına," diye fısıldadı Artemis heyecanla. "Megan, ..." Sanki birkaç dakika önce benim olduğum yeri tatmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını yaladı ve bundan ne kadar zevk aldığını gösterdi. "Sen gerçekten başka bir , değil mi?"

Kıkırdadım, yanaklarımın kızardığından emindim, Artemis'in umurunda değildi. Yüzüme düşen bir tutam saçı yakaladı ve sevgiyle kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bir yanım ikimiz için de en iyisinin , diğer herkesle etkileşime geçmek olduğunu düşünüyordu ama Artemis'le bu dünyada kaybolmayı çok seviyordum. Yaşadığım diğer her şeyden uzaklaşmamı sağlıyordu ve buna ihtiyacım vardı. Sonunda bu yanım geldi ve Artemis'in kollarında yatmaya devam ettim, yorgunluk beni ele geçirene kadar ona baktım ve gözlerimin titreyerek kapandığını hissettim, şimdilik bu günden vazgeçtim. Kendimi yarına hazırladım...

GÜNEŞ IŞIĞI BENİ . O KADAR PARLAKTI KI

Uyuma numarasını daha fazla sürdüremeyeceğimi anlayınca, vücudum inleyip direnince, kendimi oturur pozisyona ittim ve gözlerimi zorla açtım. Göz pınarlarımdaki uykuyu sildim ve etrafıma bir göz attım.

"Duncan?" Onu dün gece kamp ateşinin olduğu bir kitabın üzerine eğilmiş buldum. "Ne yapıyorsun?"

Bana cevap vermedi, ben de olduğu yere doğru ilerledim ve yanına çömeldim. Neye baktığını okumaya çalıştım ama hâlâ kelimeleri seçemeyecek kadar yorgundum. Neden bu kadar gergin olduğunu anlayamıyordum.

"Herkes uyurken benim bir şey yapmamı ister misin?" Onun yerine ben sordum.

"Oh, bir kahve harika olur. Eğer yoksa. Devam edebilmem için biraz kafein alabilirim."

Vahşi doğada birinci sınıf bir kahve makinesi olmadığı için yeteneklerimi kullanarak bu önemsiz görev için bir tane sihirledim. Duncan minnetle aldı ve kocaman bir yudum içti. Gözleri şaşkınlıkla açıldı, sanırım bu kadar güzel bir içecek yapabildiğimi bilmiyordu. Kendimle garip bir şekilde gurur duyuyordum.

"Teşekkür ederim Megan, bunun benim için anlamı çok büyük. Ben sadece iblisin amacını anlamaya çalışıyorum."

"Ah, evet!" Hevesle kabul ettim. "Ben de bunu bilmek istiyorum. Sanırım bir nedenimiz olduğunda, neyin peşinde olduğunu anlayabilir ve onu daha iyi takip edebiliriz. Şu anda hep onun bir adım gerisindeyiz ve bu sinir bozucu."

Duncan ve ben anlayışlı bir gülümsemeyi paylaştık. Birbirimizi anlıyorduk, ikimiz de aynı yöntemlerle düşünüyor gibiydik, bu da heyecan vericiydi. Karşımızda birisinin olması çok güzeldi. Böylece, ikimiz de onun neyin olabileceğini, yarı olası yarı daha fazla komplo teorisine daldık ve şaşırtıcı bir şekilde birbirimize bağlandığımızı gördüm. Şimdiye kadar fark etmemiştim ama Duncan'la pek yalnız kalamamıştım, o yüzden sabahın bu erken saatinde uyanmak ikimizin de tam olarak istediği ve ihtiyaç duyduğu şeydi. Özellikle de bu adamlarla bir harem kuracaksam, hepsini yakından tanımam gerekiyordu. Her sevip sevemeyeceğimi bilmem gerekiyordu.

Duncan'ı anlamaya başladığımı, tavırlarına ve olaylarla başa çıkma biçimine alışmaya başladığımı sanıyordum, ama sonra beni kendi etrafımda döndürerek ayaklarımı yerden kesti.

kitabın bir sayfasına bakıyor ve beni öpüyordu. Beni sert ve hızlı bir şekilde öptü, ciğerlerimdeki havayı tamamen boşalttı.

"Woah..." Ondan sendeleyerek uzaklaştım ama sadece şok olduğum için. "Bu..."

Parmaklarımı dudaklarımın üzerinde gezdirdim ve Duncan'a gülümseyerek öpüşmemizden hoşlandığımı sessizce belli ettim.

"Özür dilerim. Sadece seni öpmek istedim." O utanmış görünürken elimi göğsüme bastırdım. "Sana kendini garip hissettirmek istememiştim. Ben sadece... sen herkesi öptün."

"Belki de en iyisini sona saklıyordum," diye karşılık verdim flörtöz bir göz kırpmayla. "Ve bu müthiş bir öpücüktü."

"Ama yeterince değil." Gözlerimle buluştuğunda kendine olan güveninin yeniden arttığını görebiliyordum ve ondan gerçekten hoşlandığımı fark etti. "Sanırım emin olmak için bunu tekrar yapmamız gerekebilir. de öyle değil mi?"

Ona doğru dev adımlarla ilerledim, aradaki mesafeyi kapattım ve dudaklarını dudaklarıma değdirmek için elimi boynunun arkasına doladım. İçimi elektrik kapladı ve kendimi çok uzun zamandır hissetmediğim kadar *iyi* hissettim. Ejderhaların her birini öpmüştüm ve hepsinden küçük bir parçayı sahiplenmenin özel bir yanı vardı. Duncan'ı öpmek, onlarla birlikte *olmanın* nasıl bir şey olabileceği konusunda beni yüzde yüz daha fazla heyecanlandırdı. Bir harem bulamayacağımı varsayıyordum ve şimdi bu adamlarla seks yapmayı düşünüyordum. Çok şey değişmişti.

"Aman Tanrım." Ayrıldığımız Duncan'ın dikkati benim üzerimde değildi. Hırsı ve bu davayı kimse zarar görmeden bitirmek istemesi diğer her şeyin önüne geçmişti ki bunu çok iyi anlıyordum. "İzleyici, durdu." Gözleri benimkilerle buluştu ve orada görebildiğim tek şey panikti. "O İrlanda'da."

"İrlanda mı?" İki büklüm olurken vücudumdaki hava uçup gitti. "Ama ailem orada... ..?"

"Merak etme." Duncan'ın yüksek sesle yutkunduğunu duydum. " geldiğince çabuk oraya varacağız. Hava tekrar karardığında İrlanda'ya uçacağız ve bir şey olmadan önce mümkün olan en kısa sürede ona ulaşacağız"

"Nerede?" Düzensiz bir sesle sordum. "İrlanda'nın neresinde?"

"Eee..." Bunu anlaması bir saniyesini aldı. "Galway yakınlarında."

"Hayır." Başımı sertçe salladım. "İşte . Karanlık çökene kadar bekleyemem."

"Ama daha hızlı. Oraya varacağız..."

"Trevor," diye araya girdim, o daha düşünmeye devam edemeden. Ne pahasına olursa olsun beklemeyecektim. "Gündüz uçabilir. Gökyüzüne karışabilir, beni alabilir."

"Ama hepimizin birlikte olması gerekiyor."

"Duncan. Hayır!" Sertçe bağırdım. "Ailemi savunmasız bırakmayacağım. Hemen şimdi gidiyorum. Gitmek zorundayım."

Biraz zaman aldı ama sonunda anlamış görünüyordu ve beni bu tehlikeli göreve benimle birlikte gelmesi için ikna etmem gereken Trevor'ı uyandırmaya bıraktı. Aksi takdirde bir uçağa atlayıp tek başıma gidecektim. Beni yetiştiren insanları güvende tutmak için her şeyi yapardım.

BÖLÜM 12

ARTEMIS

MEGAN'IN UÇUP GITMESİNİ İZLEMEK HEPİMİZ İÇİN SINIR BOZUCUYDU.

yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını bilerek Trevor'la aramızdaki mesafeyi açtık. Akşama kadar Galler'de mahsur kalacağımızı biliyorduk, beklerken ikisinin de tehlikede olabileceğini biliyorduk ama yapabileceğimiz tek şey buydu. Megan uçamadığımız için ailesinin güvenliğini riske atmak istemiyordu ve ben de bunu anlıyordum. Ben de ailemi tehlikede bırakamazdım. Neyse ki annemle babamın şu anda İrlanda'da olmadıklarını biliyordum, diğer akrabalarımızı ziyaret etmek için ABD'ye gitmişlerdi. Yine de ev için biraz endişeliydim ama bu onların hayatlarının yanında hiçbir şeydi. Mal mülk neyse , her zaman yerine yenileri konulabilirdi. Hayatlar değiştirilemezdi. Onlar sonsuza dek kaybedilmişti.

"Siktir!" Connor parmaklarını saçlarında gezdirirken bağırdı. Belli ki bunu benim kadar kolay kabullenmiyordu ve bu da onun asabi kişiliğinden kaynaklanıyordu. "Bu saçmalık. Kesinlikle saçmalık. Bundan nefret ediyorum."

"Peki, başka ne yapabiliriz?" Duncan çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı. "Burada olmayı ben de senin kadar istemiyorum... Uçuşları falan kontrol edelim mi? Bakalım bu öğleden sonra gelebilecek miyiz? İdeal değil ama..."

"Uçuşta biraz şüpheli olmayacak mıyız?" Duyulmak istediğimi söyledim. "İnsanların olup bittiğini bilmesi gerekecek. Eğer bu kaçak iblisle ilgili bilgiler yanlış ellere geçerse

sihirli ya da sihirli olmayan topluluk, o zaman paniğe neden olabilir. Neler olduğunu gizlemek için sakın bir ruh haliyle uçağa binebilir miyiz bilmiyorum."

"O zaman ne yapmamızı öneriyorsun?" Connor öfkesini bana yöneltti. Sanırım hıncını çıkaracak birine ihtiyacı vardı ve etrafındaki tek istekli kurban bendim. Yine de karşılık vermeyecektim. "Ha?"

"Zihnimizi dağıtmamız, bizi meşgul ederken aynı zamanda yapacak yararlı bir şeyler vermemiz gerekiyor. Mağaraların etrafına biraz daha bakabiliriz. Elbette iblis artık burada değil ama işe yarar bir şeyler bulabiliriz..."

"Ve okumaya da devam edebiliriz," diye söze girdi Duncan, benimle aynı fikirdeydi. "Megan bu varlığın nedenini bilmeden yok edemeyeceğimizi söylüyor, bu yüzden ne olabileceğini anlamaya çalışabiliriz..."

"Boş ver onu," diye alay etti Connor. "Sebebinin hiçbir anlamı yok. Bir kez lanet olası elimize geçirdik mi, ne isterse onu öldürebiliriz. Eminim tüm iblislerin istediği şeyin peşindedir. Kaos ve yıkım..."

"Sadece, henüz herhangi bir yıkıma neden olmadı," diyerek Duncan onu susturdu. "Ya da kaosa. Sadece bizim için. Ayrıca, davranışları tuhaf görünüyor, sence de öyle değil mi? Big Ben olayı. O zaman burada." Kollarını iki yana açtı. "Bunun bir nedeni olmalı. Ya bu ya da oturup sızlanmak, ne dersin? Kötünün iyisi bu."

Hemen kabul ettim ama Connor'ın başını sallaması birkaç dakika daha sürdü ve bunun başka seçeneği olmadığı için olduğunu söyleyebilirdim. Umarım işe yarar bir şey bulmuşuzdur yoksa çok kızacaktı...

CONNOR BENİM VE DUNCAN'IN ÖNÜNDEN UÇARAK BİZİ KÜÇÜMSEDİĞİNİ GÖSTERDİ.

Ne yazık ki hiçbir şey bulamamıştık ve gün boyunca giderek daha da huysuzlaşmıştı. Ama bana göre bu çok şey ifade ediyordu. Bu iblis ya takip edildiğinin farkındaydı.

Bizi oradan oraya koşturmak istiyordu ya da büyölü izlerini iyi saklıyordu. Daha önce gördüğümnden çok daha iyi. Işın büyölü tarafını bildiğim için bu izleri diğerklerinden daha iyi görebiliyordum ve ondan en ufak bir iz olmaması beni endişelendiriyordu. Sadece hiçbir şey yoktu.

Ne yapıyordu? Yaptığı şeyi neden gizleme ihtiyacı duyuyordu? Bu beni korkuttu.

Bu korkularımı diğerk herkese anlatmaya çalıştım ama beni susturdular. Bunun bir sorun olduğunu düşünmüyorlardı, bu da ne demek anlayabilecek sadece bir kişi daha olduğu anlamına geliyordu... ve onu görmek için sabırsızlanıyordum.

Connor Megan ve Trevor için endişeleniyordu, bu çok açıktı ama ben aynı şekilde hissetmiyordum. İçimde onların iyi olduğunu bilen bir içgüdü vardı. Aradaki mesafeye rağmen bunu hissedebiliyordum. Günün erken saatlerinde bir panik yükselişi olmuştu ama bunu Megan'ın eve dönüp ailesini kontrol etmesine bağlamaya karar verdim. Tabii ki bu da dehşetin artmasına neden olurdu. Ama şimdi her şey yolunda gibi görünüyordu. Onu görmek ve zaman yanında olduğumu bilmesini sağlamak için kollarıma almak için sabırsızlanıyordum. Beni göremese bile.

Bu bağlantı bana zaten şüphelendiğim şeyi kanıtladı. Birbirimiz için yaratılmıştık. Bu bağ öpüştükçe gelişti, yoğunlaştı ve bizi her zamankinden daha sıkı bağladı. Artık o benim bir parçam olmuştu ve gitmesine izin veremezdim. Hiç istemediğimden değıl. Sadece bizi haremi olarak tamamen kabul etmesini bekleyemiyordum. Kendini tutuyordu, her şey hakkında biraz gergin görünüyordu, ama bir kez benimsediğinde, harika hissedeceğini biliyordum.

Neyse ki dünya hızla altımızdan akıp gitti ve çok geçmeden okyanusu arkamızda bıraktık ve nihayet Dublin'in üzerindeydik. Göz açıp kapayıncaya kadar Galway'i bulacağımızı ve olması gerektiğı gibi yeniden bir araya geleceğimizi biliyordum. Megan'ın varlığını neredeyse yanımda hissettiğimde ciğerklerimdeki sıkı düğüm gevşedi. Her an onu görebilirdim ve her şey bir kez mükemmel olacaktı...

Duncan iz sürücüyü takip eden kişi olduğu için önce o indi ve ben de hemen arkasından onu takip ettim. Yanan gerilim topu

Connor da bizimle geldi ve piste çıktığımızda biraz daha sakinleşebileceğini umuyordum.

"Hangi cehennemdeler?" diye homurdanarak bana pek de sakin ve soğukkanlı olmadığını gösterdi. "Duncan?"

", şu şeyi izin ver." İzleyiciye dokundu, yüzünde kızgınlık vardı. "İblis neredeyse onların da orada olduğunu varsayıyorum. Sadece... bu şey istediğim kadar net değil..."

"Bu taraftalar." İlgüdülerim alev almıştı. İz sürücüye ihtiyacımız yoktu. "Hadi, beni takip edin."

"Sen neden ?" Duncan talep etti. "Bu şey çılgına dönüyor ve biraz zamana ihtiyacım var."

"Belki de ona çok yakın olduğumuz için böyle davranıyordur. İzleyiciyi bu koşullarda hiç görmedik."

Orada olup olmadıklarını görmek için arkama bakmadım ama yine yoluma devam ettim. Ne yaptığımı biliyordum. Onlar buradaydı.

Ya da en azından Megan kesinlikle öyleydi çünkü onu hissedebiliyordum. "Aman Tanrım, Artemis!" diye bağırdı neredeyse. Ben. "Buraya gel, çabuk, sana ihtiyacımız var."

Neler olup bittiğinden emin değildim ama panik halindeydi, bunu biliyordum. Önceleri Connor ve Duncan'ın beni takip etmesinden rahatsız olmuyordum ama yanımdan hızla geçtiklerinde memnun oldum. Belli ki burada hepimize ihtiyaç vardı.

"Onu yakaladık!" Megan çığlık attı. "Onu buldum. İblis. Onu yakaladık, büyü bir ağın içinde..."

Gölgenin etrafında onu yerinde tutan parıltılı gümüşü büyü örgülerini gördüğümde çok etkilendim. İblisle ilgili gördüklerimden ve bizi etrafta koşturmasından, ayrıca son seferinde bizi soktuğu o korkunç karanlık yerden sonra onun ne kadar güçlü olduğunu biliyordum, bu yüzden Megan burada gerçekten gücünü gösteriyordu.

Onu Galway kayalıklarında ağına yakalamıştı. Karanlıkta çırpındığını görebiliyordum ama geçen gemilerin hiçbir şey fark etmeme ihtimali vardı. Eğer bu canavarla savaşacaksak, bu şimdi olmalıydı. Zamanı gelmişti. Kalbimizi durduracak kadar ani oldu ama bu noktada başka seçeneğimiz yoktu. Hazır olalım ya da olmayalım.

"Daha ne kadar bilmiyorum," diye bağırdı, umutsuzca bana bakarak. "Trevor saldırmak için hazır ama tek başına alt edebilir mi bilmiyorum. Bu işi başarmak için hepimizin birlikte çalışması gerekiyor."

Connor ve Duncan insan derilerinden tükürdüler ve bir kalp atışı içinde ejderha formlarına bürünerek Trevor'a katılmak üzere havalandılar ama ben . Megan çaresizce yardım istiyordu ve bunu yapabileceğimi biliyordum. Benim sihrim Megan'ınki kadar güçlü olamazdı ama ona küçük bir yardım sunabilirdim. Tuzağını sıkılaştırmak için ihtiyacı olan tek şey bu olabilirdi, böylece diğer adamlar onu bitirmek için ne gerekiyorsa yapabilirlerdi.

Ya da zayıflatmak. Onu bitirmek için Megan'ın büyüsü gerekecekti sanırım. En azından ben öyle okumuştum.

"Bana ne yaptığını söyle," diye çaresizce soludum. "İsterseniz yapabilirim. Sana yardımcı olabilirim..."

"Artık çok geç." Başını sertçe salladı. "Serbest kalıyor. Yapabileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum."

Gölge patlayıp bir bulut gibi yayılırken eğildi ve bir gümbürtüyle yere düştü. Öfkeli Connor başını eğerek ona doğru daldı ve büyük bir ateş topunu ona doğru üfledi. İblis çığlık çığlığa bir ses çıkardı ama rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Duncan ve Trevor'ın da yardım etmesi gerekecekti, neyse ki onlar da bunu anlamış görünüyordu. Ben onu korumak için Megan'ın üzerine atlarken onlar da Connor'a katıldılar.

"Ben iyiyim," dedi nefes nefese bana. "Merak etme. Sen git ve savaş. O canavarın zayıflamasına ihtiyacım var."

"Hayır, önce senin iyi olduğunu bilmem gerek. Seni bu şekilde bırakamam. ."

Döndü ve elini göğsüne bastırdı. "Sadece nefesimi geri alıyorum, iyi olacağım." Gözlerimin içine baktı, ne kadar ciddi olduğunu anlamamı sağlamaya çalışıyordu. "Sana ihtiyaçları var. Benim sadece kendimi toparlamam gerekiyor."

"Emin misin?" Bunu düşündüğüm için bile kendimden nefret ediyordum. "Seni terk etmekten endişeleniyorum..."

Ben daha cümlemi tamamlamadan, gökyüzünde güçlü bir uluma duyuldu.

yıldırım takip etmedi. İkimiz de yukarı baktığımızda Duncan'ın kanadından koyu kırmızı bir sıvının akararak okyanusa döküldüğünü gördük. Ne olduğunu anlamam bir anımı aldı.

"Kan." Kahretsin, kanamanın devam etmesini izlerken kalbim duracak gibi oldu. Göz kırpmak bile kabus gibi olan kanamayı durduruyordu. "Duncan kanıyor. Kanadı... kolu... Aman Tanrım."

Şimdi dönüşüm sırası bendeydi. Şu anda bana en çok ihtiyacı olan Megan değildi. Ejderhalar iblisi bastırmak için mücadele ediyorlardı, bu yüzden gerçekten hepimize ihtiyaçları varmış gibi görünüyordu. Yukarı doğru zumladım ve savaşa katıldım, geldiğince sıkı savaştım... ama geçen sefer olduğu gibi, bir gölgeyle savaşmak gerçek bir kabustu. Özellikle de Duncan formunun zirvesinde değilken, bu yüzden geri kalanımız onun sakatlığını telafi etmek zorundaydı.

Kahretsin, burada kaybedecek miyiz? Biraz umutsuz hissetmeye merak ettim. *Boku yedik mi?*

Bu iblisi alt etmek için en iyi şansımız buydu ve eğer bunu burada yapmazsak hatalarımızı telafi edebileceğimizden emin değildim. Bu hepimizin geleceğini tehlikeye atacaktı çünkü akademi burada her ne oluyorsa durdurana kadar geri dönmemizi ki bu da umutsuz bir durum olurdu...

Havada altın bir jet patladı ve yere baktığımda bunun Megan'dan geldiğini görebiliyordum. Sonunda gücünü geri kazanmıştı ve dövüşte bize yardım edebilecek durumdaydı. Bu bana bunu yapabileceğimize dair yeni bir his verdi ve görünüşe göre diğer çocuklar da aynı şekilde hissediyordu çünkü onların da dövüşü hızlanmıştı. Bunu yapabiliydik, henüz savaşımızı bitirmemişken tüm bunlardan dolayı moralimizi bozmanın bir anlamı yoktu.

Oluyor işte. Megan'ın gerçekten yardım ettiğini fark ettiğimde göğsümde umut çiçekleri açtı. İblis ateşini kaybediyor gibiydi, yavaşça aşağı doğru iniyordu. Enerjisi de tükeniyordu, bunu hissedebiliyordum, bu inanılmazdı. İçimde fazla bir şey kalmamıştı, ama sahip olduğum her parçayı sürükledim ve o düşene kadar savaştım.

"Artemis!" Megan adımı haykırdı. "Artemis, şimdi sana ihtiyacım var. Sihrine ihtiyacım var."

Ayaklarım yere vurdu ve insan formuma dönüşerek ona doğru koştum ve elimden geleni yaptım. Elbette benden milyon kat daha iyiydi ama benden yardım istemişti ve ben de ona bunu verecektim. Güçlerimizin birleştiğini hissettim ve Megan iblisi durdurmak için gereken sihirli sözleri söyledi. Ona yardım ederken bile gölgenin giderek küçülmesini ve sonunda hiçliğe karışıp yok olmasını hayranlıkla izledim.

"Bitti mi?" Nefes nefese kaldım. "Bitti mi? Birini taşımamız gerekiyor mu?"

Megan bir an cevap vermedi ve durmadı da, ben de onu takip devam ettim. Sonunda kendini bıraktı ve dizlerini tutmak için öne doğru eğildi. Etrafında bir baş dönmesi vardı ve yere düşmesini engellemek için onu hemen yakaladım. Kalbi çarparken ve dizleri jöleleşirken onu tuttum.

"yok," diye onu rahatlattım. "şey yolunda, bitti. Artık iyiyiz. İşimiz bitti."

Ama zayıftı ve mücadele ediyordu, enerjisinin kalmadığını ve uzanmaya ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdim. Onu yere yatırdım ve onun için yapabileceğim daha fazla şey olmasını dileyerek alnını ovdum.

"Duncan," diye hatırlattı bana sessizce, kendi ihtiyaçlarını bir kenara bırakarak. "Duncan yaralandı."

Yanındaki diğer adamları görmek için etrafıma bakındım. İnsan formundayken yarası daha da kötü görünüyordu. Kemiklerinin dışarı çıktığını görmek mide bulandırıcıydı... ama Megan'ı daha fazla endişelendirmek istemedim. "Connor ve Trevor onu aldı."

"Bizi Deru Lane'deki on sekiz numaraya götür," diye ısrar etti. "Ailem orada. Büyükanнем bir şifacı."

Tanrım, Megan'ın ailesiyle kesinlikle bu şekilde tanışmak istemezdim ama başka seçeneğimiz olduğunu da düşünmüyordum. Megan'ın durumu kötüydü ve Duncan'ın onu hemen görecektir birine ihtiyacı vardı, sanırım zamanı gelmişti...

BEN, CONNOR VE TREVOR BAKTI BIR BAŞKA BIR İÇİNDE KORKU VE Megan'ın bizi gönderdiği eve bakarken şaşkınlık içindeydim. Kollarımda bayılmıştı ve uyanık olmasını çok isterdim ama hala uyanmamış olması ayaklarımı kapıyı çalmaya zorladı. Herkesi iyileştirmek için korkuları bir kenara bırakmamız gerekiyordu.

Titreyen bir elle tahtaya vurdum, birinin beklerken huzursuz ayaklarım vardı. Sonunda kapı açıldığında kızıl saçlı kadının Megan'ın annesi olduğu hemen anlaşıldı.

"Olamaz." Ellerini ağzına götürdü. "Megan. Ona ne oldu? Anneme ihtiyacım var."

Döndü ve hızla içeri girdi, Connor'a dönüp baktığımda bana başıyla onu takip etmemi işaret etti, ben de öyle yaptım. Hepimiz girdik. Megan'ın çocukluğunun geçtiği şirin evde yürürken, binanın içinden geçerken bakmaktan kendimi alamadığım resimler ve eşyalar vardı. Onun farklı bir yönünü görmek, onu daha iyi tanımak hoşuma gitmişti. Onu küçük tatlı bir çocuk olarak görmek, belki bir gün küçük düğme burnunda aynı sahip sevimli kızıl saçlı bir şekil değiştireni paylaşabileceğimiz düşüncesiyle kalbimi sızlattı.

"Máthair, ní mór dúinn mo pháiste a leigheas," dedi Megan'ın annesi, büyükannesi olduğunu tahmin ettiğim kişiye. Çok fazla İrlanda Galcesi bilmiyordum ama durumu açıklıyormuş gibi geldi, ben de daha fazlasını ekledim.

"Bölmek istemezdim." Bu sözleri söyler söylemez kendimi kötü hissettim. "Ama Duncan da çok kötü yaralandı."

"Bir iblis," diye tısladı. "Bir iblisle savaşıyordun. Bu nasıl oldu? Neden burada bir iblis var?"

Ama bir cevaba ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu, ben de bir cevap vermedim. Bunun yerine Megan'ı yere yatırdım ve iki güçlü druidessin neredeyse nefeslerinin altında daha fazla Galce konuşmalarını ve değerli akrabalarına büyü ışınları göndermelerini izledim. Onun yeniden ortaya çıkmasını beklerken hepimizin ortak bir nefes aldığını hissettim.

"Duncan..." Megan'ın ağzından çıkan ilk kelime, zihinsel olarak hâlâ savaş alanında olduğunu kanıtlıyordu. "Kan..."

kanadı... Duncan iyi mi?" Doğrulup birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Anne? Büyükanne?"

Ama tabii ki aile toplantısı için uygun bir zaman değildi ve hepsi de bunu anlamış gibiydi. Konuşmak istedikleri çok şey olduğundan emindim ama Duncan'ın onların odaklanmasına ihtiyacı vardı. Megan iblisle savaşıırken sihirsiz olarak olduğundan çok daha zayıf olabilirdi ama diğerinin ve büyükannesinin yanında bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Hiçbirimiz rahatlamadık. Megan'ı yorgunluktan kurtarmak bir şeydi ama Duncan'ın vücudundaki böylesine mide bulandırıcı yaraları iyileştirmek başka bir şey olacaktı. Bu harika İrlandalı büyücü kadınlara tamamen güvenmek istiyordum ama arkadaşım için korkuyordum. gelenlerden sonra asla tam olarak iyileşemeyeceğinden korkuyordum. Fiziksel ya da zihinsel olarak. Klanının ona en çok ihtiyaç duyduğu anda mücadele ettiğini bilmek yıkıcı olurdu. Bu benim için zor olacağından emin olduğum bir şeydi. Belki de Megan'a göz kulak olmaya çalıştığım için bu benim hatamdı. Belki de diğer adamlarla birlikte savaşıyor olsaydım bunlar olmazdı.

Tanrım, içimi acı kaplarken inlemek ve haykırmak istedim. Eğer Duncan bunu gerçekten zor bulduysa, bu tamamen benim hatam olacaktı. Kendimi asla affedemezdim; onların geri kalanıyla bir daha asla yüzleşemezdim.

BÖLÜM 13

MEGAN

"SENİN İÇİN ENDİŞELENIYORUM, MEGAN." ANNEM KOLLARINI BANA DOLADI VE derin nefes aldı. "Şimdi daha da fazla."

"Endişelenmene gerek yok." Beni boğmadan önce ondan uzaklaşmaya çalıştım. Duncan'ı iyileştirir iyileştirmez beni bırakmamıştı ve ben de bırakıp merak etmeye başlamıştım. "Ben iyiyim. Artık bunu görebilirsin."

"Ama bir iblis!" diye umutsuzca bağırdı. "Akademiye geleli çok kısa bir süre oldu."

"Ve bakın ne kadar çok şey başardım!" Güldüm. "Bir iblisi yendik. Elbette kaçması bizim hatamızdı ama ondan kurtulduk. Sence de bu inanılmaz değil mi? Benimle gurur duymalısın anne."

Tabii ki, dikkat dağıtmak için yaptığım küçük girişim tam olarak işe yaramadı. Annem benim için paniklemekten o kadar kolay vazgeçmeyecekti. Eminim akademiye gitmeme neden izin verdiğini başlamıştır. İrlanda'dan ayrıldığım zaman benimle mücadele ettiğini söyleyebilirim ve bahse girerim şimdi konuşmuş olmayı diliyordu.

Ama aynı zamanda gitmemin bir nedeni olduğunu biliyordu ve muhtemelen hiçbir şeyin gibi olmayacağını anlamıştı. Ejderhaların benim için hayatımı değiştirecek potansiyel bir harem olduğunu görmeliydi. Düşündükçe her şeyin değişeceğini fark ettim... ve bu konuda biraz heyecanlandım. Tabii ki, bu beni hala geriyordu, kim gerilmezdi ki?

Ömür boyu sürececek bir bağıllığın içine dalıyordum ama aynı zamanda başka hiç kimse için bu adamlar için hissettiklerimi hissetmeyeceğimi biliyordum, öyleyse neden zaman kaybedeyim? Neden daha fazla geri durayım?

"İblis ne yapıyordu ki?" Annem benim adıma endişelendi. "Neden bütün o yerlere gitti? Big Ben tuhaf benziyor. Oradayken bir şeyler yapıyor endişelenmiyor musun? Ben..."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direndim. "Endişelendim anne ama o artık yok. Onu öldürdük, yani bir şey yapmanın ortasında olsa bile işe yaramadı, değil mi? Yani artık bir önemi yok. Her ne yapıyorsa artık bitti." Omuzlarımı silktim ve ona güven verici bir şekilde gülümsedim. "Biz iyiyiz anne. Sen bizi kurtardın." Ellerimi iki omzuna koydum ve beni dinlemesi ve ne kadar ciddi anlaması için sertçe ona baktım. "Harikaydın anne ve bunu gerçekten takdir ediyorum ama artık kendini strese sokmayı çünkü bunun kimseye faydası yok. Şimdi tek yapmamız gereken biraz dinlenmek, Duncan'ın iyileşip iyileşmediğini kontrol etmek ve sonra..."

"Sonra ne olacak? Akademiye geri mi döneceksin?" Gözleri panikten çılgına dönmüştü; ona hiç yardımcı olmuyordum. "Sonra ne olacak? Bu adamlarla birlikte olup kendine bir harem mi kuracaksın? Planın bu mu?"

"Bu sorun olur mu?" Vücudumu saran utanç verici bir sıcaklıkla sordum. "Benim yapmam gereken bu değil mi? Onlardan , değil mi? Yemekte iyi anlaşıyor gibiydiniz."

"Onları seviyorum," diye itiraf etti, isteksizce de olsa. "Ama senin bu kadar çabuk büyüdüğünü görmek benim için zor."

Duygusallaşmak üzereydi ve bunu görmek için yanında kalamazdım çünkü benim aynı duruma düşeceğimi biliyordum. Eğer ikimiz de bebekler gibi ağlarsak, akademiye geri dönmek için ihtiyacım olan içsel gücü kesinlikle bulamazdım. Oturduğum yerden sıçradım ve hızla sildim.

"Duncan'ı kontrol etmem gerekiyor," dedim hızla. "Çocuklar yazlık evdeler ve içeri bir şey soramayacak kadar utangaç olabilirler. İyi olup olmadıklarını görmek için çaba göstersem iyi olacak."

"Connor kesinlikle utangaç değil," diye karşılık verdi annem hafif bir kıkırdamayla. Yalanımı anladığı belliydi ama ikimiz de kendimizi toparlayabilelim diye geçiştirmeye razı oldu. "Ama evet, Duncan'ın kemiklerinin daha az ağrıyıp ağrımadığına baksan iyi olur. Şimdiden çok daha iyi durumda olması muhtemel ama tekrar ejderhaya dönüşmesinin yaklaşık bir hafta alacağından eminim. Kanatlar biraz daha zor...."

"O zaman sanırım bir hafta İrlanda'da kalacağız," dedim düşüncesizce. "Duncan'ın yeniden beden değiştirebileceğinden emin olmadan akademiye dönmek isteyeceğini sanmıyorum. Senin iyileşmene güvenecek, değil mi? Çok kalabalık olduğumuz için büyük bir istek olduğunu biliyorum ama burada kalmamızın bir sakıncası var mı?"

Annemin gözleri bir kez daha parladı. "Tabii ki burada kalabilirsin. Çok isterim! Ejderhaları daha yakından tanımak istiyorum. Ayrıca zaten hepiniz yazlık evdesiniz, bu yüzden benim için sorun olmaz."

İşte oradaydı. Annemden hepimizin aynı yerde uyuyacağına dair bir kabul. Benim büyümemle mücadele ediyor olabilirdi ama yine de bunu yapmam için bana alan açmaktan mutluydu. Onun bu yönünü çok seviyordum, o gerçekten de dünyanın en iyi annesiydi. Onu kucaklamak için kendime çektim ve göğsüme sıkıca bastırdım, yetişkinliğe bir adım daha atmadan önce çocukluğumu inanılmaz kıldığı tüm yolları hatırladım. Tüm bu dönüm noktalarının aynı yerde gerçekleşmesi biraz uygun oldu.

"İyi geceler anne," diye fısıldadım ona usulca. "Her şey için çok teşekkür ederim."

"İyi geceler, bebeğim." Bir an için yanaklarımı avuçlarının içine aldı. "Sabah görüşürüz."

Ağırdı, anlam yüklüydü, sanki ikimiz de sabah hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyorduk. Ama tüm bunlar aramızda asılı dururken bile ayrıldık ve zıt yönlerle doğru yol aldık. O yatak odasına gitti, ben de dışarı çıkıp yazlık eve doğru yürüdüm. Hepsinin olduğu yere.

Kalbim deli gibi çarpıyordu, kapıyı açıp hepsini gördüğümde kendimi biraz deli gibi hissettim. Her şey vahşi ve çılgıncaydı, hiçbir şey eskisi gibi değildi ve bunun tek nedeni iblisin gitmiş olması değildi. Ejderhalar da bunu biliyordu. Connor'ın gözlerinin şehvetle kararmasından ve Trevor'ın bana karşı çok daha açık bir vücut diline sahip olmasından anlayabiliyordum. Artemis bile bir sonraki adımı atmaktan heyecan duyduğu için utangaç tavrını kaybetmişti. Ancak hepimiz bir arada ve aynı zihin yapısında olmadıkça bu gerçekleşemezdi. Birimiz öyle olmayabilirdi...

"Duncan iyi mi?" Burada bulunan dev yatağın içine bakmaya çalışırken temkinli bir şekilde sordum. Annem bunu ben küçükken en iyi arkadaşlarımdan oluşan büyük grubumla yatıya kalmam için getirmişti. O zamanlar bu yatağın ben büyüdüğümde başka bir amaçla kullanılabileceğini hiç düşünmemiştim. "O ? Hâlâ sayım için dışarıda mı?"

"Ben iyiyim." Duncan başını kaldırarak beni şaşırttı. "Şimdi çok daha iyi hissediyorum. Başım daha az dönüyor."

İçimi bir rahatlama kapladı. Bunu görmek harikaydı. "Orada hepimizi endişelendirdin. Umarım bunu biliyorsundur."

"Hey, biraz dramayı severim, beni bilirsin," diye zayıfça alay etti. "Şanslıyım ki etrafımda bana göz kulak olacak sizler varsınız. Ve senin muhteşem ailen. Gerçekten onlara ne kadar teşekkür etsem azdır Megan. Onlar olmasaydı nerede olurdum bilmiyorum."

"Onlar sadece senin iyi olmana seviniyorlar," diye onu rahatlattım. "Güven bana, yardım etmekten mutluluk duyuyorlar."

"Ne giriş ama, ha?" Vücut ağırlığını rahatsız edici bir şekilde yatakta kaydırıldı. "Bunun için üzgünüm."

"Buraya geldiğimizde ben de dışarıdaydım!" Yanındaki yatağa tünediğimde ona hatırlattım. "Sorun değil. Senin hakkındaki düşünceleri değiştirmedeği . Annem ve büyükanne seni gerçekten çok seviyor." Etrafımdaki bütün çocuklara baktım. "Herkesi seviyorlar ve benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ediyorlar. İblis konusunda bana göz kulak olduğunuz için."

"Biz seninle ilgilenmedik," diye araya girdi Artemis. "Tam tersi oldu. Sen hepimizi ölümün kıyısından kurtardın. Biz de tam senin sihrin günü kurtarmadan önce ne kadar umutsuz hissettiğimizden bahsediyorduk."

"anneme söylemeye çalıştım ama hiç oralı olmadı," diye şaka yaptım, yüzümdeki kızarıklığı gizlemeye çalışarak. "Senin yaptığını varsayıyor. Ben olsam övgüyü kabul ederdim, yoksa hoşuna gitmeyen bir şeyler aramaya başlayabilir."

Hepsi biraz dehşete düşmüş görünüyordu ve bunu istemediklerini söyleyebilirdim, ki bu aslında güzeldi. Beni gerçekten ne kadar önemsediklerini gösteriyordu. Tüm yolculuk boyunca görmeye başladığım bir şeydi bu. Benim için yapamayacakları hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu ve bu gerçekten sıcak ve güven verici bir duyguydu. Özellikle de ben de onları bu kadar önemserken. O kadar ki, onlar olmadan bir gün daha yaşamak istemiyordum.

Söyle onlara, beynim bana bağırdı. Onlara harem olmalarını istediğini söyle. Söyle artık!

Ama bunu düşünmek ve kelimeleri bulmak çok farklı şeylerdi. Bunu bu kadar zorlaştıran şeyin ne olduğundan emin değildim. Sırayla hepsine baktım ve nasıl tepki vereceklerini anlamaya çalıştım. Connor muhtemelen gururla kıpırdanacak ama fazla bir şey söylemeyecekti. Yine de bu onun için sadece bir zafer olmayacaktı, yaşadığımız onca şeyden sonra bunun onun için çok daha önemli olacağından emindim. Duncan muhtemelen bununla ilgili küçük bir şaka yapacaktı, ama belki de dikkatimi çekmek için kanadını kırması gerektiğiyle ilgili tatlı bir şaka. Trevor Tanrı'nın gazabına uğrayacak ve Artemis bana çok güzel bir şey söyleyecekti. Harika olurdu ama yine de kelimeleri bulamıyordum. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Belki onlara gösterebilirimdiye düşündüm arsızca. Bu işe yarayabilirdi, değil mi?

Nedense bunu yapmak çok daha kolaydı, bu yüzden bir saniye bile düşünmeden Connor'la aramdaki boşluğu kapattım ve dudaklarını kendime çektim. Bunun ateşli olacağını biliyordum. Eğer son öpüşmemiz gibi bir şey olsaydı, o zaman beni yakacaktı, ki tam da ihtiyacım olan şey buydu. Odanın başka bir yerinden seksi bir inilti duydum ama ait olduğundan tam olarak emin değildim. Bunun bir önemi yoktu. Herkesin bir şansı olacaktı.

Dilim Connor'inkine masaj yaptı ve elleri beni kendisine doğru çekti, böylece vücudunun uzunluğuna yaslanabildim. Çok ateşliydi ve onun da ne kadar tahrik olduğunu anlayabildiğimden emindim. Bu beni iliklerime kadar heyecanlandırdı. Yaşadığım tüm korku, onun beni

eriyip gitti. Connor beni geriyor hem de güvende hissettiriyordu. Tamamen olağanüstüydü ve daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Ooh," diye bağırdım Connor'ın dudaklarına, çantama başka birinin yaslandığını hissettiğimde. Onun Artemis olduğunu anlamak için arkama bakmama bile gerek yoktu. Onda çok iyi anlayabildiğim bir şeyler vardı. Elleri vücudumun ön tarafına uzandı ve göğüslerimi arasına alarak nazikçe, sevgiyle sıktı.

Parmaklarını yavaşça aşağı doğru gezdirmeden önce kulağıma "Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Oh, Megan."

Bu iki adam parmaklarını hafifçe tenimin üzerinde gezdirirken başım dönüyor, dizlerim jöleye dönüyordu. Her tarafımı gıcıklayan alevler tüylerimi diken diken ediyor, yıldızlar görmeme neden oluyordu. Ciğerlerime doğru düzgün nefes alacak kadar hava girmiyordu, bu yüzden bu iki adamın beni ayakta tutabilmesine sevindim.

"İşte." Birden Trevor'ın eli benimkine kaydı. "Yatağa gitmen gerekiyor, değil mi?"

Taşınmaktan mutlu bir şekilde başımı salladım. Yatak artık çocukken yatıya kaldığım yer değildi. İlk yetişkin yatıya kalmamın gerçekleşmek üzere olduğu bir yerdi ve bedenim buna tamamen hazırды. Trevor beni çarşafılarına doğru çekerken ve ben dikkatlice Duncan'a doğru tırmanırken, bu dört adamın da benim için mükemmel olduğunu her santimimle biliyordum. Beni önemsiyorlardı, bana meydan okuyorlardı, beni tahrik ediyorlardı ve aynı zamanda arkadaşlarıydılar. Hepimiz iyi anlaşıyorduk ve bu da her şeyi daha heyecan verici kılıyordu. Hepsinin masaya ne getirdiğini bilmek inanılmazdı, kendimi bütün hissetmemi sağladı, bu harem tam da ihtiyacım olan şeydi. Çok fazla hissettirmedi, sadece doğru.

"İyi misin?" Dudaklarımı onunkilere yaklaştırmadan önce fısıldadım. "Kolun çok mu ağrıyor?"

"Kollarını bana sarman o kadar da kötü değil," diye tısladı. Gözlerinin içine baktım ve kalbimin çılgınca çarpmasına neden olan derin arzuyu fark ettim. "Seni ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin Megan."

Dikkatli bir şekilde onun üzerine yuvarlandım, ama öpüşme ilerledikçe, özen bir tarafa bırakıldı ve tutku beni ele geçirdi. Elimde değildi, değil mi? O kesinlikle inanılmazdı ve bana tapıyordu. Damarlarında aktığını, köpürdüğünü hissedebiliyordum ve benimle ilgilenirkenki seksi tavrı her şeydi.

Trevor'ın dudakları bacaklarımı sıyırdığında Duncan'ı öpmekten biraz uzaklaştım. Yavaşça yukarı doğru öpüyor, dokunulmak için can attığım nabız gibi atan göbeğime doğru ilerliyordu. Özellikle de onun tarafından. Trevor'ın beni duyulara yenik düşürmenin, zevkten bir yığın halinde parçalanmamın tam yolunu bileceğini hissediyordum.

Kısa süre sonra, Connor ve Artemis de yatakta bize katılarak haremi tamamladıklarında yatak yayları esnedi. Dişler, diller, eller, parmaklar... her yerime dokunuyorlardı ve ben buna bayılıyordum. Hepsi beni nasıl çalıştıracağını biliyordu, hepsi beni cennete göndermek için neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Eğer hayatımın geri kalanında bu şekilde hissedeceksem, o zaman onlara bağlanmak hiç de zor olmayacaktı. Kendimi seve seve tamamen onlara teslim ederdim. Benim için doğru kişiler onlardı. Bundan şüphe ettiğim bir zaman olduğuna bile inanamıyordum. Bu çok açıktı.

Onları seviyorum, diye düşündüm kendi kendime tam bir dürüstlikle, beni sırtüstü çevirip bir hareket bulanıklığına dönüştüklerinde, ayak parmaklarımın ucundan başımın tepesine kadar tüm vücudumu sarsan hisler. yoğunluğu neredeyse başka bir dünyadaydı. *Her birini seviyorum...*

Ve bu adamlar beni zevk uçuşumuna yuvarlarken beynimde kalan düşünce buydu. Her birinin yaptığı her şey yeni bir zevk dalgası gibiydi. Göğsümden çıkarabildiğimi bile bilmediğim sesler çıkıyordu. Kendimi aynı anda ham ve savunmasız, açıkta ve özgür, kaygısız ve hayvani hissediyordum. Harikaydı, heyecan vericiydi, ayak parmaklarım onun ağırlığı altında kıvrıldı ve dürüst olmak gerekirse hiç bitmesini istemedim. Bu yazlık aşk evinde sonsuza kadar mutlu bir şekilde kalabilirdim...

"FARKLI MI GÖRÜNÜYÖRÜM?" YANSIMAMA BAKARKEN MERAK ETTİM

Ayna. "Hâlâ ben miyim?"

Kulağımdan kulağıma sırtırken yanaklarımı dürtüp dürtüyordum, kadar geniş gülümsüyordum ki yüzümün baskı altında çatlayabileceğini düşünüyordum. Hâlâ aynı kişiydim ama aynı zamanda hayatımın en muazzam seksini yaşamıştım ve bu beni çok değiştirmişti. Artık kesinlikle bir yetişkindim, bunu inkar etmek mümkün değildi, bir kadın olmuşum ve artık geri dönüş yoktu. Geriye dönmek istediğimden değil.

"Buradan nereye gideceğiz?" İç çekerek kendime sordum. "Bu kadar mı? Yoksa sohbet mi edeceğiz? Birbirimize ne söyleyeceğiz ki?" Garip bir şekilde kıkırdadım. "Tanrım, bunu gerçekten berbat etmek istemiyorum."

Bir harem bir araya geldiğinde neler olduğunu temel biliyordum ama sanırım sonrasını hiç düşünmemiştim. Neyse ki şu anda uyanık olan tek kişi bendim, bu yüzden çok fazla endişelenmeme gerek yoktu. En azından henüz. Şu anda ana evdeydim ve ailem de uyanık değildi, bu yüzden bu muhteşem tefekkür anının tadını tek başıma çıkarabilirdim. Aslında hiçbir cevap alamıyordum, sadece daha fazla soru soruyordum. Kendi kendime kuruyordum.

Duncan'ın iyileşmesi için bir süre Galway'de kalmanın iyi yanlarından biri de memleketimde olmak ve ailemle arkadaşlarımın tadını biraz daha çıkarmaktı. Ama aynı zamanda çocuklara kendimi, nerede büyüdüğümü, beni neyin şekillendirdiğini ve neden şu anda olduğum kadın haline geldiğimi daha fazla gösterme fırsatım olacaktı. Beni her yönümler tanımlarına izin vereceğim için çok heyecanlıydım. İrlanda da öyle, çünkü akademide garip bir ünü var gibi görünüyordu.

İblisi öldürmekle akademiye geri dönmek ve gerçek hayata dönmek arasında bir molaya ihtiyacımız olduğunu da hissettim. Bu çok büyük bir olaydı ve hepimizin kafamızı toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Özellikle Duncan ve hepimiz iyileşmesine yardımcı olmak için onun yanında olmak istedik çünkü aşık insanlar böyle yapar.

Kalbimin derinliklerindeki sevgiye sıkı sıkıya tutundum. Her ne kadar çocuklara onu serbest bırakmalarını ve dünyaya yaymalarını söylemek istesem de ilk ben söyleyemezdim. Emin değilken değil

nasıl çalıştığını. Ayrıca, özellikle Connor'ın duygularını biraz daha uzun sürdüğünü biliyordum, bu yüzden onu beklemekten mutluydum.

Her halükarda, geleceğin bizim için neler getireceğini görmek için heyecanlıydım, bunun nereye gidebileceğini görmek için sabırsızlanıyordum. Haftanın geri kalanını da dört gözle bekliyordum. Galway ve harika İrlanda havası bana iyi gelecekti.

BÖLÜM 14

DUNCAN

KOLUMU BÜKTÜM, DAHA NORMALE DÖNMÜŞ HİSSETTİĞİM İÇİN MUTLUYDUM. BU Benim için inişli çıkışlı çok zor bir hafta olmuştu ama şimdi hayatımı yeniden yoluna koyabilirmişim gibi görünmeye başlamıştı. Bir bakıma, neden olduğu tüm acı ve dramaya rağmen, sakatlığımı iyi bir şey olarak görmekten kendimi alamıyordum. Bu bize daha fazla bağ kurma, rahatlama ve Megan'ı ve onun hayatını daha iyi tanıma şansı vermişti. Arkadaşlarını ve ailesini de. Ayrıca nerede büyüdüğünü ve hayatında neler yaptığını görmek de hoşuma gitti.

Doğrudan akademiye dönmüş olsaydık, anında işe ve gerçekliğe geri dönmüş olacaktık ve o zamanı kaçırmış olacaktık. Bu her şeyin dinamiğini değiştirebilirdi. Ama bunu sonsuza kadar erteleyemezdik, artık bu güzel ülkeden ayrılma ve hayatlarımıza geri dönme vaktimiz gelmişti.

"Denemeye hazır mısın?" Connor kolumu okşarken, onun için yumuşak bir sesle sordu. "Bekleyebiliriz..."

"Bunu yapmam gerek," diye ısrar ettim . "Sonsuza kadar vardiyasız kalamam, değil mi? Denemek zorundayım."

"Şey, size her şey yolunda verildi, bu yüzden iyi olmalısınız. Ama bu da zihinsel bir şey."

Connor'ın bu nazik sözlerini takdir ediyorum, onsuz bunu kesinlikle yapamazdım, ama bunun zihinsel bir şey olduğu konusunda haklıydı. Önce kafamı toparlamam gerekiyordu. Bu son derece önemliydi. Bu yüzden sessiz kaldım ve birkaç derin nefes çektim.

gözlerim gökyüzüne sabitlenmiş bir şekilde nefes alıp veriyordum. Connor ve diğerleri sessizlik ihtiyacıma, bir şey yapmadan önce bir anlığına doğayı hissetme ihtiyacıma saygı duydular. Megan ve ailesinin de sol tarafta, iblisle savaştığımız yerin yakınında durduklarının farkındaydım ama onlara da bakamıyordum. Bu sadece benim için bir savaştı. Benimle fiziksel yaralarım ve geride bıraktığım zihinsel izler arasında bir savaş. İblisin hepimizi o karanlık yere koyduğu andan itibaren tam olarak iyileştikten emin değildim ve bu, ondan kurtulduğum her şeyi geride bıraktığım an olacaktı.

Buradan ayrıldıktan sonra, bunların hiçbirinin beni rahatsız etmesini istemedim. O lanet gölgeyle olan her şeyin bitmesini istiyordum. Bunun bu yönde atılacak ilk adım olacağını hissediyordum. Her şeyin üstesinden gelmeli, yer değiştirmeli, gökyüzünde uçmalı ve herkese ve her şeye iyi olduğumu kanıtlamalıydım. Ne olursa olsun hayatta kalabileceğimi.

Hepsi sana inanıyor, kendime bir kez daha hatırlattım. Hepsi senin için burada, ne olursa olsun.

Oyalanıyordum, kaçınılmaz olanı erteliyordum ama bunu sonsuza dek yapamazdım, bu yüzden başımı öne eğdim ve sonunda kendimi bu işi hemen halletmeye zorladım. Vücudumu sertçe titrettim ve ejderha versiyonumun serbest kaldığını hissettim. Beklediğimden biraz daha sert hissettirdi, neredeyse biraz acı vericiydi ama başardım. Bu fiziksel yeteneği yenmenin verdiği gurur ve mutluluk, beraberinde gelen her türlü zorluğu gölgede bıraktı. Her şeydi. O zaman uçabileceğimi biliyordum. Kendimi yerden kaldırılabili ve havada süzülebilirdim.

Ancak bu bilgiyle bile, ilk başta yavaş ve istikrarlıydım, kendimi tükenecek kadar zorlamamaya çalışıyordum. Ancak diğer çocuklar uçtuğumu fark eder etmez onlar da bana katıldılar, etrafımda daireler ve desenler çizerek uçtular. Aslında beni güldürüyor ve neşelendiriyorlardı, bu da beni daha da cesaretlendirdi. Katılmaya çalışmaktan kendimi alamadım, bu da beni geride tutan ve zorlaştıran korkunun üstesinden gelmeme yardımcı oldu.

Yapıyorum! Sevinçten çılgılık atmak istedim. Bunu gerçekten gerçekleştiriyorum. Bu inanılmaz bir şey. Bunu yapıyorum!

Kendimi dışlanmış hissetmemem için çocuklar kendilerini çok fazla değiştirmemeye çalışıyorlardı, ancak hafta boyunca Megan'ın hepsine alışmasına yardımcı olmak için onu bir uçuşa çıkarmaya dayanamadıkları zamanlar oldu. Birlikte uçmadığı tek kişi bendim ve bugün ona soracak güvene sahip olacağımı düşünmüyordum, ama olduğu ortaya çıktı. Benimle uymasını, beni o seviyede de tanınmasını istedim. kapatmak istedim.

Yere onun yanına indim ve binmesi için sırtıma doğru başımı salladım. Megan bir an tereddüt etti, bunu tamamen anlıyordum. Kimse yüksek bir mesafeden düşmek istemezdi ama sonunda belli ki bana güvenmeye karar vermişti. En azından kısa bir uçuş için, ki ben de sadece bunu deneyecektim. Sırtıma tırmandı ve ben onu yükseğe çıkarırken bana sarıldı. Bu kadar güçlü duygular beslediğim bir kadının yanımda olması, bu zamanı benimle geçirmesi, bu deneyimi kucaklaması çok özel bir şeydi. Bu uçuşu seviyordu. Benimle birlikte her şeyin tadını çıkarmasını istedim. Benimle takılmasını, benimle konuşmasını, benimle gülmesini, sırtımda uymasını, benimle sevişmesini.

Megan yatakta inanılmaz bir büyücüydü, hepimizi bu kadar harika hissettirmesi büyüleyiciydi. Elbette, bunu doğrudan konuşmamıştık ama diğerlerinin de benimle aynı şekilde hissettiğini biliyordum. Megan'a aşık olmuştuk. Onun haremimizde olmasını, birlikte bir aile kuracağımız kişi olmasını kesinlikle istiyordum...

Yorulmaya başlamadan önce bir süre daha uçtuk ve tekrar yere indim. Buradan İskoçya'ya gitmemiz gerekiyorsa, toparlanmak ve gücümü toplamak için mümkün olduğunca çok zamana ihtiyacım olacaktı. Yine de Megan'ın gözlerinde parlayan mutluluğu görmeye değerdi. Gerçekten çok eğleniyordu.

"Harikasin," diye nefes verdi ejderha başıma sarılırken. "Gerçekten inanılmazsın."

Gururla kasıldım, içimde bir sıcaklık hissettim, bunu söylediğini duymak gurur ve sevinç vericiydi. Megan her şeydi.

"İyi iş çıkardın dostum." Connor benimle aynı anda insana ve omzumu okşadı. İyi olanım. I

her ihtimale karşı yaralıya bir süre kimsenin dokunmayacağından emindi. "Aferin."

"Teşekkürler. Çok yoğundu ama iyiydi. Şimdi bunu yaptığım için mutluyum. Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Peki, geri dönmeye hazır mısın? Daha fazla zamana ihtiyacın varsa yarın gidebiliriz? Acelemiz yok..."

Bunu biraz daha ertelersem asla geri dönmek istemeyeceğimi biliyordum. İrlanda'da olmak bana iyi gelmişti, iyileştirici bir dönem olmuştu ve bu durum kalıcı hale gelmeden ayrılmamız gerekiyordu. Temelli kalabilirdim.

"Ben hazırım." Yavaşça başımı salladım. "Her ne kadar burayı çok sevmiş olsam da, akademiye artık her şeyin yoluna girdiğini bildirmemiz gerektiğini düşünüyorum. İblis konusunda ne kadar paniklediklerini bilmiyoruz."

Bildiğimiz kadarıyla bu konuda bir kargaşa çıkabilirdi, öğretmenler çıldırabilirdi. Son zamanlarda onlarla pek iletişim halinde değildik. İlk kez lider olarak bana güveniliyordu ve işleri etmek istemiyordum. Yetki bendeyken kendini toparlayamayan biri olarak ün salmak istemiyordum.

Connor bilerek başını salladı. "Sanırım gerçek hayattan sonsuza dek kaçamayız, değil mi? Geri dönmeliyiz."

"Katılıyorum," diye katıldı Artemis ve Trevor da başını salladı. "Orada hâlâ yapacak çok işimiz var, değil mi?"

Megan kocaman gülümsedi ve kollarını sırayla hepimize doladı. "Sanırım zamanı geldi, değil mi? Eminim hepimizin akademide yapacak çok işi vardır ve bunları ne kadar ertelersek sonunda o kadar stresli olacaktır. Bu yüzden, buna hazır olmasak bile..." Elleriyle geniş bir hareket yaptı. "Yapmamız gereken şey bu."

Bize bu kadar iyi bakan herkese, özellikle de Megan'ın annesi ve büyükannesine veda etmek üzücüydü. Onlara borçluydum. Onlar olmasaydı, neredede emin değildim. Ayrılmadan önce onlara minnettarlığımı göstermeyi ihmal etmedim çünkü onları bir daha ne zaman ziyaret edebileceğimden emin değildim. Yakında ben ve diğerlerinin de davet edileceğini umuyor, bunun için dua ediyordum çünkü ailenin bir parçası olmuştuk ve bu artık hayatımızın büyük bir parçasıydı ama sanırım bunun bir garantisi yoktu. Megan'a bağlıydı, değil mi?

Buradan nereye gideceğimizi. Hepimizle ne yapmak istediğine karar vermesini beklemek zorundaydık. Eğer yeterince iyiysek.

"Kendine iyi bak," diye fısıldadı annesi bana sarılırken. "Eğer dinlenmen gerektiğini hissediyorsan dinlen. Bu, vücudunun sana mücadele ettiğini söyleme yoludur. Onu dinlemelisin." Bana anlamlı bir bakış attı ve ben de başımı salladım. "Ayrıca lütfen kızıma da iyi bak. O benim için çok önemli. O benim dünyam."

"O benim için de çok şey ifade ediyor," diye onu rahatlattım. "Hem de çok. Elbette ona göz kulak olacağım. Hepimiz bakacağız."

"Hepinizin onu sevdiğini görebiliyorum," dedi bana. "Bu yüzden gitmenize izin veriyorum. Sizi ona emanet ediyorum."

Megan'a zarar verecek bir şey yaparsak hepimizi öldüreceğini söyleyebilirdim. Bunun asla bildiğim için şanslıydım. Öfkeli Connor bile onun yanında daha nazık, daha yumuşak ve daha iyiydi. Kendisinin en iyi versiyonu.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağız," diye onu elimden geldiğince rahatlattım. "Sana söz veriyorum. İyi olacağız."

Gülümseyip beni bırakmadan önce birkaç saniye yüzümü ellerinin arasına aldı. İşte o an hepimiz inmemiz gerektiğini anladık. Böylece ejderha formlarımıza büründük ve Connor Megan'ı sırtına alarak havalandıktan sonra İrlanda havasından çıkıp okyanusa doğru yol aldık.

Yol aldıkça aklım başka yerlere kaymaya başladı. Sadece uçmaya değil, giderken başka şeyler düşünmeye de geri dönmüştüm ve bu sefer her şey Megan'la ilgiliydi. Megan ve akademiye döndüğünde nasıl davranacağı. İrlanda'da kesinlikle birliktymişiz ve haremimize yerleşmişiz gibi davranmak kolaydı ama bu konuda hiç konuşmamıştık, bu yüzden gerçek hayata döndüğümüzde aynı olması mümkün değildi. Hiç şansımız yoktu. Peki, nasıl olacaktı?

Öncelikle yeni bir atmosfer olacaktı, sonra da diğer insanların bunu bilmesinin baskısı olacaktı. Zena, Connor'a olan hisleri yüzünden başlangıçta işleri zorlaştıracaktı. Ve Megan onunla yaşadığı için bu çok zor olacaktı. Ayrıca, yolumuza çıkacak bir sürü dikkat dağıtıcı şey olacaktı, bu da beni korkutuyordu...

Tanrım, ya tekrar beni görmezden gelmeye başlarsa? Hepimizi? Ya işler yine garipleşirse? Belki de oradan çıkmak için bu kadar acele etmemeliydim. Önce hepimiz konuşmalıydık. Plan yapmalıydık. Bir şeyler düşünmeliydik. Bunun akademide de yapabileceğimiz bir şey olduğunu biliyordum ama aynı şey olmayacaktı, değil mi? O kadar kolay olmazdı. Endişe artık beni ele geçirmeye başlamıştı, biraz nefesim kesildi ve mücadele etmeme neden oldu.

Kendime umutsuzca *durmam gerektiğini* söyledim. *Mümkün olduğunca çabuk dinlenmeliyim...*

Sonunda altımızdaki karayı gördüm ve alçalmaya başladım. Diğerlerinin beni görüp görmediğine ve aynı şeyi yapıp yapmadıklarına bakmıyordum bile, bununla başa çıkamazdım ve dinlenmem gerekiyordu. Ayaklarım yere değer değmez öne doğru yuvarlandım ve gözlerim kapalı bir şekilde aşağıya doğru uzandım. Şu anda başka hiçbir şeyle baş edemiyordum, sadece bununla. Bunu zaman herkesi biraz sonra yakalayacaktım.

"Buradayız," diye fısıldadığını duydum Megan'ın. Kafamın içinde mi yoksa gerçek hayatta mı olduğunu bilmiyordum. "Seninleyiz. Hiçbir yere gitmiyoruz. Merak etme Duncan, bir ekip olarak tekrar bir araya geleceğiz..."

Karanlık beni ele geçirmeden ve dünyayı dışarıya kapatmadan önce duyduğum son sözler bunlardı.

UZUN ZAMANIMIZI ALDI, AMA SONUNDA GERİ DÖNMİYİ BAŞARDIK.

Akademi. Beklediğimden daha fazla dinlenmeye ihtiyacım olduğu için bizi geride tutan bendim ama neyse ki diğer herkes bana karşı sabırlıydı ve hiç şikayet etmediler. Ama şimdi, öğretmenimizle bir toplantıdaydık, olan biten her şeyi açıklıyorduk ve ben gözlerimi zor zor açık tutabiliyordum. Durumdan benim sorumlu olmam gerekiyordu ama arkama yaslanıp Connor'ın her şeyi açıklamasına izin vermekten başka bir şey yapamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Neyse ki Megan onu susturmak ve işleri daha net olmak için oradaydı. Ellerindeydi, bana ihtiyaçları yoktu. Sadece dinlenebilirim. Benim değil

Ne yazık ki bu utanç verici bir durumdu çünkü dünyanın geri kalanını dışarıya kapatmak ve engellemek istiyorlardı.

"Görünüşe göre büyük bir maceraya atılmışsınız." Bana mı öyle geldi yoksa öğretmenin sesinde bir gurur mu duydum? Bu bir ilk olmalı. "Ve önceki hatalarınızı telafi etmekte iyi iş çıkardınız." Diğer herkes 'özür dilerim' diye mırıldandı, ben de aynı şeyi yapmak zorunda hissettim. "Yani, elbette bu pratik dersi başarıyla . Ve sonraki üç dersi de, çünkü o derslerde yapacağımız şeyleri yapmamıza bile gerek kalmadan öğrendiniz." kâğıda birkaç şey karaladı. "Bu da sizi şu ana kadar sınıfımdaki en başarılı öğrenciler yapıyor. En alttan en üste kadar ilerlediniz. Mutlu olmalısınız. Hepiniz benim gözümde de yükseldiniz, bu da akademideki geleceğiniz için iyiye işaret."

Bunu duymak güzeldi, özellikle de önümüzdeki birkaç proje sırasında biraz izin alma fikrini düşündüğümde. Hepimizin buna ihtiyacı vardı, özellikle de Megan'ın annesinin dediği gibi vücudumu dinlemem ve olabildiğince iyileşmem gerektiği için benim. Kanadım bir süre daha istediğim yerde olmayacaktı.

"Eminim hepiniz biraz uyumak istiyorsunuzdur, o yüzden odalarınıza dönün, yakında görüşürüz."

Diğer herkes ayağa kalktı ve birinin beni de ayağa kaldırmak için kolumdan tuttuğunu hissettim. Muhtemelen Trevor'dı, çünkü yanımda oturan oydu. Sonra gitme vaktimiz geldi. Odalarımıza geri dönmek için. Hepimiz İrlanda'daki yazlık evde kaldığımızdan beri nerede kalacağımız konusunda bir soru işareti yoktu ama şimdi garipti.

"Sanırım... Sonra görüşürüz o zaman," dedi Megan arkasını işaret ederken. "Zena'nın gazabıyla yüzleşmek zorundayım." Kıkırdadı, bunun garip olmadığını anlatmaya çalışıyordu. "Eğlenceli olacak, değil mi?"

Connor'a sessizce durumu düzeltecek bir şey söylemesi için yalvardım, çünkü Zena'nın olduğu kişi oydu. İşleri yoluna koymak için Megan'la birlikte gitmesini ya da belki de onu bizimle birlikte odamızda kalmaya davet etmesini istedim ama . Sinir bozucu şekilde sessiz kaldı ve bu da beni yaraladı. Eğer Zena'yla aramızdaki sorunları yaratan bensem,

o zaman ona yardım edeceğimi biliyordum. Ama etmedi, sadece Megan'ın da bizimle birlikte gitmesini izledi.

"Ne yapıyorsun sen?" Ona öfkeyle tısladım. "Megan'ın Zena'yla aslanın inine yalnız girmesine izin verme."

"Zena'nın ağzı var dili yok." Gözlerini küçümseyerek devirdi. "Ve onu bırakmak zorundayım, değil mi? Hissetmiyor musun? Bundan sonra hepimize ne olacağını düşünmek için biraz zamana ihtiyacı var. Muhtemelen bizim de aynı şeye ihtiyacımız olduğunu düşünüyordur. Bu büyük bir karar, değil mi? Sonsuza dek bir hareme bağlanmak. Doğru kararı vermeliyiz. Bu öyle saniyeler içinde olmaz. Zaman ve sabır ister. Çok şey ister, değil mi? Megan'a kafasının nerede olduğunu çözmesi için gereken zamanı vermeliyiz. Ve eğer bizi istemiyorsa, öyle olsun..." İşte en çok korktuğum şey de buydu. Ayrılık çoktan başlamıştı. Hepimiz düşünmek için ayrıliyorduk, bu yüzden birbirimizi ne zamana kadar göremeyeceğimizi sadece Tanrı biliyordu. Kalbimin tellerini çekti. Aslında, kalbimin her yerinden çekiştirildiğini hissediyordum.

Çünkü hepimiz duygusal olarak birbirimizden uzaklaşıyorduk.

Keşke bu kadar bitkin olmasaydım, o zaman bu konuda bir şeyler yapabilirdim. Ama vücudumun yatağıma ihtiyacı vardı, bir saniye daha uyuma isteğimi reddedemezdim, bu yüzden işleri yoluna koymak için sabaha kadar beklemem gerekecekti. Bir gece her şeyi değiştiremezdi, değil mi? Hislerim yok olmayacaktı.

"Bu konuda o kadar da bıkkın değilsin, değil mi?" Ona yetişmek için acele ederken Connor'a sordum. "Eğer bizi seçmezse, öyle olsun. Lütfen bana Megan'ın senin için bundan daha önemli olduğunu söyle."

"Elbette öyle!" diye tısladı öfkeyle. "Sabırlı olmak benim için daha da zor çünkü bu benim doğamda yok, bu da size ne kadar önemsedığımı göstermeli. Burada doğru olanı yapmaya çalışıyorum." Connor bana baktı. "Senin için ne kadar zor olsa da, sen de aynı şeyi yapmalısın. Hepimiz her şeyin yoluna girmesi için dua etmeliyiz."

Trevor ve Artemis önce bana, sonra birbirlerine baktılar ve her şeyin korkunç bir şekilde ters gidebileceğini ve kendimizi çok yalnız bulabileceğimizi, çünkü kimsenin bizim için Megan kadar iyi olamayacağını anladılar. O aradığımız kişiydi. Umarım o da biliyordur ve biz farkına bile varmadan yolumuza devam ederiz.

BÖLÜM 15

MEGAN

ADIMIMI ATTIĞIM ANDA ODA BUZ GIBİYDİ.

Tam da akademiye döndüğüm ilk gecemin böyle olmasını istiyordum. İrlanda'da geçirdiğim inanılmaz zamandan sonra dramaya ihtiyacım yoktu ama yine de beni bulmuştu.

"Küçük okul projen nasıldı?" Zena bana ayakkabısının altındaki bir toprak parçasıymışım gibi bakarak alay etti. Bu bakış eskiden beni çok rahatsız ederdi ama gelecekte beni etkilemeyeceğine dair bir his vardı içimde. "Uzun yoktun. Burada yalnız kalacağımı düşünmeye başlamıştım."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama geri döndüm." Yüzüme zorla parlak bir gülümseme ve onu etkisiz hale getirmeye çalıştım. Tartışmaya devam etmemize gerek yoktu, çok iyi arkadaş olmasak bile anlaşabileceğimiz kesindi.

"Bunu görebiliyorum." Yüksek boyuyla gözümü korkutmaya çalışarak üzerimde durdu ve ellerini sıkıca kalçalarına koydu. "Peki, nasıldı? Sen yokken Connor'la çok vakit geçirdin mi?"

Connor'la geçirdiğim onca zamanı düşündükçe yüzümdeki gülümsemeyi engellemek imkânsızdı. Öpüşmek, gülmek, aşık olmak, sevişmek... her şey ateşli ve inanılmazdı. Ve hepsi benim. Sonunda Zena'yı Connor konusunda susturacak ve onun da beni farklı bir gözle görmesini sağlayacak olsa bile, öpüşüp anlatmayacaktım. Ejderhalarla paylaştıklarım onun kulakları ve kindar sözleri için çok değerliydi.

"Tabii ki yaptım. Birlikte bir proje üzerinde çalışıyorduk. Ondan tam olarak kaçamazdım." Yatağıma oturdum.

"Peki ne tür bir projeydi? Uzun zamandır başka birinin gönderildiğini görmedim." O da aynısını yaptı.

"Belki de gizli bir görev olduğu içindir." Omuz silktim. "Dürüst olmak gerekirse, bu konuda ne kadar konuşmaya iznim olduğunu bilmiyorum. Bir şey paylaşmadan önce ilgili kişilerle konuşana kadar iyi olur."

"Oda arkadaşınla bile mi?" Zena şimdi daha yumuşak konuşuyordu, sanki gerçekten arkadaşmışız gibi ki bu çok gülünçtü. "Benimle her şeyi paylaşabilirsin, biliyorsun değil mi? Başka bir yere gitmeyecek. Eminim bunu konuşmak istiyorsundur..."

"Hayır, iyiyim teşekkürler. Kendimi gerçekten iyi hissediyorum." Kollarımı esneyerek büyük bir hareket yaptım. "O yüzden biraz uyumam lazım. Yarın formumun zirvesinde olmak istiyorum. Kim bilir neler olacak?"

O bana bir şey söyleyemeden pijamalarımı kaptığım gibi banyoya üzerimi değiştirmeye gittim. Yansımamı her gördüğümde içimdeki hafiflik beni içine çekiyordu. Daha mutlu görünüyordum ve bu sadece gülümsediğim için değil, bir farklılık olduğu içindi. Artık bunu eskisinden daha fazla görebiliyordum.

Zena'yla tekrar yüzleşmek istemiyordum ama bir an önce yatağa girebilmek için onu bırakmış olmasını umuyordum. Onu yatağının kenarında oturmuş, gözlerinde boş bir bakışla buldum. Görünüşe göre sonunda onu susturmuştum.

"Işığı kapatmamın bir sakıncası var mı?" Bana cevap vermedi, ben de öyle yaptım. "İyi geceler, Zena."

Biraz zaman aldı, neredeyse uyumak için geceyi geçirmek üzereydim, ama tabii ki Zena bunu öylece bırakamazdı. Beni tek başıma bırakacağına bir an için bile olsa neden inandığımdan emin değildim.

"Megan, bir şey mi oldu?" Zena düşünceli bir şekilde durakladı. "Mesela, şimdi ejderhalarla *birlikte* misin?"

"Kimseyle birlikte değilim," diye dürüstçe karşılık verdim. Henüz bu konuşmayı yapmadığımız için kimseyi suçlayamazdım. Bir şeylerin yolunda gidip gitmediğine dair hiçbir fikrim yokken kesinlikle kamuoyuna açıklama yapmayacaktım.

bu şekilde gideceğini düşündüm. Burada işler kolayca değişebilirdi; benim buna layık olmadığımı karar verebilirlerdi. Beni çoğunlukla görmezden gelmeye bile devam edebilirlerdi, bu yüzden Zena'ya söylemek sadece aşağılanmaya yol . Ya da değil, sonsuza dek sürecektir son derece harika bir şeye dönüşebilirdi, ama ben yine de bunu onunla paylaşmak istemiyordum. "Ne fark eder ki?"

"Yarın hareminizin olduğu ve bunların onlar olduğu haberiyle şaşırmak istemiyorum."

Çatık kaşlarımla kendimi oturur pozisyona ittim. "Peki bu seni tam olarak neden rahatsız ediyor?"

Onu göremiyordum ama kızardığını buradan hissedebiliyordum. "Herkes Connor'dan hoşlandığını ve onun peşinde olduğumu biliyor. Onu kaybetmek benim için utanç verici olacak. İtibarım mahvolacak..."

"İtibarınız mı?" Tanrım, bu bir tür şaka mıydı? "Zena, sen buradaki en güzel ve aranan büyücü kadınsın. Eminim itibarın iyidir." İnsanlara iyi davranma meselesini bir kenara bırakırsak, iyiydi. "Sana hak ettiğin saygıyı göstermeyen bir adamı neden umursayasın ki? İnsanlar, karşılıksız bir aşkın sizi yok etmesine izin vermeyip başınızı dik tuttuğunuz ve yolunuza devam ettiğiniz için size saygı duyacaktır. Biliyorsun, eğer bu şekilde giderse..."

Yüzde yüz dürüst olmadığım için kendimi kötü hissediyordum ama ona borçlu da değildim. Benim için hiç iyi bir arkadaş olmamıştı, bana pek de iyi davranmamıştı, bu yüzden ona söylemek zorunda değildim. Yine de, emin olana kadar.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Karanlıkta bile saçlarını omzunun üzerinden savurduğunu görebiliyordum. "Haklı olabilirsin."

"Ne yaparsan yap insanlar sana saygı duyacak, Zena." Karanlıkta gözlerimi devirdim. "Bu konuda endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Bu konuda şanslısın, o yüzden ben olsam gerçekten endişelenmezdim."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Başını iki yana eğdi ve gülümsedi. "Sanırım oldukça popülerim." 'Senin aksine' demedi ama yine de bu kelimeleri havada hissedebiliyordum. Sanki popülerlik artık umurumdaymış gibi. "Sanırım iyi olacağım. Yani, teklif yağmuruna tutulmamış değilim, biliyorsun değil mi? Erkekler beni seviyor."

"Eminim öyledir." Sempatim her geçen an azalıyordu. Connor'ı çok fazla önemseydiğinden emin değildim. Muhtemelen ona henüz istediği şefkati göstermemiş biriydi. "Elbette ."

"Her neyse, sanırım güzellik uykusuna ihtiyacım var. Özellikle de yarın dünyayı şaşırtacaksam."

"Şey, evet." Kalın bir duygu yumağını geri yuttum. "Benim de biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Büyük bir gün olacak. Akademiye geri döneli... uzun zaman oldu." Neden yalan söylüyordum ki? Buna inanmazdı. "İyi geceler, Zena. İyi uykular."

"İyi geceler, Megan. Sabah görüşürüz. Cadılar Bayramı Arifesi... eğlenceli olacak. Akademideki ilk gecemiz."

"Doğru ya, tabii ki öyle. Dönmek için ne güzel bir gün." Hayatımın tipik bir örneği! "Sabah görüşürüz o zaman."

Ama tekrar uzandığımda ve gerçekten uyumayı düşünmeye başladığımda, bu sıcaklığı şimdi kaybedebileceğimi düşünmek beni dehşete düşürdü. Connor ve diğerleri tarafından varsayımsal bir şekilde reddedilmeyi düşünmek iyi ve güzeldi ama gerçek beni kesinlikle öldürürdü. Onlara aşkıttım, onlara ihtiyacım vardı, yanlarında kendimi rahat hissedebileceğim tek erkek onlardı. İşler yolunda gitmezse, o zaman kendimi kesinlikle kapatırdım.

Connor ve diğerleri beni bu yüzden mi gönderdi? Kalmamı istemediler mi? Elbette, aramızdaki ilişkinin ilerlemesini istiyorlarsa, bana bu konuda bazı işaretler verirlerdi. Onlara karşı ne hissettiğimi söylememiş olabilirim ama gösterdim. Bedenimin benim yerime konuşmasına izin verdim ama bu yeterli olmayabilirdi.

Şimdi akademiye geri döndüğümde ve etrafım Zena gibi nasıl hissettiklerini söylemekten çekinmeyen çarpıcı kızlarla çevriliyken, benimle kalmalarını sağlayacak şey neydi? Ya onlara ihtiyaç duydukları şeyi veremezsem?

Çarşafın altında arkamı döndüm ve şaşırtıcı derecede düşmanca bir yerden gelen bu rastgele kız kaynaşma anının her iki tarafa da gidip gitmeyeceğini merak ettim. Acaba o da bana bir tavsiyede bulunmak ister miydi? Ama sonra, ona ne sorabilirdim ki? *Bir erkeğin benden hoşlandığını nasıl anlarım? Erkekler için nasıl çekici olabilirim? Bir bağlantıyı sonsuza mutlu bir ilişkiye dönüştürmek için ne yapmam gerekir?*

Hayır, bu çok utanç vericiydi. Ayrıca, sesi horluyormuş gibi geliyordu, benimkinden milyonlarca kilometre uzakta olan hayatında tamamen rahattı. Lanet olası dünyada tek bir endişe bile yok. Açıkçası, Connor söz konusu olduğunda bu kadar kolay uyuyabiliyorsa duygularının o kadar da önemi yoktu. Ben o kadar kolay uyuyamıyor ve kendimi kapatamıyordum çünkü ona ve karşı büyük duygular besliyordum. Onların da benim için aynı şeyleri hissedip hissetmediğini görmek için beklemek tam bir işkence olacaktı. Beni seçmelerine gerçekten *ihtiyacım vardı*.

İşkencemi tek başıma çekmek zorunda kalacaktım ve bunun çok uzun sürmemesini umacaktım...

CADILAR BAYRAMI ARIFESİ TOPLUMUMUZDA BÜYÜK BİR OLAYDI.

ailemle birlikte kutlamıştım ama akademide işler çok farklıydı. Portalları ve dünyayı güvende tutmak için bizim için bir çalışma gecesi olacaktı. İblislerle işim bitmişti, bir daha asla görmek istemiyordum ama başka seçeneğim de yoktu. Ben ve ejderhalar kendimize biraz dinlenme zamanı kazandık, ama henüz başlamak üzere değildi. Cadılar Bayramı arifesinde olmaz.

"Artık hepiniz ne yapacağınızı biliyorsunuz..." Öğretmen gözlerini odada gezdirerek hepimizi içine çekti. "Portallardan hiçbir şey çıkmadığından emin oluyorum, ama şimdi gruplarınızı atama zamanı."

Nefesimi içime çektim ve tuttum. Bu sabah derse geç kalmıştım, uyuyakalmıştım çünkü belli ki düşündüğümde daha yorgundum ve yepyeni 'arkadaşım' Zena belli ki beni uyandırmayı uygun görmemişti. Bu yüzden, bırakın oturmayı, ejderhaları görme şansım bile olmadı. Artık onlara bakamayacak kadar gergindim çünkü nasıl bir bakışla emin değildim. Sevgi dolu bir bakış mı yoksa beni zar zor kabul eden bir bakış mı? Öğretmenin işleri hangi yöne yerleştirmesini istediğimi bilmiyordum. Beni daha önce çalıştığım gruba koyarsa sinir bozucu bir mücadele olacaktı ve başka biriyle çalışmak da beni ezecekti...

"Ve Megan." Adım anılır anılmaz gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Connor, Duncan, Artemis ve Trevor ile çalışacaksın." Sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi gülümsedi. "Inverness'te, daha önce olduğu gibi. Aynı portal."

Vay canına, bu gerçekten de bizim kurtuluş anımız olacaktı, tam bir daire çizdiğimiz ve başka bir iblisin geçitten geçmesine izin vermeyeceğimizi kanıtladığımız gün. Tüm bunların başladığı yere geri gönderilmek bunaltıcı olduğu kadar katartik de olacaktı. Ama eğer her şey iyi olacaksa, o zaman bunu yapacak gücüm olacaktı.

Onlara doğru bir bakış atmaya cesaret ettim ve Artemis' nazik gözlerinin beni tekrar karşıladığını gördüm. O bana sırtırken, neden bu kadar heyecanlanmama izin verdiğimden bile emin değildim. Elbette her şey eskisi gibi olacaktı. İrlanda'daki o bağı hayal etmemiştim, hepimiz hissetmiştik ve hiçbir yere gitmiyordu. Neden bundan şüphe ettim ki?

Artemis bana diğer çocuklara bakmam için gereken cesareti verdi ve aynı minnettarlık ve sevginin bana da gösterilmesi beni mutlu etti. Tüm Cadılar Bayramı arifesi çok ilginç, zor ama bir o kadar da önemli olacaktı çünkü sonunda cevabımı öğrenmeden akademiye geri dönmeyecektim. Hepimizin bir konuşma yapması gerekiyordu ve bundan bir saniye daha kaçamazdık. Hepsine gülümsedim ve hatta Connor'a göz kırptım, o da başını geriye atıp yüksek sesle güldü. Birkaç kişi ona garip bakışlar fırlattı, hakkımızda dedikodu yapılacağını biliyordum ama muhtemelen doğru çıkacağı için bunun bir önemi yoktu. Eğer işler benim istediğim sonuçlanırsa, sonunda bir harem olacaktık, o yüzden istedikleri kadar konuşsunlar...

BURASI FARKLI GÖRÜNÜYOR, DEĞİL Mİ?" HEPİMİZ AYNI ŞEYİ DÜŞÜNÜRKEN portalın etrafında durdu. "Tabii Connor'la tartışmakla meşgul olduğum için bakmadıysam o başka." Küçük bir kahkaha attım. "Aslında gerçekten güzelmiş."

"Biliyor musun, bence daha zayıf olabilir." Artemis gözlerini kısarak daha önce gölgenin serbest kaldığı alana dikkatle baktı. "I

Acaba daha önce olanlar yüzünden mi inceldi? Gölge o zamanlar bir şey yapmış ve biz bunu fark olabiliriz. Bizi o karanlık yere gönderdiği zamanı hatırlıyor musunuz? Neler olduğunu bilmiyorduk. Elbette kaçıyordu ama başka bir şey de yapmış olabilirdi ve bizim bundan haberimiz olmazdı. Bence bu gece daha dikkatli olmamız gerekebilir. Her şeyin ötesinde, bilirsiniz."

O dramatik anı düşündüğümüzde diğerleri gibi ben de ürperdim. Korkunçtu, hepimiz olumsuzluk ve korkunç duygularla bir çukura düşmüştük ve bir süreliğine savunmasız kalmıştık. Aslında o sırada başka şeylerin de yaşanmış olabileceği fikrini hiç düşünmemiştim. Ama Artemis'i özel kılan da buydu. Bu konularda altıncı hissi var gibiydi ve başkalarının görüyordu.

"Sence o zaman olmuş olabilir mi?" Korkuyla sordum. "Bu gece için ne anlama geliyor?"

Artemis bana baktı. "Bu uzun bir gece olduğu anlamına geliyor. Tüm Cadılar Bayramı Arifesi zaten bir kâbus çünkü portallar iblislerin geçmesi için daha kolay, bu yüzden eğer bu portal gerçekten daha zayıfsa ve etrafındaki koruma ortadan kalktıysa, korkarım ki savaş günlerimiz henüz bitmedi." Bu açıklama toplu bir inilti ile karşılandı. "Biliyorum, , berbat bir durum ve hepimiz ülkeyi dolaştığımız için hâlâ yorgunuz ama bu kendimizi kanıtlamak ve dünyayı korumak için bir şans daha. Öğretmen üzerinde zaten bir izlenim bıraktık, o yüzden bir adım daha ileri gidelim." Motive edici sözleriyle sanki bir orduyu harekete geçiriyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Hadi kış tekmeleyelim."

Hâlâ yorgundum ama Artemis haklıydı. Bunu yapmamız gerekiyordu. Cadılar Bayramı Arifesi bizim ana görevlerimizden biriydi.

"Tamam," diye kabul ettim. "Haklısın. Hadi yapalım şu işi. Bu portaldan ne gelirse gelsin, onu yok edelim."

Henüz gerçekleşmeyecekti, belanın uyanacağı ve harekete geçmemiz gereken gece yarısıydı, ama yine de onlara benimle birlikte olmak isteyip istemediklerini sormanın zamanı olduğunu hissetmiyordum. Bu savaştan sonra gelebilirdi.

Bunun yerine ellerimi diğer herkese uzattım ve onlar da tuttular, sonunda hepimiz bir daire oluşturduk. Bir birlik. Sırayla herkese baktım ve gözlerindeki korkunun ardındaki kararlılığı gördüm. Bunu başarabilirdik, tıpkı önümüze çıkan diğer her şeyi yendiğimiz gibi. Birlikte bir gücümüz vardı.

"OH, VAY CANINA." YERE SERTÇE ÇÖKTÜM, DIZLERİM AĞRIYORDU. zeminin gücü. "Bu çok ."

Alnımdan ter boşanıyordu, nefeslerim düzensiz ve yoğun, her uzvum ağrıyordu... Cadılar Bayramı Arifesi'nin çılgınca geçmesini bekliyordum ama bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim. Artemis haklı olmalıydı. Geçit zayıflamıştı. Fazla mesai yapmamız gereken bir şey olacaktı.

"İyi misin?" Connor beni yakaladı ve üzerine yatana kadar yuvarladı. Kesinlikle en iyi halimle görünmüyorum olsam da, hâlâ bana yaşayan en güzel kadınmişim gibi bakıyordu. "Bu çok zordu."

"Başka bir şeydi." Başımı salladım. "Son kavgamızdan sonra kesinlikle ihtiyacımız olan bir şey değildi. Ama artık bitti."

"Kesinlikle öyle ve sen de çok . Her zamanki gibi inanılmazdın. Bunu sensiz yapamazdık."

Bunu söylemesi çok hoşuma gitti, çok anlamlıydı. Özellikle de başlangıçta bana karşı gibi görünen kişi o olduğu için. Ama gözlerindeki arzu beni etkiliyor, onu bir kez daha öpmek istememe neden oluyordu, ama konuşmayı yapmadan *bunu* kesinlikle yapamazdım. Bu işin bir yere varıp bilmeden daha fazla duyguyu bu işin içine çekemezdim. Sadece o onayı istiyordum.

"Aslında." Connor'ın sıyrıldım ve vücudunun sıcaklığını anında özledim. "Hepinizle konuşmak istedim. Planın ne olduğunu, hemen akademiye dönüp dönmeyeceğimizi bilmiyorum ama dönmeden önce şunu söylemek için bir dakikanızı rica ediyorum... bu şeyi." Tanrım, şimdi o an gelmişti ve

Herkes bana bakıyordu, kelimeleri tam olarak bulamıyordum. Sadece yüzüme kadar gelen bir sıcaklık. "Ben... şey, temelde İrlanda'da şunu fark ettim... o..." Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdığımı hissettiğimde garip bir şekilde kıkırdadım. Her konuda soğukkanlı olabilen insanlardan biri olmayı çok isterdim. Ama bu asla ben olmayacaktım. "Tamam, bakın benim haremim olmanızı istiyorum. Hepinize çok aşık oldum, hepinizi takdir ediyorum ve bunu daha kalıcı hale getirebilirsek çok sevinirim. Herhangi birine sahip olabileceğiniz için bunu istemeyebileceğinizi biliyorum ama..." Konuşurken ellerimi garip bir şekilde yüzümün önünde salladım ve kendimi tam olarak ifade etmeye çalıştım. "Eğer hislerimi koymazsam ve nasıl hissettiğini görmezsem kendimi mümkün olmaz." Bir an için uzaklaşmam gerekiyordu, bu artık çok fazla olmaya başlamıştı. "Ben bir yürüyüşe çıkacağım, ormanda biraz soluklanacağım ve sizlerin bu konuyu tartışmasına izin vereceğim. Cevabınız ne olsun endişelenmeyin, sizden nefret falan etmeyeceğim, sadece..."

Bu kadarı yeterdi. Artık konuşmama gerek yoktu. Sadece koşmam gerekiyordu.

BÖLÜM 16

TREV VEYA

"NEDEN ?" MEGAN'IN GÖZDEN KAYBOLUŞUNU IZLERKEN SORDUM.

ağaçların içine. "Hepimiz cevabı biliyoruz, değil mi? Bu tartışmamız gereken bir konu değil. Ona oradayken söyleyebilirdik..."

Connor sesinde şaşkın bir tonla, "Gergin," dedi. "Hayır diyebileceğimizi düşünüyor."

"Ama biz onu en az onun bizi sevdiği kadar seviyoruz. Bunu ona anlatmak için peşinden koşmalıyız." Neden kimse benimle aynı fikirde değildi? "Mükemmel olduğunda onu geri çevireceğimizi düşünerek paniğe kapılmasına izin veremeyiz."

"Bence onun peşinden koşmak yerine güzel bir şeyler yapmalıyız," diye cevap vererek beni şaşırttı Artemis. "Bence şu anda akademinin baskısı çok fazla, bu yüzden hepimiz burada takılmak için birkaç saat ayırmalıyız." Gözlerini etrafta gezdirdi. "Burası güzel bir alan. Kamp kurabiliriz. Uyuruz, piknik yaparız, bunun gibi bir şey yaparız ve sadece birlikte oluruz. Baskı yapmadan. Hem onu ne kadar sevdiğimizi gösteririz hem de ona söyleriz."

Başımı salladım, fikir ilgimi çekmişti. Megan'a tatlı davranmak iyi olurdu çünkü bunu hak ediyordu. Dünyadaki yerini bulmakta zorlandıktan sonra, ona bizimle olduğunu hissettirmemiz gerekiyordu. Onu istediğimiz kadar ona ihtiyacımız da vardı çünkü o bizi tatmin ediyor, haremimizi tamamlıyor, bizi yeniden bir bütün yapıyordu.

"Tamam," diye söze girdi Connor. "O geri gelmeden önce hepimizin bu işi çabucak halletmesi gerekiyor. Az önce söylediği şeyin şokunu atlattığında cevabı merak hissediyorum, o yüzden hemen işe koyulalım. Artemis, hepimiz için bir çadır yapman gerekiyor, sihrin o kadar uzağa gidebilir mi?" Artemis başını salladı ve gülümsedi, aklında fikirler oluşmaya başlamıştı bile. "Duncan, ateş misin? Evet, tabii ki yapabilirsin ve Trevor, gündüz uçarak kaçabilen tek kişi sen olduğuna göre, bize yiyecek getirebilir misin? Tatlı ve romantik bir şeyler?" Tabii ki bunu seve seve kabul ettim. "Çiçekler ve hediyelerden de ben sorumlu olacağım."

Ayrıldık ve randevuyu Megan için mükemmel hale getirmek üzere kendi bireysel görevlerimize gittik ve ben bunu yaparken yüzümdeki gülümsemeyi silemedim. Sonunda duygularını ortaya koymuştu, ki bunu yapmak kesinlikle dünyadaki en kolay şey değildi ve şimdi hep birlikte ilerleyebildik. Karşılaştığımız tüm zorluklar, sonunda dünyanın bizim istirdiyemiz olduğu noktaya gelmemiz için değerdi. Sonunda bir ailemiz oldu, hem de dünyanın en iyi kadınıyla. Hayatımın sonuna kadar mutlu olabileceğimi bildiğim bir kadın...

"NEREDE O?" CONNOR YANILIYORDU, MEGAN GIDELİ UZUN ZAMAN OLMUŞTU.

Şimdi. O gelene kadar şöminenin etrafında oturamazdım, bu yüzden bacaklarım ağrıyana kadar bir aşağı bir yukarı volta atıyordum. "Ya bizim hakkımızdaki fikrini değiştirdiyse? Ya da ya kaybolduysa? Belki de ormanda başına bir şey gelmiştir. Tüm Cadılar Bayramı Arifesi İblislerini yakalamışsınız gibi görünüyordu ama ya yakalayamadıysak? Birinin yanımızdan geçip gitmesine ilk kez izin vermiyoruz..."

Kendimi giderek daha fazla heyecanlandırırken, gölgenin bizi götürdüğü vahşi kaz kovalamacasını düşündüm, bunu yaparken de özellikle Big Ben'e . Belki de bunun nedeni Megan'ın o sırada buna kafayı takmış görünmesiydi, yani bu onunla kurabileceğim bir bağlantıydı. Neyi kaçırmış olabileceğimizi düşünmeye devam ettim, çünkü eğer *bir şey* gözümüzden kaçtıysa

o zaman daha fazla terörün yolumuza çıkma ihtimali vardı ve henüz işimiz bitmemişti. Eğer bu Megan'ın kaybolmasıyla başlarsa, o zaman bu beni kesinlikle mahvederdi. Hayatımın geri kendimi suçlardım. Gitmesine izin vermenin doğru olmadığını biliyordum ama de yaptım. Connor'ın beni düşünmek için biraz zamana ihtiyacı olduğuna ikna etmesine izin verdim.

"Panik yapmayı bırak," diye ısrar etti Duncan, Connor'ın rahat ve gevşek düşünce tarzına katılarak. "O kadar da uzun zaman olmadı. Sadece bu randevuyu çabucak ayarladığımız için öyle hissediyorum. Yakında dönecek. Son zamanlarda ilk kez dünyayı kurtarmamız gerekmiyormuş gibi geliyor, yüzden tadını çıkarın."

Umutsuzca Artemis'e baktım, sessizce benim tarafımda olması için ona yalvardım, ama şaşırtıcı bir şekilde grubun en endişelisi olduğu için o çok paniklemiş görünmüyordu. Yine de onunla derinlerde yatan bir bağı varmış gibi görünüyordu, bu yüzden eğer çırpınmıyorsa belki de ona güvenip gerekiyordu.

"İşte orada!" Connor sonunda oturduğu yerden sıçradı ve sertleşti. Megan'ın onun üzerindeki etkisi çok açıktı. "Tanrım, geliyor. Onu druidess'imiz olarak istediğimizi söylemeye hazır mısınız?"

Gözlerim Artemis'in kurduğu, yumuşacık büyük bir yatak, çalan güzel bir müzik ve her yerde güllerle dolu çadıra . Daha önce söyleyeceğim sözler yerine buna odaklanmak biraz rahatlamama yardımcı oldu. Nasıl hissettiğimi göstermek, söylemekten çok daha kolaydı.

"Burada neler oluyor?" Megan sevimli bir şekilde kızarmış görünüyordu. "Neler oluyor?"

"Bu anı senin için özel kılmak istedik." Connor öne çıktı ve kızın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Çünkü bize söylediklerin inanılmaz derecede cesurcadı ve duymak da çok lezzetliydi, belli ki biz de aynı şekilde hissediyoruz." Derin bir nefes aldı. "Bunu söylemek benim için özellikle zor çünkü klanımızda gerçek bir romantik bağı en kapalı olan bendim, muhtemelen bu yüzden ilk başta bir eşek gibiydim, ama şimdi... şey, seni sevdiğimi bilmeni istiyorum." Dudaklarına en yumuşak, en tatlı öpücüğü kondurdu. "Ve seni haremimizde istiyorum."

"Ben de." Duncan hemen sözü devraldı. "Çünkü en çok seninle eğleniyorum, senin arkadaşlığından çok hoşlanıyorum. Beni hep güldürüyorsun." Kulaktan kulağa gülümsedi. "Ve tabii ki sen hayatımda gördüğüm en muhteşem kadınsın. Kızıl saçlı İrlandalı güzel kalbimi fethetti. Ve tabii ki muhteşem aileden de bahsetmeliyim çünkü onlar benim hayatımı kurtardı. Siz hayatta bile olamazdım."

"Seni sevdiler!" diye kıkırdadı. "Ailem hepinizi sevdi, bu da büyük bir bonus. Bu da sizi hiç tereddüt etmeden kabul edebileceğim anlamına geliyor." Duncan'a sıkıca sarıldı. "Annemin iyileştirme mührünü aldığına göre harika biri olmalısın. Birinin ondan bunu alabileceğinden emin değilim."

"Şimdi ailelerimizle tanışma sırası sende... Tam bir büyücü olduğun için bu konuda bir endişem yok."

Kıkırdadı ve daha da parlak bir şekilde kızardı, kalbimin her bir telini çekiştirdi. Nasıl hissettiğimi ifade etme sırasının bana gelmesini bekleyemedim ama Megan Duncan'la sevgi dolu bir öpücük paylaşırken Artemis de hazırды. Çok tatlı bir bağları vardı, ona ilk elini uzatan oydu, bu yüzden önce onun gitmesine izin verdiğim için mutluydum. Dürüst gerekirse, Connor'ın başladığı o gün kütüphanede ona yardım etmeseydi, bize açılacak ve hepimize ne kadar inanılmaz bir kadın olduğunu gösterecek kadar kendine güvenemezdi. Bunu asla bilemezdik.

"Megan, ben diğer ejderhalardan daha çekingenim," dedi Artemis alnını onunkine yaslayıp konuşurken gözlerinin içine bakabilsin diye. "Ve daha sessiz. Ama sen beni kendime getirdin ve çok daha mutlu olmamı sağladın. Seninle kurduğum bağ beni dönüştürdü ve çok mutlu etti. Sanırım ilk gördüğüm andan itibaren sevmiş olabilirim. Hayatımda önemli bir yere sahip olacağına dair bir his vardı içimde ama için ne kadar önemli olacağın hakkında hiçbir fikrim yoktu. Seni kesinlikle çok seviyorum."

Onların daha derin bir seviyede bağ kurmalarını izlerken göğsüm ısındı ve sevgiyle kabardı ama daha sabredemezdim. Megan'la mağarada uyandırdığımız ve İrlanda'da geçirdiğimiz hafta boyunca keşfetmeye devam ettiğimiz duygular beni iyice geriordu

ve bunları ifade etmem gerekiyordu. Bu yüzden bir adım öne çıktım ve Artemis'i hafifçe iterek araya girdim, böylece sonunda ona ne kadar hayran olduğumu söyleyebildim.

"Megan, biliyorsun ki sen bambaşka bir şeydin." Onu kendime çektim ve konuşmamın tam ortasında dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Hepimizi kendimizin en iyi versiyonu haline getiriyorsun, özellikle de beni. Senin yanındayken en ufak bir güvensizlik hissetmiyorum, sadece mutlu oluyorum. Kaygısız ve mutluluktan uçuyorum. Senin yerin haremimizde bizimle birlikte olmak, bizimle bir ekip olarak geleceğe bakmak ve bir aile kurmak. Sana sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuza inanamıyorum."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı gözlerinde mutluluk gözyaşlarıyla. "Çünkü şanslı olanın ben olduğumu düşünüyorum. Gezegendeki en harika dört erkekle tanıştım, hepsi de beni farklı bir şekilde tamamlıyor. Ve siz tüm akademide en çok arzulanan haremsiniz, ama nedense beni seçtiniz. Buna inanamıyorum."

Onu bir kez daha öptüm, ama bunu yaparken onu çadıra doğru götürdüm. Dünyadaki tehlike artık sona ermişti, aşkımız nihayet yüksek sesle ilan edilmişti, aşkımızı gerçekten ifade etmekten bizi alıkoyan hiçbir şey yoktu. En son o harika yazlık evde birbirimizin bedenlerini keşfettiğimizde, bu biraz çekingendi çünkü hiçbirimiz bu birlikteliğin ne kadar süreceğini, birinin fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini bilmiyorduk ama artık birbirimizi kabul etmiştik ve bu resmileşmişti. Hayatımızın geri kalanı için birbirimize sahiptik, bu yüzden Artemis'in yardımıyla kıyafetlerimi , her şeyin daha farklı ve daha yoğun olacağını biliyordum ve bunun için sabırsızlanıyordum.

Megan ile bunların hiçbirisi için sabırsızlanıyordum, sonsuza dek mutlu olacakları kesindi ve hayatınızın geri kalanının ilk gününü kutlamak için çıplak ve aşık olmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi?

A F T E R W O R D

**Will sen Dalış DAHA DERİN içine ve Dünya .
Fantezi ve benimle Paranormal? Kaybedecek neyin
var?**

Laura Wylde'in özel Romantik Okurlar Listesi'ne kaydolmak için [Buraya Tıklayın](#). Özel fiyatlar, ücretsiz hikayeler, özel önizlemeler alma fırsatına sahip olacak ve yeni çıkan kitaplardan ilk siz haberdar olacaksınız.

A L S O B Y L A U R A W Y L D E

Diğer kitaplarımdan bazılarına da göz atmak isteyebilirsiniz:

[Baştan Çıkarılmış Ejderhalar](#)

[Benim Dört Denizcim](#)

Amazon'un Panter Değiştiricileri

[Onun Panthera Koruyucuları](#)

[Panterlerle Çiftleşti](#)

[Panterler tarafından](#)

sahiplenildi Anka Gece

Vardiyası

[Koru](#)

[Hizmet Et](#)

[İtaat Et](#)

The Claws Motosiklet Kulübü

[Pençeler Tarafından Korunuyor](#)

[Pençelerle Çiftleşmek](#)

[Pençeler tarafından sahiplenildi](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

